

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/16 • 20 Nisan 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın sosyализm!

İÇİNDEKİLER

Kurultayın gücüyle devrimci 1 Mayıs'a yeni mevziler kazanmaya!	3
Sermaye iktidarının komşu halkları hedef alan saldırganlığı devam ediyor.....	4
Newroz direngenliğine tutuklama terörü.....	5
Karadağ davasının aynasında düzen gerçeği.	6
Bosch'ta deviremeyen darbe güçlendirdi.....	7
Bosch'ta patron-çete saldırısına protesto.....	8
Türk Metal çetesi Bosch işçilerine saldırdı!	9
Sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a hazırlanıyor!.....	10
GOP'ta 1 Mayıs şenliği gerçekleşti.....	11
Sermayenin saldırılarına karşı 1 Mayıs'a!.....	12
Taşeron İşçileri Kurultayı işçi kürsüsü oldu.....	13
DİSK/Genel-İş yöneticileri kurultayı değerlendirdi	14-15
Tarihten güncelliğe dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs-H. Fırat	16-19
Yunanistan, sınıf mücadelesinde dönüm noktası...-V.Yaraşır.....	20-22
Mısır'da gerici iktidar çatışmaları.....	23
BM'den Suriye'ye gözlemci heyeti.....	24
Kıbrıs BES yeniden süresiz grevde.....	25
Ekim Gençliği 1 Mayıs'a hazırlanıyor!....	26
ODTÜ öğrencileri mücadeleyi büyütüyor	27
Paralı eğitim uygulamalarına, müşterileşmeye karşı.. ..	28
Osmangazi Üniversitesi'nde cami yapımı.....	29
10. BİR-KAR Gençlik Kampı başarıyla gerçekleşti!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/16 * 20 Nisan 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

2012 1 Mayıs'ına sayılı günler kaldı...

Tüm cephelerde 1 Mayıs'a yönelik hazırlıklar hızlanmış bulunuyor.

Sendikal cephede DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen ve diğer gerici kamu sendikaları konfederasyonları ile birlikte 1 Mayıs'ı ortak kutlama yönündeki girişimleri gelinen yerde boşa çıkmış bulunuyor. Haftalardır süren pazarlık ve görüşmelerin sonuçsuz kalması üzerine dört örgütün çağrısıyla İstanbul 1 Mayıs'ının Taksim'de kutlanması için girişimler başlatılmış bulunuyor. Bu dört emek örgütü 1 Mayıs'ı ilerici ve devrimci güçlerle "birlikte örgütlemek" adına ortak davranmaya çağırıyor.

Bu çerçevede yapılan ilk toplantıda "emek örgüt"leri her zamanki bilenen tutumlarının yeni bir örneğini sunmuş durumdadır. Önden gerici sendikal konfederasyonları sürecin bir parçası haline getirmek için yaptıkları tüm pazarlıkların sonuçsuz kalmasının yol açtığı zaman kaybını telafi etmek adına, apartopar bir 1 Mayıs kutlaması yapmanın hesabı içindedirler.

Bu tutumlarıyla görünüşte devrimci güçlerle ortak davranmak için çaba harcıyorlar. Oysa görünürdeki tutum böyle olsa bile, mevcut tutum buna uygun değil. 1 Mayıs'ı ilerici ve devrimci güçlerle birlikte ve bir ön hazırlık temelinde örgütlemek söz konusu değil. Buradaki çabanın ne anlama geldiği ise yeterince açık. Her yıl tekrarlanan oyun bir kez daha sahneleniyor.

Taksim'in kazanılmasında özel bir rol oynayan devrimci ve ilerici güçler, 1 Mayıs'ta hazırlanan oyunda birer "figüran" olarak sahneye sürülmek isteniyor. Oysa devrimci güçlerin 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde çok daha özel bir rol almaları için doğası gereğidir. Sahnelenen oyunda buna alan açılması söz konusu değil. Her adımda "emek örgüt"lerinin damgasını vuracağı bir zemin olarak hazırlıkları süren 1 Mayıs kutlamaları bunu göstermektedir.

Bu yılki 1 Mayıs'ın sınıf ve emekçiler cephesinden sermayenin sömürü ve kölelik

saldırılarına, faşist baskı ve teröre, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele kararlılığının ve direnme ruhunun yüzbinler olarak alana akması için tam bir seferberlik içinde olunması bir zorunluluktur.

1 Mayıs'a sayılı günlerin kaldığı bugünlerde tüm ilerici ve devrimci güçler, bunun bilinci ve sorumluluğu ile hareket etmelidir.

Sınıf devrimcileri, 1 Mayıs'a yönelik ön hazırlık çalışmalarını bir taraftan sürdürürken öte yandan da 1 Mayıs'ta alanlara en kitlesel katılımı sağlamak için büyük bir enerji, inisiyatif ve çaba ortaya koymalıdır.

H. FIRAT

**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

H. FIRAT

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Kurultayın gücüyle devrimci 1 Mayıs'a yeni mevziler kazanmaya!

15 Nisan'da gerçekleştirilen Taşeron İşçileri Kurultayı'nda kurulan işçi kürsüsünden mesajlarını ve mücadele çağrılarını dile getiren öncü işçiler ile emek dostları, sermayenin pervasız saldırganlığının vardığı boyuta ve bunun işçi sınıfına ödediği ağır faturalara ışık tuttular. Fakat daha önemlisi, sömürü ve köleliğe karşı sınıf saflarında biriken mücadele dinamiklerinin, güçlenen örgütlenme eğilimi, çabası ve kararlılığının, farklı sektörlerdeki işçilerin direnme azminin de öncü-devrimci işçilerin kürsüsünden yankılanmış olmasıdır.

Aşırı kâr hırsıyla sömürüyü had safhaya vardırarak asalak kapitalistler ve onların devletin dayattığı taşeronluk ve esnek çalışma sistemi sınıf saflarında büyük bir tahribat yaratıyor. Zira sınıfın örgütlülüğünü parçalayan, sınıf kimliğini yozlaştıran, özgüvenini sarsan, dolayısıyla hak arama mücadelesinden uzaklaştıran vahşi bir sistemle karşı karşıya bulunuyoruz. İşsizlik, yoksulluk ve sefaletin yaygınlığı ise, işçileri bu kölece koşullarda çalışmak zorunda bırakıyor.

Asalak kapitalistler ile onların hizmetindeki dinci-gerici AKP iktidarı işçilere düşük ücretleri, uzun iş saatlerini, ücretlerin geç ödenmesini, esnek çalışma koşullarını, iş cinayetlerini ve sakatlanmayı dayatıyor. Bu koşullarda çalışmanın zorluklarına karşı örgütlenme ve hak arama mücadelesinin önündeki sayısız engelden dolayı işçilerin bu rezilliklere katlandıkları açık. Kaba kölelik anlamına gelen taşeronluk sistemi de bu sayede ciddi bir engelle karşılaşmadan tüm işkollarına yayılmış durumda.

Servetin asalak bir azınlığın elinde birikmesine imkân tanıyan kapitalizm, emekçi çoğunluğa ise sefaleti dayatıyor. Taşeronluk ve esnek çalışmanın yarattığı iklimde sömürünün vardığı boyut, işçi sınıfına "güvencesiz çalışmayı, geleceksiz yaşamayı" dayatan bu sistemi yıkmadan hiçbir soruna köklü çözüm üretmenin mümkün olmadığını kanıtlıyor.

Sömürünün yoğunluğunun sınıflar arasındaki uçurumu derinleştirmesi ne kadar kaçınılmazsa, bu olgunun, çıkarları birbirine temelden karşıt iki sınıf arasındaki çatışmayı körüklemesi de kaçınılmazdır. İşçilerin pek çok mevzide ayları bulan direnişler gerçekleştirmesi, bu kaçınılmazlığın somut görünümünden başka bir şey değildir.

Bahar sürecinin devrimci 1 Mayıs'a varmak üzere olduğu bugünlerde toplanan Taşeron İşçileri Kurultayı işsizlik, yoksulluk, baskı, tehdit ve zorbalığın işçileri mücadele etmekten alıkoyamadığının kanıtıdır.

Kurultaya ön ayak olan direnişçi Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin yanısıra Hey Tekstil, ELTA Gemi Elektrik, Mersin Büyükşehir Belediyesi taşeron işçileri, İzmir Aliağa Belediyesi taşeron işçileri, Çapa taşeron işçileri, Adana Seyhan Belediyesi taşeron işçileri ile diğer sınıf bölüklerinin devam eden mücadelesi, sınıf saflarındaki direnme azmi ve kararlılığının göstergeleridir.

1 Mayıs'a az bir süre kalmasına rağmen sendikalardan kayda değer bir çalışmanın hissedilmemesi, sınıfın taban örgütlülüğüne dayalı bir çalışmayla 1 Mayıs'a hazırlanmasının önemini daha da artırmaktadır. Zira iş sendika bürokratlarına bırakılırsa, sınıfı kitlesel olarak alanlara taşımak söz konusu bile olamaz.

Sınıf saflarında biriken enerjiye ve mevzi direnişlerle kendini ortaya koyan mücadele eğilimine rağmen, sınıfın genel kitlesinin halen sessiz olduğu bir dönemde, farklı sektörlerden taşeron işçileri biraraya getiren kurultay, sınıfın ileri kesimlerinin bu tür etkinliklere ilgili olduğunu ortaya koymuştur.

Bu olgu, sınıf devrimcileri başta olmak üzere sömürü ve köleliğe karşı mücadele etme iddiasında samimi olan tüm güçlere sorumluluklar yüklemektedir. Taban örgütlülüklerinin güçlendirilmesi, fabrika, işletme ve sanayi sitelerinde komiteleşme çalışmalarının yaygınlaştırılması, ilerici-öncü işçilerin bu süreçlere etkin bir şekilde katılması doğrultusunda etkin bir çabanın harcanması gerekmektedir.

Fabrika ve işletmeleri temel alan 1 Mayıs'a hazırlık üzerinden bu çalışmaları yoğunlaştırmalı, işçi ve emekçileri sömürü, baskı, eşitsizlik, kölelik dayatan sistemden hesap sorma kararlılığıyla alanlara çağırmalı, mücadeleyi 1 Mayıs sonrası taşıyan bir perspektifle örmeliyiz.

1 Mayıs'a az bir süre kalmasına rağmen sendikalardan kayda değer bir çalışmanın hissedilmemesi, sınıfın taban örgütlülüğüne dayalı bir çalışmayla 1 Mayıs'a hazırlanmasının önemini daha da artırmaktadır. Zira iş sendika bürokratlarına bırakılırsa, sınıfı kitlesel olarak alanlara taşımak söz konusu bile olamaz. Bu da sınıfın ilerici-öncü kesimlerine özel bir sorumluluk yüklemektedir. İlerici-öncü işlerin çabası hem sınıfın ileri kitlesinin alanlara taşınması hem de alanda sermaye ve uşaklarından hesap soran kararlı bir duruşun sergilenebilmesi açısından kritik önemdedir.

1 Mayıs çalışmalarını yoğunlaştıran sınıf devrimcileri, alanlara güçlü bir çıkışı hedeflemenin yanısıra, fabrika ve işletmelerde taban örgütlülüklerini güçlendiren yol, yöntem ve araçları geliştirip harekete geçirmelidirler. Taban örgütlülüklerini güçlendirmek, sınıf saflarından dışarı vuran mücadele azim ve kararlılığını örgütlü bir güce dönüştürüp eylem alanlarına taşımanın en etkili yoludur.

Sermaye iktidarının komşu halkları hedef alan saldırganlığı devam ediyor...

Saldırganlık ve savaş planlarını 1 Mayıs alanlarında bozalım!

Suriye'ye doğrudan saldırmaya muvaffak olamayan emperyalistlerle Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi gerici bölge rejimleri, bu kirli emellerine ulaşabilmek için zemin hazırlama girişimlerini sürdürüyor. Medyadaki tetikçi kalemleri de seferber eden, -"aktif taşeronluğu"nu Türk devleti/ AKP iktidarının üstlendiği- gerici koalisyon, bu aralar kendi eserleri olan "Annan Planı"nı başarısızlığa uğratma taktiği izliyor.

ABD ile suç ortaklarından oluşan gerici zorbalar koalisyonu, "Annan Planı"nın başarısızlığının Suriye'ye saldırmak için yolu düzleyeceğini hesap ediyorlar. Aksi halde Şam'da dinci Amerikancı bir yönetim kurma heveslerinin kursaklarında kalmasından endişe ediyorlar.

Gerici zorbalarmın demokrasi mücahitliği (!)

Çin, İran gezilerinden sonra Suudi Arabistan'a giden AKP şefi Tayyip Erdoğan, bu ülkenin Amerikancı kralı Abdullah'la baş başa bir görüşme gerçekleştirdi. Suriye meselesini 'özel olarak' ele aldıklarını açıklayan dinci-Amerikancı ikili, Baas yönetimini devirme konusundaki kirli emellerini bir kez daha açık ettiler.

Görüşmenin yapıldığı Amerikancı kralın çöldeki sarayına elele tutuşarak giren Erdoğan-Abdullah ikilisinin, "Suriye'de demokratik dönüşüm sürecinin halkın arzusu doğrultusunda bir an evvel suhuletle tamamlanması gerektiği" konusunda mutabık kaldıkları bildirildi.

Ortaçağ kalıntısı şeriatçı zorba rejiminin başı Abdullah'tan, 'Türkiye'nin Suriye için başlattığı yeni inisiyatifte' destek isteyen AKP şefi, Arap dünyasının Suriye'ye saldırı konusunda daha etkin rol oynaması gerektiğini de Amerikancı krala hatırlatmış.

Dinci-Amerikancı AKP iktidarının borazanlığını yapan medyadaki "organik gazeteci" takımı Abdullah-Erdoğan ikilisinin görüşmesine büyük önem atfetse de, zorbalık timsali iki rejim şefinin 'demokratik dönüşüm'den söz etmeleri, genelde 'parodi' olarak değerlendirildi. Zira Kral Abdullah rejiminin demokratik hak diye bir şey tanımadığı, ülke dışından gelen işçilere köle muamelesi yaptığı, rejime karşı

eylem yapanları kılıç zoruyla susturmak istediği, kent meydanlarında kafa kestirdiği, kadınları insan kabul etmediği vb. kimse için bir sır değil.

Başında Tayyip Erdoğan'ın bulunduğu AKP iktidarına gelince... Bu rejimin polis devletini tahkim ettiği, Kürt halkına ve hareketine karşı kirli bir savaş yürüttüğü, ilerici ve devrimci güçlere karşı terör estirdiği, hak arama mücadelesine girişen işçi ve emekçilerin üzerine kolluk kuvvetlerini acımasızca saldırttığı, muhalif gazeteci, yazar ve akademisyenleri zindanlara tıktığı dünya aleminin malumudur.

Hal böyleyken Abdullah-Erdoğan ikilisinin Suriye için 'demokratik dönüşüm' istediklerini söylemeleri riyakârlığın dik alası olduğu gibi, 'kargaları güldürecek' cinsten bir parodidir de aynı zamanda.

"Mülteciler kartı" geçer akçe olamadı

'Demokrasi mücahidi' Kral Abdullah'tan daha etkin rol üstlenmesini talep eden AKP şefinin Beşar Esad yönetimine saldırmak için kullandığı temel araçlardan biri, Suriye'den 'kaçan' mültecilerdir. Ortada mülteci olmadan kampları hazırlayan AKP iktidarı, aylardan beri 100, hatta 200 bin mültecinin Türkiye'ye sığınabileceğini tekrarlayıp duruyor. Dahası mülteci sayısının bu rakamlara ulaşması durumunda Türk devletinin kendi önlemlerini almak zorunda kalacağını, Suriye sınırları içinde "tampon bölge", "güvenli bölge" oluşturma yoluna gideceğini de söylüyor iktidar sözcüleri.

Oysa aradan bir yıl geçmesine rağmen, mülteci sayısı halen 20 bin civarındadır. Zira şu ana kadar gelen her mülteci kafesinin bir kısmı geri dönmüştür. Daha da önemlisi, bu mültecilerin önemli bir kısmının belli vaatlerle gelmiş olmasıdır. Ezici çoğunluğunun baskıya maruz kaldığına dair inandırıcı veriler mevcut değil.

Bu ve benzer olgular, mültecilerin, olası emperyalist saldırı için gerekçe uydurmak amacıyla kullanıldıklarını ispatlıyor. Dinci Amerikancı şeflerin mülteci sorununu abartma çabalarına rağmen, bu konunun emperyalistler tarafından bile ciddiye alınmaması, bu kirli planın, en azından şimdiye kadar pek bir işe yaramadığını gösteriyor.

Paralı askerlere 'ileri karakol'

"Beşar Esad verdiği sözleri tutmuyor" söylemini kullanan Tayyip Erdoğan'la müritleri, 'Annan Planı'nın başarısızlığa uğraması için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. "Bu plandan bir şey çıkmaz, Esad bunu zaman kazanmak için kullanıyor" diye vaazlar veren AKP şefleri, aynı anda paralı askerleri silahlandırıp eğitmeye devam ediyorlar.

Ankara'daki Amerikancıların 'Annan Planı'nı sabote etme girişimleri paralı askerlere destek vermekten ibaret değil. Sınırı geçip silahlı saldırı düzenleyen paralı askerlerin Türkiye topraklarında "ileri karakol" kurduğu da kesinlik kazandı.

Reuters ajansı, 'ileri karakol'un 'Türkiye sınırında' olduğunu belirtirken, İngiliz *The Times* gazetesi ise, 'Asi Nehri'nin Türkiye tarafında' şeklinde verdi

haberi.

Özgür Suriye Ordusu'na ait 'ileri karakol' çadırlarının görüntülerini de yayınlayan her iki medya kurumu, Özgür Suriye Ordusu adını kullanan paralı askerlerin şefi Yarbay Halid Hamud'un da silahıyla birlikte Kızılay çadırı içerisinde poz verdiği fotoğraflara da yer verdi.

Kanıtlanan bu rezalet, AKP şeflerinin Suriye'de akan kandan nemalanmak istediklerini, çatışmaların bitmesinden değil daha da yayılmasından yana olduklarını gözler önüne seriyor. Sefil çıkarları için emperyalistler adına aktif tetikçilik yapanların bu alçaltıcı duruma yuvarlanmaları şaşırtıcı değil.

Ankara'daki işbirlikçilerin "aktif tetikçilik" hezeyanı...

Suriye'ye saldırmak için öne sürülen tüm gerekçelerin dayanaktan yoksun, çürük olduğu ortaya çıkmışken AKP şeflerinin savaş çığırtkanlığına devam etmesi, emperyalist efendileri adına "aktif tetikçilik" yapma konusundaki pervasızlıklarını gözler önüne seriyor. Son günlerde, Pentagon'daki savaş baronlarının "tüm seçenekler masada" söylemini de kullanmaya başlayan dinci Amerikancılar, kimden feyz aldıklarını ortaya koymakta bir sakınca da görmüyorlar.

Uluslararası anlaşmalara atıf yaparak, Suriye'ye saldırma hakları olduğunu iddia eden Tayyip Erdoğan'la müritleri, Baas yönetimine karşı savaşan paralı askerleri silahlandırıyor, eğitiyor, sınırı geçip saldırı düzenlemelerine yardım ediyor. Yani uluslararası anlaşmaları ayaklar altına alan, bizzat AKP şeflerinin kendileridir; eğer bu anlaşmalar uygulansaydı, Suriye'nin Türkiye'ye saldırı hakkı doğmuş olurdu.

Savaş çığırtkanlarından 1 Mayıs alanlarında hesap soralım!

Sermaye ve emperyalistlerin hizmetindeki AKP iktidarının komşu haklara karşı izlediği saldırgan politikalar Türkiye işçi sınıfını, emekçilerini, ulusal özgürlük ve eşitlik uğruna mücadele eden Kürt halkını da yakından ilgilendiriyor. Zira halkların birbirine boğazlatılması anlamına gelen her gerici savaşın faturası baskı, sömürü ve eşitsizliğe maruz kalan emekçilere ödetiliyor.

Halkların kardeşliğini baltalayan, etnik, dinsel, mezhepsel çatışmaları kışkırtan, işçilerin birliğini bozan, halkları kıyıma uğratan bu gerici savaşlara karşı mücadele etmek her onurlu işçi, emekçi ve gencin görevidir.

Halkların geleceği, bir avuç savaş çığırtkanı Amerikancıya bırakılamaz. İşçilerin birliğini güçlendirmek, halkların kardeşliğini pekiştirmek için mücadele etmek tüm işçi ve emekçilerin boynunun borcu olmalıdır.

1 Mayıs alanlarını doldurmalı, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını gür bir şekilde haykırmalı, savaş çığırtkanı rezillerden hesap sormalıyız.

Newroz direngenliğine tutuklama terörü...

7 devrimci ve ilerici tutuklandı!

Newroz eylemlerine katıldıkları gerekçesiyle 10 ve 12 Nisan'da yapılan polis baskınlarıyla gözaltına alınan 22 devrimci ve ilericiden 9'u 12 Nisan sabahı İstanbul Adliyesi'ne sevk edildi. 9 kişiden 8'i savcılık sorgusunun ardından serbest bırakılırken Partizan okuru **Pınar Kalaycı** sevk edildiği nöbetçi mahkemeden serbest bırakıldı.

13 Nisan sabahı adliyeye sevk edilen 13 kişiden 7'si hakkında tutuklama kararı verildi. Adliyeye getirilenlerden BDSP çalışanı Deniz Aydın, Ekim Gençliği okuru Bekir Sürücü ve Uğur Karakuş savcılık ifadelerinin ardından serbest bırakıldı.

7 kişi tutuklandı

Mahkeme heyeti, ETHA muhabiri **Çağdaş Küçükbattal**, ESP üyeleri **Hasan Tunç** ve **Erdal Demirhan** için denetimli serbestlik kararı verdi. Mahkeme sorgusuyla serbest kalan 3 kişi, her hafta bir gün karakola giderek imza atacaklar. ETHA muhabiri Çağdaş Küçükbattal hakkında arama kararı olduğu gerekçesi ile ifadesi alınmak üzere Bakırköy Adliyesine götürüldü ve ardından serbest bırakıldı.

Tutuklamalara gerekçe: KCK üyeliği

Mahkemeye çıkarılan, ESP Genel Başkan Yardımcısı **Çiçek Otlu**, ESP üyesi **Çağdaş Karabayraktar**, Emek Gençliği Merkez Yöneticisi **Eren Yurt**, Sosyalist Parti PM üyesi **Yiğit Can Yirmibeş** ile Öğrenci Kolektifi üyeleri **İhsan Oğuz Yüzgeç** ve **Kadir Ev**, BDSP çalışanı **Burcu Deniz** hakkında tutuklama kararı verildi.

Tutuklamalar, "KCK üyeliği", "KCK talimatıyla korsan gösteriye katılmak", "Çevreye zarar vermek" gerekçelerine dayandırıldı.

Polisten 'Newroz soruları'

Savcılık ifadesine çıkarılanlara, "Newroz'a nasıl katıldın? Neden katıldın? Kimin talimatı ile katıldın?" şeklinde sorular yöneltilirken, Newroz kutlamasının yapıldığı 18 Mart gününe ilişkin telefon dinlemelerinin yanı sıra Aralık 2011 ve Ocak 2012 tarihine ilişkin dinleme kayıtları da dosyada yer buldu.

Adliye önünde eylem

BDSP, DHF, Ekim Gençliği, EÖC ve Partizan tarafından 12 Nisan sabahı adliye önünde gerçekleştirilen eyleme Mücadele Birliği de destek verdi.

Eylemde okunan açıklamada, AKP hükümeti eliyle devreye sokulan bu dizginsiz saldırganlığın, Newroz'da Kürt halkı ve devrimci ve ilerici güçler tarafından ortaya konan direniş ruhuna ve mücadele kararlılığına dönük tahammülsüzlüğün açık bir göstergesi olduğu belirtildi. Eylemde, ÇHD üyesi avukat **Sevinç Sarıkaya** da söz aldı. Gözaltılara ilişkin bilgileri aktaran Sarıkaya, gözaltına alınanların dosyalarında düzmece iddialar bulunduğunu, devletin kendi hukukuna dahi uymadığını vurguladı.

Tutuklama terörüne öfke

13 Nisan günü tutuklama kararının açıklanmasının ardından dışarıda bekleyen kitle slogan atarak tepkisini dile getirdi. Tutuklananların çıkış yapacağı adliye kapısına yönelen kitle burada sloganlara devam etti. Kimi tutuklu yakınları karar sonrası fenalaştı.

Tutukluları taşıyan aracın hareket etmesinin ardından polis adliye önünde bekleyen kitleye saldırdı. Polis kalkanlarıyla kitleye müdahale etti. Polisle kısa süreli bir arbede yaşandı. Polis, kitleyi adliye kapısından uzaklaştırdıktan sonra araç kitlenin bulunduğu yolun ters tarafındaki yoldan çıktı.

Tepkilerini sloganlarla adliye kapısında bir süre sürdüren kitle, buradan Beşiktaş Meydanı'na kadar sloganlarla yürüdü ve ardından dağıldı.

Adliye önünde eylem

Gün içerisinde, BDSP, Ekim Gençliği, DHF, EÖC Mücadele Birliği ve Partizan tarafından yapılan açıklamada "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!" ve üzerinde gözaltına alınanların isimlerinin yazılı olduğu "Gözaltılar serbest bırakılsın!" pankartı açtılar.

Kurumlar adına yapılan açıklamada

yaşanan baskınların ve gözaltıların keyfilğine dikkat çekilerek, amacın Newroz'da ortaya konan iradeyi kırmaya yönelik olduğuna işaret edildi.

Açıklama, faşist baskı ve devlet terörünün Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve bu topraklarda sürdürülen devrimci mücadeleyi engelleyemeyeceğine vurgu yapılarak sonlandırıldı.

Bekir Sürücü ve Deniz Aydın'ın aileleri de eyleme katılarak, birer konuşma yaptılar.

"Gerekçeler meşru değil"

Gözaltında bulunanların avukatlarından Çağdaş Hukukçular Derneği yöneticisi Zeycan Balcı da bir konuşma yaptı. Balcı, dava dosyasında suç unsuru oluşturacak hiçbir delilin bulunmadığına ve 3 yıl öncesine ait görüntülerin zorla dosyayla ilişkilendirildiğine işaret ederek gerekçelerin meşru olmadığına değindi.

"Devrimci irade teslim alınmaz"

Ev baskınları ile gözaltına alınan ve serbest bırakılan DHF'li Kenan Ulaş da bir konuşma yaparak gözaltı sürecini anlattı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Burcu Deniz'le dayanışmaya!

Newroz kutlamaları gerekçesiyle yapılan operasyonların bir parçası olarak Gebze'de gözaltına alınıp İstanbul'da çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanan sınıf devrimcisi Burcu Deniz'in hapisane bilgileri netleşti.

Tüm okurlarımızı BDSP çalışanı Burcu Deniz'le dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz.

İletişim adresi:

Burcu Deniz
Bakırköy Kapalı Kadın Hapishanesi
B-5 Koşuğu
İstanbul

Karadağ davasının aynasında düzen gerçeği...

Polis vuruyor, yargı aklıyor! Hesabı işçi ve emekçiler soracak!

Son yıllarda Terörle Mücadele Yasası (TMY) ve Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'nundaki (PVSK) değişikliklerle birlikte, polis cinayetlerinde belirgin bir artış yaşanmaktadır. Polisin artan yetkileri sonucu sadece siyasi kimliğe sahip insanlar değil, artık herkes devlet şiddetinin hedefine her zamankinden daha yakın olmuştur.

Bununla birlikte düzen yargısı, polis cinayetlerini aklamaya mekanizması olarak hiçbir kural ve hukuk tanımadan işlemektedir. Bunun örneklerinden biri de Karadağ davasıdır.

TKİP militanı Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 tarihinde Esenyurt-Avcılar polisi tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledilmesinin ardından açılan davanın her duruşması, polis-mahkeme işbirliğinin yeni bir kanıtı olarak, devletin kirli siciline eklenmektedir. Sermaye devletinin mahkemelerinin katil polisleri yargılamak değil de aklamak niyetinde olduğu her duruşmada görülmüştür. Zaten bu cinayeti işleyen polislerin sadece biri hakkında göstermelik bir dava açılmıştır. Alaattin'i vuran polislerden Oğuzhan Vural tutuksuz "yargılanmaktadır" ve "görevine" başka bir ilde devam etmektedir!

Yargı katilleri aklama mekanizması olarak işliyor!

Geçmiş duruşmalar, düzen yargısının bu cinayeti örtbas etme çabalarıyla geçtiğini açıkça göstermektedir. Bu açıdan duruşmaların seyrine kısaca göz atmakta fayda vardır: İlk duruşma **16 Haziran 2010** tarihinde görülmüştür. Duruşma sırasında, mahkemede ifade veren tanıkların duruşma salonuna mahkeme kalemi ile salonu bağlayan koridordan alındıkları görülmüş, bu durumda, her tanık diğer tanığın ifadesini ve duruşma sırasında sorulan tüm soruları dinleyerek tanıklık yapmıştır. Polis-mahkeme işbirliğini gözler önüne seren bu tutum, davayı takip etmek için Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi bünyesinde oluşturulan Karadağ Davası Takip Komisyonu üyesi avukatlar tarafından da mahkeme salonunda teşhir edilmişti.

Davanın **9 Kasım 2010**'da görülen ikinci duruşmasında ise, olayı evinin balkonundan gördüğünü ve "vatansever olduğu için ifade verdiğini" belirten bir tanık ifade vermiş, yine aynı tanık, mahkemeye tarihsiz ve havalesiz bir dilekçe vererek, kendi evinin keşiften hariç tutulmasını talep etmiştir! Olay yeri incelemesi yapılmak üzere keşif kararı verilmesine rağmen, üçüncü dava öncesinde, 25 Mart günü yapılması gereken keşif mahkeme başkanının Kocaeli İnfaz Hâkimliği'ne tayin edilmesiyle keyfi biçimde engellenmiştir.

Davanın **21 Nisan 2011**'de görülen üçüncü duruşması da polislerin keyfi tutumları ve mahkeme-polis işbirliği damgasını vuran ibretlik bir duruşma olmuştur. Salonda mahkeme heyetine dönük olarak bellerinde silahla ayakta bekleyen kişilerin sivil polisler olduğu avukatlar tarafından tespit edilmiş, avukatların talebi üzerine sivil polisler duruşma

salonundan çıkarılmışlardır. Yine aynı celsede polisin yönlendirmesiyle tanıklık yapan, olayı aynı anda ve birlikte gördüklerini ifade eden iki tanık birbirleriyle çelişkili ifadeler vermiş, en son dinlenecek tanık ise tanıklık yapmadan adliyei terketmiştir. Gerek **24 Haziran 2011**'de yapılan 4. duruşma, gerekse, **26 Eylül 2011** tarihinde görülen 5. duruşmada yine sivil polislerin yer alması mahkemenin katliamcı polisleri aklamak için çalıştığını gözler önüne sermiştir. Mahkeme heyeti, katil polis Oğuzhan Vural'ın duruşma salonunda da silahlı korumaya alınmasını sahiplenirken, MOBESE kayıtları, atış mesafesi vb. için Adli Tıp raporlarının dosyaya eklenmemesi ve tanıkların dinlenmemesi ise davanın sürüncemede bırakılmak istendiğini göstermektedir. 5. duruşmada mahkeme heyetinin Karadağ avukatlarının yaptığı müdahalelere güler ve sırılarak yanıt vermesi ise polis-mahkeme işbirliğinin bir başka göstergesidir.

6. duruşma ise, **13 Ocak**'ta yapıldı. Karadağ'ı açık biçimde infaz eden sanık polisin tutuklanması talebi mahkeme heyetince "kaçma şüphesi bulunmamaktadır" denilerek reddedildi! Avukatların olayın keşfi yapılmasına ilişkin talepleri de geri çevrildi. Bu duruşmada, infazın gerçekleştiği saatlere ilişkin olay yeri ve çevresinin MOBESE görüntülerinin polislerce silindiği/kaybedildiği ortaya çıkması ise katliamcı polislerin birçok delili açıkça kararttığını da açıkça gözler önüne serdi.

Şimdiye kadar polis tarafından hazırlanan "tanık" ifadeleri, kaybolan, yok edilen deliller ve mahkeme heyetinin tutumları düşünüldüğünde **27 Nisan 2012** tarihine ertelenen bir sonraki duruşmanın farklı geçmeyeceği, devletin cinayeti örtbas etme çabasını sürdüreceği ortadadır.

Yargı sermaye sınıfının safında iş gördüğünü benzeri davalarda defalarca kanıtlamıştır. Bu nedenle bu düzen mahkemelerinden gerçek bir adalet beklentisi aldattıcıdır. Karadağ davasının işleyişi bu

ülkede yargı mekanizmasının nasıl işlediğini özetlemektedir. Örneğin katil polis Oğuzhan Vural dışarıdayken ve "işine" devam ediyorken, Alaattin Karadağ'ın sokak ortasında yargısız infaz edilmesini protesto edenlere ise dava açılmaktadır. Bu açıdan pek çok örnek bulunmaktadır. Şerzan Kurt davası, Hopa davası, Hrant Dink cinayetinde ya da Uludere'de yaşandığı gibi... Roboski Köyü'nde 34 köylüyü bombalar yağdırarak katledenler değil de, bombardımandan sağ kurtulanlar "pasaport kanununa muhalefet", "sınırı yasadışı yollarla ihlal etme" ve "ülkeye sınırdan kaçak mal sokma" suçlamasıyla yargılanmaktadır! Tüm bunlar yargının işlevini açıklamakta, bu düzende hukuk ve adalet kavramlarının nasıl da içinin boşaltıldığını göstermektedir.

Karadağ davasının peşini bırakmayacağız!

Karadağ davası gibi davalar sembolleşen davalardır. Burada iki ayrı sınıf, sömürücülerle sömürülenler, karşı karşıya gelmektedir. Mücadelenin seyrine göre, toplumsal tepki örgütlenebildiği koşullarda, böylesi davalardaki kazanımlar işçi ve emekçilerin mücadele hanesine yazılacaktır.

Biliyoruz ki, Alaattin Karadağ'ın yargısız infazı ne ilktir ne de son olacaktır. Yargılı-yargısız infazlar, işkenceler, gözaltında kayıplar, faili 'meçhul/malum' cinayetler, katliamlar, keyfi tutuklamalar vb. pek çok yol ve yöntemler bir devlet geleneği olarak kullanılmaktadır. Türk sermaye devletinin kirli sicilinde, ilerici devrimci güçlere ve Kürt halkına karşı işlediği bu türden fazlasıyla suç dosyası bulunmaktadır. Bu nedenle katillerden hesap sormak için devrim mücadelesinin yükseltilmesi gerekmektedir. İnancımız tamdır ki gün gelecek, hesap sorulacaktır!

Bosch'ta deviremeyen darbe güçlendirdi...

Artık saflar daha net, mevziler daha sağlam!

Türk Metal'e okkalı bir şamar atıp Birleşik Metal'in yolunu tutan Bosch işçileri geçtiğimiz günlerde zorlu bir sınavla yüzyüze kaldılar. Bosch işçilerinin ayağa kalkışı karşısında çaresiz kalan Türk Metal çetesi biraz soluklandıktan sonra saldırıya geçti. Amaç çok yönlü bir kuşatma ile Bosch işçisini yeniden kapana sokmaktı. İstifa sürecinde büyük ölçüde sessiz kalan ve "tarafsızlık" sözüne uyan Bosch yönetiminin Türk Metal çetesine açıktan arka çıkması onun en büyük silahıydı. Böylelikle Bosch işçisine yönelik yalan kampanyası eşliğinde sistematik ve yoğun bir baskı örgütlendi. Bosch yöneticileri ile Türk Metalciler elbirliği yaparak işçileri istifaya zorladılar. Bunun için işçilere yapılan baskılar aynı yoğunlukta ve şiddette olmasa da 98'dekiyle aynı yöntemlerle oldu. Evlere baskınlar, işten atma tehditleri, öncü işçilere yönelik küfür ve hakaretler vb...

Bu örgütlü-planlı bastırma politikası sadece Bosch'ta değil, aynı zamanda Bosch'un yolunda olan diğer fabrikalarda da uygulamaya sokuldu. Bosch'takiyle aynı düzeyde olmasa da, ileri ve öncü kimlikleriyle bilinen işçiler üzerindeki baskılar yoğunlaştı. Tüm bilgiler genel bir bastırma planının uygulamaya sokulduğunu gösteriyordu. Bu bile tek başına, bastırma planının gerisinde burjuvazinin, özelde de MESS'in olduğunu kanıtlıyordu. MESS ve Türk Metal çetesi 30 yıllık bir düzenin bozulmaması için planlı-organize biçimde seferber olmuşlardı. İlk anda "tarafsızlık" ilan eden Bosch yönetimi de, düzenin sürmesi için kendi sınıfının safında kavgaya giriyordu.

Bosch'un açık bir sınıfsal tercihle dosdoğru işin içine girmesiyle birlikte fabrikadaki dengelerin değişmesi bekleniyordu. Bugüne kadar Bosch yönetiminin sürece kayıtsız yaklaşımı, işten atılmak korkusunu büyük ölçüde ortadan kaldırdığı için örgütlenmeyi kolaylaştırmıştı. Şimdi ise işçilerin başının üzerinde işsizlik sopası sallanıyordu. Türk Metal cephesi de esas olarak bu sopaya güveniyordu. İşsizlik sopasıyla korkutulacak işçiler yeniden Türk Metal'e döndürülebilecekti.

İşçi düşmanı cephe planlarını buna göre yaptı ve Pevrul Kavlak'ın Bosch'a yaptığı çıkarmayla saldırının startı verildi. Hemen ardından büyük bir yalan kampanyası başlatılarak Bosch'ta geri dönüşlerin başladığı ve yetkinin Türk Metal'de olduğu yalanları yayıldı. Böylelikle korku ve panik havası yaratılarak Bosch işçisinin iradesini çözebileceklerini sanıyorlardı. Ancak başaramadılar. En geri bir kısım işçi dışında Bosch işçisi bu saldırı hamlesi karşısında dik durmayı başardı, geçit vermedi. İlk andaki şaşkınlık yerini tepkiye, ardından da safların sıklaştırılmasına bıraktı. En son yaşanan fiziki saldırı ise öfkeyi iyiden iyiye büyüttü.

Gelinen aşamada sermaye-Türk Metal işbirliğiyle yapılan bu saldırı Bosch işçilerini bastırmak bir yana, birçok bakımdan ilerletici ve güçlendirici bir işlev gördü. Çünkü yaşananlar Bosch işçilerinin sınıf bilincinde yeni bir sıçrama yarattı, özgüvenini güçlendirdi, örgütlülüğünü pekiştirdi, eylem yeteneğini geliştirdi. Türk Metal beslemelerine karşı yüzlerce işçinin toplanması, aynı gün örgütlenen yemek boykotu vb. bunun ifadeleridir. İşçiler böylece ilk kez Bosch patronuyla eylemli bir biçimde karşı karşıya geldiler. Bu ise Birleşik Metal'e geçişi basit bir sendika

değiştirmenin ötesine taşıyarak sınıf bilinci ve eyleminde gerçek bir ilerlemenin yolunu açtı.

Aynı zamanda Türk Metal çetesine atılan tokatla yaratılan politik ve moral etkinin yeniden canlanmasına sebep oldu. Öyle ki, gerek Bosch'ta ve gerekse de diğer fabrikalarda işçiler, bu ilk ciddi saldırı karşısında yaratılan mevzinin sağlamlığını gördüler. Bununla birlikte Bosch yönetiminin net bir sınıf tutumu ortaya koyması, Türk Metal çetesince de yaratılmaya çalışılan bilinç bulanıklığının aşılmasına yardımcı oldu. Zira, Bosch yönetiminin sözde "tarafsız" tutumu, bu geçişin arkasında Bosch yönetiminin parmağı olduğu yolundaki yalanlara dayanak yapıyordu. Sürecin sancısız gerçekleşmesi, ayrıca genel olarak sendikalara yönelik güvensizlik gibi faktörler bu geçişin haklar ve talepler konusunda sonuçlar yaratabileceği yönündeki kuşkuları artırıyordu. İşte sermaye-Türk Metal ortaklığıyla gerçekleştirilen bastırma girişimi bu yöndeki kafa karışıklıklarını büyük ölçüde giderdi. Bosch işçisinin doğru yolda olduğu yönündeki düşüncesi pekişirken, gözleri Bosch'ta yaşananların üzerinde olan diğer işçilerin de kafalarındaki birçok soru işaretini ortadan kaldırdı, mücadeleye ve örgütlenmeye olan güvenlerini artırdı.

Elbette Bosch işçilerinin önünde hala da zorlu engeller var. Ama Bosch işçileri bilinç ve mücadele yeteneği bakımından birkaç hafta öncesine göre daha güçlü durumdalar.

Bazı dersler...

Diğer taraftan Bosch çıkışının sınıf mücadelesi bakımından tüm sonuçlarına ulaşması için katedilmesi gereken büyük bir mesafe, aynı zamanda hem dışarıdan hem de içeride aşılması gereken büyük engeller var. Son yaşananlar bu bakımdan da önemli dersler içeriyor.

Bu derslerden birincisi, Türk Metal ve sermayeyi yenebilmek için mücadeleyi olabildiğince politik-sınıfsal bir mecraya çekebilme gereğidir. Bir mevziyi etkin bir biçimde savunabilmenin yolu buradan geçiyor. Bosch gibi büyük bir fabrikayı kuşatabilecek bir örgütsel kapasitenin yokluğu koşullarında bu özellikle böyledir. Zira, Bosch yönetiminin sözde "tarafsızlık" ilanı nedeniyle zamansız biçimde Bosch'u saldırıya kıskırtacak bir hamleden uzak durulmaya çalışılmıştır. İşçilerin de henüz "sınıfa karşı sınıf" ekseninde mücadeleye hazır olmadığı bir durumda bu bir yere kadar anlaşılabilir. Türk Metal çetesi alt edilmiştir ama Bosch işçisinin gücü henüz patronla karşı karşıya gelecek bir mücadele için yeterli değildir. Bu durumda yapılması gereken mevziyi sağlamlaştırmaktır. Ancak bu sadece dışa kapalı dar örgütsel çalışmalarla başarılamaz. Örgütsel kapasitenin yetersizliği bir veri olduğuna göre, düşmanın saldırı ihtimali nedeniyle Bosch işçisinin sınıf bilincini geliştirmek, mücadele ruhunu ayakta tutmak gerekiyordu. Türk Metal'e karşı başarmış olmanın heyecanı, coşkusu ve özgüveni bunun için değerlendirilmesi gereken önemli olanaklardı. İçe kapanma nedeniyle bu olanaklar yeterince değerlendirilemedi. Ama sonuçta düşman cephesi de büyük bir yanılığa düştü. Çünkü Bosch işçisi Türk Metal'i aştıktan sonra bir daha o kapana girmemekte

kararlıydı. Böylece süreç açık politik-sınıfsal mücadele biçimini almış oldu.

İlkiyle bağlantılı olmak üzere ikincisi, tıpkı bir ayaklanmada en iyi savunma bile gerçekte bir saldırı olduğu gibi, Bosch'un etkisini diğer fabrikalara yaymak yolundaki çaba da etkin ve kesintisiz biçimde sürdürülmek durumundaydı. Elbette sendikal örgütlenme esas olarak gizli yürütülür ve zamansız bir çıkıştan özenle uzak durulmalıdır. Ancak unutmamak gerekir ki, bu çalışmanın geleceği politik dengelerle belirlenir. Bırakalım diğer fabrikalardan sonuç almayı, Bosch'taki mevziyi korumak dahi sermaye ve Türk Metal üzerindeki baskıyı sürdürmeye bağlıdır. Türk Metal'in Bosch patladığındaki dağınıklığı ve etkisizliği bir ölçüde, Bosch etkisinin diğer fabrikalara yayılma riskinden kaynaklanıyordu. Bosch'u koruyayım derken diğer fabrikalardan olmaktan korkuyordu. Bunun için de enerjisini büyük ölçüde diğer fabrikalara ayırdı. Bu fabrikalarda hep savunmadaydı, tavizlerle işçileri yatıştırmaya çalışıyordu. Ama rüzgar biraz yatışır gibi olup da diğer fabrikaların Bosch'u kısa sürede izlemeyeceği anlaşılınca, kısa bir soluklanmadan sonra yeniden saldırıya girişti. Bosch'ta karşı saldırı ile birlikte diğer fabrikalarda da baskı ve sindirme operasyonlarına kalkışıldı.

İşte bunun için, Bosch'un yolundan gitme çağrısı çok daha etkin ve sistematik biçimde yapılmak durumundadır. Elbette bu gizli bir biçimde yürütülmesi gereken örgütlenme faaliyetlerinin kendine özgün akışında bir değişiklik anlamına gelmemektedir. Ama kesintisiz politik baskı bu faaliyetleri de güçlendirecektir. Bu bakımdan sermaye ve Türk Metal'e karşı politik baskı esas olarak TİS ekseninde ortaya konulmalıdır.

Üçüncüsü, Bosch'ta ve hedef fabrikalarda kazanmak için işçilerin enerjisine yaslanmak gerekir. Bu da bu enerjinin olabildiğince açığa çıkarılarak hedefli bir tarza yönlendirilmesi demektir. Bunun yolu da işçilerin söz ve karar haklarını güvenceleyecek mekanizmaların oluşturulması, ileri ve öncü işçilere tam bir inisiyatif tanınmasıdır. Sendika yönetiminin buradaki rolü, yön veren ve koordine eden bir çerçevede kalmalıdır. Ancak birçok örnekte görüldüğü üzere sendika yönetimi, müdahalelerini işçilerin enerjisini açığa çıkarmaktan, bunun kanallarını açmaktan ziyade, büyük ölçüde onu kontrol altına almak üzere yapmaktadır. Dahası bağımsız inisiyatif kullanma gücü-kapasitesi sergileyen ve siyasi düzeyi olan güçlere karşı dışlamaya varan tutumlar içerisine girilmektedir. Bu ise mücadeleyi büyük bir enerjiden yoksun bıraktığı gibi, sendikann oldukça sınırlı örgütsel enerjisinin de heba olmasına yol açmaktadır. Bu nedenle, bu tür dağıtıcı yaklaşımlardan uzak durulmalıdır.

Unutulmamalıdır ki Bosch işçisi, işçiye söz ve karar hakkı tanımayan sermaye işbirlikçiliğine karşı başkaldırmıştır. Öyleyse bu yolda ilerlemek, söz-yetki ve karar hakkının işçiler tarafından kullanıldığı bir sendikal anlayış ile sınıfa karşı sınıf çizgisinde mücadeleyi büyütmeğe geçmektedir. Bu yolda en büyük tehlike, ileri ve öncü işçilerin inisiyatifinin bürokratik baskı yoluyla güdüleştirilmesi ve mücadelenin sendikalist bir ufukla sığlaştırılmasıdır. Düşmanları altedebilmek için, işçiler devrimci sınıf bilinciyle donatılmalı, bağımsız işçi inisiyatifleri geliştirilmelidir.

Bosch'ta patron-çete saldırısına protesto

Bursa'da kurulu Bosch'un üç fabrikasında 6 bin işçinin DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçmesini hazmedemeyen Türk Metal çetesinin 16 Nisan günü gerçekleştirdiği patron destekli saldırı eylemlerle protesto edildi.

DİSK'ten protesto

17 Nisan öğle saatlerinde İTÜ önünde buluşan DİSK yöneticileri ve bağlı sendikaların üyeleri Bosch Genel Müdürlüğü'ne yürüdü. Eylemde, Bosch patronu ve Türk Metal'in saldırılarının metal işçileri ve DİSK'in mücadelesini durduramayacağı belirtildi.

Nakliyat-İş, Genel-İş, Sine Sen, Enerji Sen, Emekli Sen ve Sosyal-İş sendikalarının yönetici ve üyelerinin de katıldığı eyleme Maltepe Belediyesi taşeron işçileri ve Halkevleri de destek verdi.

Birleşik Metal'in Gebze, Kocaeli, İzmir ve İstanbul'daki işyeri temsilcileri ve yöneticilerinin de katıldığı eylemde basın açıklamasını DİSK Genel Başkanı Erol Ekici okudu.

Bosch patronu devreye girdi

Bosch işçilerinin sendika değiştirmesinin, Türk Metal'in esareti altında bulunan diğer metal işçilerinin de hareketlenmesine ve Birleşik Metal-İş'e geçmesine neden olduğunu belirten Ekici, Türk Metal üyelerinin Birleşik Metal'le temasa geçtikleri bilgisini verdi. Türk Metal'in çabalarının, Bosch işçilerini kararlarından vazgeçirmeye yetmeyince devreye Bosch patronunun girdiğini söyleyen Ekici, Bosch işverenin, "sendika değişimini desteklediğimiz söylenemez" diyerek tavrını açıkça ortaya koyduğunu vurguladı.

"Her yerde teşhir edeceğiz"

Tehdit, baskı ve şantajların Bosch işçisini yolundan çeviremeyeceğini belirten Ekici, Bosch patronunu, işçilerin Birleşik Metal-İş seçimine saygı göstermeye davet etti. Bosch işverenin tavrının devam etmesi durumunda Bosch'un bulunduğu her yerde sendika düşmanı tutumunu teşhir edeceklerini duyurdu.

"Bosch işçisinin yanındayız!"

Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinden İlhan Yıldırım Bosch işçilerinin yanında olduklarını belirtti. Yıldırım şunları söyledi:

"Bizler de sarı sendika Türk Metal çetesinin Bosch işçilerine yönelik saldırısına karşı Bosch işçilerinin yanındayız. Maltepe Belediyesi taşeron işçileri olarak, dün bizi gözaltına alanlar, sokak ortasında saldıranlar Türk Metal'in zihniyetini taşıyanlarla aynıdır. Biz direndik, kazandık ve tercihimizi yaptık. Bosch işçisi de tercihi yapmıştır ve gerekli direnişi gösterecektir. Eğer işçiler kendi öz örgütlülüklerini korur, komitelerini yaratırlarsa sendikal bürokrasiye boyun eğmeyerek sorunlarına sahip çıkarlar. Bosch işçilerinin yanında olmaya devam edeceğiz. Bundan sonra da nerede direniş ve eylem varsa işçilerin haklı mücadelelerinin yanında olacağız."

16 Nisan 2012 | Bursa

Ankara'da açıklama

Ankara'da Kızılay Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen DİSK'e bağlı sendikaların üyeleri basın açıklaması gerçekleştirdi. Birleşik Metal-İş Anadolu Şube Başkanı Rasim Gündal'ın ardından DİSK Bölge Temsilcisi Kani Beko basın açıklamasını okudu.

Ankara İşçi Bülteni'nin dağıtıldığı eylemde DİSK bileşenlerinden Sosyal-İş, Genel-İş, Nakliyat-İş, Birleşik Metal-İş, Emekli-Sen hazır bulunurken BDSP ve HKP de eyleme destek verdi.

Gebze'de açıklama

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi, Bosch işçilerine gerçekleştirilen saldırıyı kınamak ve Bosch patronunu protesto etmek için basın açıklaması gerçekleştirdi. Gebze şube binasında yapılan açıklamaya Yücel Boru, Areva, Sarkuysan, Kroman Çelik, Çayırova Boru ve GEA işçileri katıldı.

Açıklamayı yapan Şube Başkanı Necmettin Aydın "Bursa Bosch'da sendika seçme özgürlüğüne yapılan saldırıyı protesto ediyoruz" dedi. Bosch işçilerinin sendika değiştirmesinin diğer metal işçilerinin de hareketlenmesine ve Birleşik Metal'e yönelmesine neden olduğunu vurguladı. Metal işçilerinin bu yöneliminin sermayeyi ve onun örgütü MESS'i rahatsız ettiğini söyleyen Aydın, Bosch işçilerini her türlü tehdit ve yalanla yolundan çevirmeye çalışanların başarılı olamayacaklarını söyledi.

Bosch işçilerinin açtığı yoldan ilerleyen Cengiz Makine işçileri de geçtiğimiz haftalarda Türk Metal çetesinden istifa ederek Birleşik Metal'e üye olmuşlardı. Bunu hazmedemeyen Türk Metal çetesini aynı Bosch fabrikasında olduğu gibi burada da işçilere saldırmak istemiş ama bu saldırı püskürtülmüştü.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara - Gebze

Bosch işçisine uzanan eller kırılır!

Bosch işçilerinin okkalı şamarı karşısında sendeleyerek Türk Metal çetesini, ilk anki şaşkınlığını üzerinden atarak maharetini sergilemeye başladı. Bosch patronuyla işbirliği halinde günlerdir Bosch'ta işçilere yönelik sürdürdüğü baskı ve sindirme çabasını, bugün açık bir saldırganlığa dönüştürdü. Bugün örgütlenme mücadelelerine yönelik kirli saldırıları protesto etmek amacıyla, fabrika önünde seslerini yükseltmek isteyen Bosch işçilerine ve Birleşik Metal üyelerine yönelik taşlı-sopalı saldırıya yeltendi.

Bosch işçilerine yönelik bu alçakça saldırı, onurları ve gelecekleri için başlarını kaldıran Bosch işçisini yıldırıma yöneliktir.

Türk Metal çetesinin tarihinde sayısız örnekleri görülen bu tavır, Bosch işçisinin iradesini ezmek içindir. İşçi sınıfının MESS ve patronlara kulluğunu sürdürmek içindir. Bu faşist hamle, 30 yıllık esareti yeniden kurmak içindir.

İşte bunun için ilk anda güya "tarafsızlığını" açıklayan Bosch yönetimi, bu saldırganlığın suç ortağıdır. Türk Metal çetesinin koruyucu, kollayıcısıdır. Saldırı amacıyla kullanılan taş ve sopaların güvenlik kulübelerinde saklanması boşuna değildir. Bu, örneklerini sayısız işçi ve gençlik eylemine yönelik saldırıda gördüğümüz rutin bir uygulamadır.

Patron ve Türk Metal çetesini işbirliği yaparak ve hiçbir yasa ve kural tanımadan beslemelerini Bosch işçisinin üzerine göndermektedir.

İşçilerin mücadelesini bastırmak için işi saldırganlığa ve kan dökmeye varıran bu soysuz patron uşakları şunu bilmelidir ki, döktükleri her damla işçi kanının hesabı sorulacak, işçilere uzattıkları o kirli elleri kırılacaktır!

Metal İşçileri Birliği, bu düşüncelerle saldırıya uğrayan Bosch işçileri ve Birleşik Metal üyelerinin yanında olduğunu duyurmakta, tüm sınıf güçlerini de desteğe ve dayanışmaya çağırılmaktadır.

Metal İşçileri Birliği

16.04.12

Türk Metal çetesi Bosch işçilerine saldırdı!

Patron desteğini de arkasına alarak Bosch işçilerine saldırılarını yoğunlaştıran Türk Metal çetesi 16 Nisan günü işi, işçilere ve sendika yöneticilerine taş, sopa ve demir çubuklarla saldırmaya vardırdı. Saldırımın başında ise Türk Metal çetesinin merkez yöneticisi Muharrem Aslıyüce vardı.

12 Nisan Perşembe gününden itibaren patronun da açıktan tutum aldığı, özellikle grup başları ve sözleşmeli işçileri işten atmakla tehdit ettiği fabrikada gerginlikler tırmanmış, patronu da arkasına alan Türk Metal çetesi fabrika kapısına getirdiği notere işçileri zorla götürerek istifaya zorlamıştı.

Tüm bu baskılara rağmen tercihlerini Birleşik Metal'den yana kullanmaya devam eden Bosch işçileri ve sendikaları Birleşik Metal-İş, vardiya giriş-çıkışında baskıları protesto etmek ve çoğunluğun kendilerinde olduğunu dile getirmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Bursa Organize Sanayi Bölgesi'nde 3 ayrı fabrikası bulunan Bosch'ta, işçiler toplanıp açıklamanın yapılacağı BU-4 fabrikası önüne gitmek için hazırlandığı sırada Türk Metal çetesi ve parayla tuttuğu serseriler bu fabrikanın önünde toplanan işçilere ve sendika yöneticilerine saldırdılar. Taş, sopa ve demir çubukların kullanıldığı bu saldırıda aralarında DİSK Genel Başkan Yardımcısı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve SCM İşyeri Baştemsilcisi Ferdi Bayram'ın da bulunduğu çok sayıda kişi yaralandı. Saldırıya göz yuman kolluk kuvvetlerinin olay yerine gelmesi ile birlikte işbirlikçi çetenin ellerindeki sopaları fabrika yanında bulunan kanala attığı ve fabrikanın güvenlik kulübesine sakladığı gözlemlendi.

İşçilerden yanıt

Yaralı işçiler hastaneye kaldırılırken BU2, BU1 ve Bosch Rexroth işçilerinin BU4 fabrikası önüne gelmesi ile birlikte Türk Metal çetesine en anlamlı cevaplardan biri de verilmiş oldu. Bosch işçileri işyeri kartlarını göstererek tercihlerini bir kez daha işbirlikçi sendikanın ve patronun gözlerine sokarken, işbirlikçi çetenin çoğu temsilci ve işçi dahi olmayan 100 kişilik güruhu içinde bir tek Bosch işçisinin bile olmaması dikkat çekti.

Göktaş: "Bir elimiz meltem, bir elimiz poyrazdır"

Çevik kuvvetin uzun süre Birleşik Metal üyelerinin önüne barikat kurduğu gerginlik sırasında Türk Metal çetesinin sözlü tacizleri de devam etti. Bu sırada Birleşik Metal üye ve yöneticileri fabrikanın önüne basın açıklaması yapmak için geldiklerini ve açıklamalarını gerçekleştirmeden alandan kesinlikle ayrılmayacaklarını dile getirdiler. Böylece bugüne kadar tehditle elde edemediğini taş ve sopa ile elde etmeyen Türk Metal çetesinin işçilerinin iradesini

kırma planı bir kez daha suya düştü.

Yüzlerce Bosch işçisi bir kez daha "Biz, biz, biz Bosch işçisiyiz, sarı sendikayı göndereceğiz!" sloganı ile çeteye gereken yanıtı verirken açıklama yapan Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş da patronu ve işbirlikçi sendikayı bir kez daha uyardı. Bosch işverenini imzaladığı

uluslararası sözleşmelere uygun davranmaya çağırarak Göktaş, işbirlikçi çeteye de fabrikalarda referandum yapma çağrısı yaptı.

Bugüne kadar gerginlik yaşanmaması için özel bir çaba sarf ettikleri dile getiren Göktaş, "Bir elimiz meltem, bir elimiz poyrazdır!" diyerek baskıların devam ettiği koşullarda gereken cevapların verileceğini söyledi.

Basın açıklamasının ardından Bosch işçileri ve Birleşik Metal üye ve yöneticileri servislere binerek

sanayi içinde bir tur attılar. BU2 ve BU4 fabrikalarının çevresinde kornalarla ve sendika flamaları ile dolaşan servisler, çay molasında olan Bosch işçileri tarafından alkışlarla karşılandılar. Daha sonrasında ise yaralanan işçiler şikayette bulunmak üzere karakola giderken geri kalan işçiler de şube binasına geldiler.

Özkan Atar: "Bosch'a işçilerin kararına saygı göstermeyi öğreteceğiz!"

Şube binasında bir toplantı gerçekleştiren Bosch işçilerine burada Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar seslendi.

Atar, yaptığı konuşmada tüm karalama ve provokasyonlara rağmen ihanetçi çetenin işçilerin iradesini kıramadığını, Birleşik Metal'in halen yetkiyi alacak yeterli çoğunluğa sahip olduğunu dile getirdi. İşverenin de tarafsız görünerek Türk Metal'in içerde kalması için çabaladığını söyleyen Atar, gerçekleştirilen saldırıya değindi ve kaos ortamı ile işçilerin iradesinin kırılmayacağını dile getirdi. "Bosch işverenine de sendikal haklara saygı göstermeyi öğreteceğiz!" diyen Atar, ellerinde sopalarla gelenlerin de arkalarına bakmadan gideceklerini söyledi.

Yaşananın bir emek mücadelesi olduğunu, Bosch işvereninin de bunu bildiği için korkuya kapıldığını ifade eden Atar, MESS'in ve tüm patronların da bu korkuya ortak olduğunu söyledi. İşçilere "Sizleri diz çökmeye zorlayanlara boyun eğecek misiniz?" sorusunu yönelten Atar, işçilerin hep bir ağızdan verdiği "Hayır!" cevabı ile yanıtlandı.

Fabrikada yemek boykotu

Fabrika önünde yaşanan saldırı ise yemek saatinde gerçekleştirilen yemek boykotu ile protesto edildi. Bosch fabrikalarında işçiler yemek yemeyerek, sabah gerçekleştirilen saldırıyı ve üzerlerine yönelen baskıları protesto ettiler.

Kızıl Bayrak / Bursa

Hey Tekstil işçilerine polis saldırısı

İşten atılan Hey Tekstil işçileri 16 Nisan günü Taksim'de eylem yaparak işten çıkarmaları ve haklarının verilmemesini protesto etti. 17 Nisan günü ise Hey Tekstil işçilerine polis saldırdı.

Taksim'de yürüyüş

İstanbul Sanayi Odası'nın Odakule'deki merkez binası önünden Taksim Tramvay Durağı'na yürüyen işçiler hakları için sonuna kadar direneceklerini dile getirdiler.

Odakule önünde toplanan işçiler "69 gündür nerede hükümet nerede adalet", "Haklarımız verilsin işten atılmaya yasaklansın / Direnişteki Hey Tekstil işçileri" yazılı pankart açtılar. Bir süre Odakule önünde sloganlar atarak bekleyen işçiler, neden direnişte olduklarını anlatan konuşmalar yaptılar.

İşçiler Hey Tekstil'in iş yaptığı firmalardan İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Levis, MANGO, ADİDAS önünde durarak, Hey Tekstil firması kadar, iş yaptığı firmalarında susarak suça ortak olduklarını dile getirdiler.

Tramvay Durağı'na gelindiğinde, işçiler adına açıklamayı Melek Sönmez okudu. Sönmez, işçileri sokağa atan Hey Tekstil patronu Aynur ve Süreyya Bektaş'ın istihdam sağladığı için devletten prim, teşvik ve hatta TBMM tarafından 'üstün hizmet ödülü' aldığına işaret etti.

İşçiye barikat

Sönmez, başbakanın evine gitmelerini engellendiğini vurgu yaparak karşılaştıkları polis engelini aktardı.

Hey Tekstil eylemine destek veren Pınar Aydınlar da bir konuşma yaparak, son dönemde yaşanan işçi ölümlerini hatırlattı.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri de işçilerin yanında olduklarını dile getirerek temsili maddi yardımda bulundular.

Konuşmaların ardından Hey Tekstil işçileri Odakule önüne tekrar yürüyüş yaparak, eylemlerini sonlandırdılar. Eyleme BDSP ve Mücadele Birliği de destek verdi.

Hey Tekstil'de polis saldırısı

İkitelli'deki fabrikanın önünde başlattıkları direnişlerini Hey Tekstil patronunun ortağı olduğu Li Fung önüne taşıyan işçiler 17 Nisan sabahı polis saldırısına uğradılar. Direniş ziyaretine giden SKM'lilerin de maruz kaldığı polis saldırısında, fabrika önünde kolkola girerek bekleyen işçiler yerlerde sürüklenerek karşı kaldırıma atıldı. Polis saldırısı karşısında işçiler "Direne direne kazanacağız!" sloganını haykırdı.

Direnişçi işçiler polis saldırısına rağmen bekleyişlerini sürdürdüler.

Sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

1 Mayıs'a sayılı günler kala sınıf devrimcilerinin faaliyeti de sürekli artan bir tempoyla devam ediyor. Sanayi havzalarında, fabrikalarda ve emekçi mahallelerinde sınıfın devrimci sesi yükseltiyor.

İstanbul

Kartal'da afişler, Gülsuyu Mahallesi, Kartal-Cevizli otobüs güzergahı, Kartal Yakacık otobüs güzergahı, Karlıktepe ve Kartal merkeze yaygın bir şekilde yapıldı.

Karlıktepe Mahallesi'nde yapılan bildiri dağıtımı ile işçi ve emekçiler 1 Mayıs'a çağrıldı.

Ümraniye'de bulunan İmes A Kapısı'nda ajitasyon eşliğinde yapılan dağıtımla işçiler mücadele alanlarına çağrıldı.

Emekçiler 22 Nisan günü yapılacak 1 Mayıs dayanışma pikniğine de çağrıldı. Piknik araç kalkış saatlerinin olduğu afişler birçok yere yapılıırken el ilanlarının dağıtımı yaygın bir şekilde yapıldı. Pikniğe çağrı pankartları ise Sarıgazi Merkez ve Demokrasi Caddesi'ne asıldı.

Fabrika 1 Mayıs komisyonları, İmes komitesi, kültür sanat komitesi ve mahalle komiteleri kurularak 1 Mayıs'ın ön süreci işçi ve emekçilerle kolektif bir şekilde örgütleniyor. Bu hazırlıklar kapsamında afişler Sarıgazi, Dudullu, İmes, 1 Mahallesi, Emek, Kadosan çevresine yapıldı. Ayrıca Akpınar ve Veysel Karani mahallelerinde yine 1 Mayıs afişleri ve pikniğe çağrı yapan ozalitler kullanıldı.

Küçükçekmece'de 1 Mayıs bildiriyle beraber 22 Nisan'da gerçekleştirilecek 1 Mayıs pikniğinin duyuruları da yapılıyor. Fabrika önlerinde ve emekçi mahallelerinde yapılan dağıtımlarda işçi ve emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılaşıldı. İnönü Mahallesi'ndeki Pazartesi Pazarı'ndaki dağıtımda birçok emekçi pikniğe nasıl gelebileceğini sordu. 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını söylediler.

Genel ajitasyon çalışmasının yanı sıra tek tek emekçilerin evlerine ziyaretlerde bulunularak hem piknik hem de 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrısı yapılıyor.

Esenyurt'ta afişler Talatpaşa, Fatih Mahallesi'nin yanı sıra Saadetdere Mahallesi ve Tabela Mahallesi'nde de kullanıldı. Ayrıca Yeşilkent Mahallesi'nde ve pazarında bildiriler dağıtıldı. 1 Mayıs'a çağrı yapan yazılımlarla çalışmalar yoğunlaşıyor.

Tuzla'da 1 Mayıs hazırlıkları devam ediyor.

Tersane işçilerinin sesi Rota'nın dağıtımlarına da devam ediyor. İcmeler Tren İstasyonu'nda dağıtım gerçekleştirildi.

1 Mayıs çağrısı yapan Tuzla İşçi Büleni de fabrikalara ulaştırılıyor.

İzmir

Sınıf devrimcileri bir yandan 22 Nisan'da gerçekleştirilecek olan "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" pikniği için ev ziyaretleri ile işçi ve emekçi ailelerini pikniğe çağırırken, diğer yandan sabah servis noktalarında 1 Mayıs çağrı bildirileri dağıtıyor. Soğukkuyu'da 1 Mayıs bildirileri yüzlerce işçi ve emekçiye ulaştırıldı.

Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımda, işçi servislerinde ve dolmuşlarda konuşmalar yapıldı. Toplamda 500'e yakın bildiri işine gitmek üzere olan emekçilere ulaştırıldı.

1 Mayıs çağrı afişleri, Bayraklı, Alsancak, Buca, Gazemir gibi merkezi noktalara yapıldı.

Çiğli Organize'de Roteks fabrikasına dağıtım yapıldı. Teksif İzmir Şubesi'nde örgütlenen ve toplu sözleşme süreçleri devam eden Roteks işçileri bildirimlere oldukça ilgiliydi. Dağıtımda toplu sözleşme ve 1 Mayıs üzerine sohbetler edildi. Roteks işçilerine 200 kadar bildiri ulaştırıldı.

BDSP çalışanları sabah işe gidiş saatleri arasında Asarlık girişinde bildiri dağıttılar. Birçok demir-çelik işçisine seslenildi. Asarlık'ın tek ana girişi olan dağıtım noktasında özellikle servis araçlarından bildiri isteyenler oldukça fazlaydı. Yapılan dağıtımda 400 bildiri işçilere ulaştırıldı.

Bursa

Emek ve Panayır mahallelerinde dağıtımlar yapıldı. Panayır'da küçük tekstil atölyelerinde çalışan işçilere de bildiriler ulaştırıldı. Emek'te yapılan dağıtımda ise emekçilerle sohbet edildi.

Santral garaj-Merinos hattı ile Yeşilyayla hattında servis bekleyen işçilere 1 Mayıs'ta alanlara çıkma çağrısı yapıldı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımlarda fabrikalarındaki arkadaşlarına bildiri vermek için bildiri isteyen işçiler oldu.

Kayseri

BDSP bildirileri işçilerin kullandıkları servis güzergâhları olan Eskişehir Bağları ve Belsin Mahallesi'nde yoğun olarak kullanıldı.

En yoğun işçi katılımının olduğu 1 Mayıs'ı gerçekleştirme hedefine kilitlenmiş olan Kayseri BDSP, çalışmalarını 1 Mayıs sabahına kadar kesintisiz olarak sürdürecektir.

Adana

Afişler Şakirpaşa, E-5 hattı, Denizli, Emek ve Meydan Mahalleleri'nde yaygınca yapıldı. Bildirilerin dağıtımı da sürüyor. Sınıf devrimcileri, Şakirpaşa, Meydan ve Narlıca Mahalleleri'ne bildirilerle 1 Mayıs çağrısını taşıırken, Obalar ve Saydam Caddeleri'nde bildiriler işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Saydam Caddesi'nde yapılan dağıtım esnasında resmi polislerin dağıtımı engellemeye çalışması dikkat çekti. BDSP çalışanları GBT'ye tabi tutuldu.

Mersin

Şehrin merkezi noktalarına yapılan BDSP yazılımlarıyla emekçiler 1 Mayıs alanına çağrılıyor. Meslek liseleri, hastane çevreleri, dolmuş durakları, merkezi geçiş noktaları, çevre yolu üzeri ve Yurt-Kur çevresine yapılan yazılımlarla şehrin duvarları donatıldı.

Ayrıca afişler şehrin merkezi noktalarına yapıldı. Tüm bunların yanında 1 Mayıs pikniğinin hazırlıkları da sürüyor.

Ankara

Sincan'da 1 Mayıs çalışmaları devam ediyor. Sınıf devrimcileri 15 Nisan günü Sincan merkezindeki Lale Meydanı'nda bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

Sınıf devrimcileri, 22 Nisan Pazar günü Ankara BDSP'nin gerçekleştireceği "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" etkinliğinin çağrı afişlerini ve 1 Mayıs afişlerini 12. Cadde üzerine yaygın bir şekilde yaptılar.

Cimşit ve Pilevne mahallelerinde sabah servis noktalarına ve otobüs duraklarına bildiri dağıtımları yapıldı.

Mamak'ta oluşturulan hazırlık komitesiyle birlikte haftalık planlamalar gerçekleştiren sınıf devrimcileri, kolektif bir şekilde hazırladıkları 1 Mayıs çağrı pankartlarını Şirintepe, Tekmezar, Tuzluçayır Meydanı ve Abidin Aktaş Sokağı'na astılar. Daha pek çok bölgeyi 1 Mayıs pankartlarıyla donatan devrimciler aynı zamanda yaptıkları afişler ve yazılımlarla da çağrılarını güçlendiriyorlar.

22 Nisan'da gerçekleştirilecek olan etkinlik için ev toplantıları ve bire bir ziyaretler yapılırken açılan stantlarda da emekçilerle 1 Mayıs'ın anlamı üzerine sohbetler gerçekleştiriliyor. Stantlarda ajitasyon konuşmaları eşliğinde emekçiler alanlara davet ediliyor.

Etkinlik ilanları ve BDSP imzalı 1 Mayıs bildirileri Tuzluçayır Meydanı'nda açılan stantta dağıtıldı. Müzik yayını eşliğinde yapılan dağıtıma devletin kolluk güçlerinin de "ilgisi" oldukça yoğundu. Sınıf devrimcilerinin faaliyetlerinden rahatsız olan resmi-sivil kolluk güçleri dağıtım boyunca BDSP çalışanlarını taciz ettiler.

Kızıl Bayrak / Ankara-Adana -Bursa-İstanbul-İzmir-Mersin

GOP'ta 1 Mayıs şenliği gerçekleşti...

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!”

14 Nisan 2012 | İstanbul

GOP BDSP'nin 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında düzenlediği “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” gecesi 14 Nisan günü gerçekleşti.

Parti ve devrim şehitleri köşesinin oluşturulduğu salonda devrimci önderlerin ve parti şehitlerinin resimlerinin yer aldığı köşe görselliği ile dikkat çekti.

Salonda Marks, Engels, Lenin'in resimlerinin olduğu ve “Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!” yazılı pankart ile birlikte “Emperyalist saldırıya, kapitalist sömürüye, faşist baskıya karşı 1 Mayıs'a” yazılı pankart kullanıldı.

Devrim ve sosyalizm mücadelesini büyüme çağrısı

Kısa bir açılış konuşması ile başlayan gecede ilk olarak Hatice Yürekli şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler adına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Saygı duruşunun ardından **BDSP** adına yapılan konuşmada emperyalist saldırı, kapitalist

sömürü ve faşist baskı öne çıkarıldı. Emperyalistlerin İran ve Suriye'deki kirli hesapları ve Türkiye'nin üstlendiği taşeronluk rolüne değinildi.

İçerde ise her geçen gün yenisinin hayata geçirildiği sosyal yıkım saldırıları ve devlet terörü ile işçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı kölelik koşullarına değinildi.

Hayata geçirilen kölelik uygulamalarına ve saldırganlığa karşı tek çözümün işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların işçi sınıfının devrimci partisi saflarında devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmekten geçtiği vurgulandı.

Konuşma, 1 Mayıs'a katılım çağrısı yapılarak sonlandırıldı.

Türküler ve şiirler 1 Mayıs için

BDSP adına yapılan konuşmanın ardından sahneye çıkan **Pınar Aydınlar**, sömürüye, baskıya ve katliamlara karşı birlikte mücadelenin önemini vurguladı. Aydınlar'ın türkü ve marşlardan oluşan ezgilerine emekçiler de eşlik ederken Aydınlar'ın programı halaylarla sonlandı.

Eğitim Sen 4 Nolu Şube etkinliğe gönderdiği mesajda faşist baskı ve saldırganlığa ve eğitimdeki gerici politikalar ile emekçilere yönelik saldırganlığa karşı mücadelenin önemini vurguladı.

Ardından **Esenyurt İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu** sahne aldı. İlgiyle dinlenen şiir topluluğu, baskı ve sömürüye karşı mücadeleden başka seçenek olmadığını emekçilere şiir tadında anlattı.

Direnişçi Maltepe Belediyesi taşeron işçileri adına konuşma yapan **İlhan Yıldırım** direnişlerinin nedenini ve karşılaştıkları saldırıları anlattı. Taşeron köleliğe karşı mücadelenin önemini vurgulayan Yıldırım, Taşeron İşçileri Kurultayı'na çağrı yaptı.

Sinevizyon gösteriminin ardından tulum, gitar ve ritimle Karadeniz ezgilerini seslendiren müzik gurubu eşliğinde horonlar çekildi.

Karadeniz'in hırçınlığı ve coşkusu ile etkinliğe renk katan grubun programını sonlandırmasıyla sahneye çıkan **Murat Güngör** bu tarz etkinliklerin

14 Nisan 2012 | İstanbul

daha fazla yapılması gerektiğini vurguladı.

Ardından yapılan kapanış konuşması ile emekçilere Taksim 1 Mayıs'na katılım çağrısı yapılarak program sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

İMO'da direniş çadırı

Cansel Malatyalı'nın İMO önündeki bekleyişi 50'li günleri geride bıraktı. Malatyalı, direnişini görmezden gelen İMO yönetimine karşı 17 Nisan günü gerçekleştirdiği bir basın açıklaması ile direniş çadırı kurdu. 1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla birlikte hareketlenen direniş alanından güç alan Malatyalı, oturma eylemine artık gece de devam edecek. Tez-Koop-İş, Halk Cephesi ve BDSP'nin yalnız bırakmadığı Malatyalı tüm duyarlı kesimlerden destek bekliyor.

17 Nisan sabahı direniş alanına gelen Cansel Malatyalı, İMO yönetiminin direktifleriyle hareket eden çalışanların saldırısına maruz kaldı. İMO'ya ait bir aracın halay çeken kitlenin üzerine sürülmesi üzerine kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Bu arbedenin üzerinden fazla zaman geçmeden Malatyalı'nın yanına gelen kolluk güçleri çadırı kaldırmasını, bunu yapmadığı takdirde kendilerinin zorla kaldıracağını söyledi. Direniş alanına yaklaşık 6-7 otobüs çevik kuvvet yığınağı yapan polisin alandaki bekleyişi sürdü.

Saldırı hazırlığı haberini alan sendikanın ve devrimcilerin yalnız bırakmadığı Cansel Malatyalı'nın direnişi de sürüyor.

ART'de iş cinayeti

Bayrampaşa'da bulunan ve kapı kulpları ile mobilya aksesuarları üreten ART fabrikasında, Recep isimli işçi asansöre malzemeleri koyarken halatın kopmasıyla kafasına 100 kiloluk ağırlık düşmesi sonucu hayatını kaybetti.

ART patronu işçi kanı emiyor

Birçok bölümün olduğu ART Aksesuar fabrikasında işçiler sağlıksız koşullarda çalışıyor. Yaklaşık iki senedir işçilerin ücretini gasp eden ve işçilere her türlü yoksulluğu dayatan patron yaşadığı mali krizin faturasını işçilere ödetiyordu. Fabrikanın yanında kiraladığı ve bir kısım polisaj işlerinin yapıldığı fabrikadan büyük tekel olan

Makel'in işlerinin yapıldığı ve 6 işçinin çalıştığı bu bölüm Recep isimli işçinin sürekli iş getirip götürdüğü bir yerdi. ART'ye ait olan üç katlı yerdeki polisaj bölümündeki kullanım süresi dolmuş asansör ve halat bu patronların işçiye verdiği değeri ortaya koyuyor.

Düzenin polisi patronu koruyor

Recep isimli işçinin öldüğü yere gelen polisler sözde incelemeler sonrasında sanki hiçbir şey olmamış gibi gittiler. Soruşturmalarda büyük titizlikle yapılan incelemeler ölen bir işçi olunca en ilkel şekilde yapıldı. Fabrika arabaları ile etrafı çevrilen cesedin fotoğrafları çekildi ve önceden gelen ambulans da gönderildi. Savcı gelmeye bile tenezzül etmedi.

Kızıl Bayrak / GOP

Sermayenin saldırılarına karşı 1 Mayıs'a!

Zafer Yolcu

1 Mayıs'ın kitlesel, devrimci ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlanması gerektiğine vurgu yapan öncü işçiler, İstanbul'da 1 Mayıs alanı Taksim'de buluşmaya çağırıyorlar.

“Devrimci 1 Mayıs'tan yanayız”

Zafer Yolcu (T. Haber-İş Anadolu Yakası Şube üyesi): Telekom işçileri olarak 1 Mayıs çalışmasını tabanda yürütüyoruz. Geçtiğimiz haftalarda Telekom işçileri olarak Haber-İş içindeki sendika ağalarını protesto ettik. Telekom işçileri olarak devrimci bir 1 Mayıs'tan yanayız. İşçi sınıfının kanı ve canı pahasına ortaya çıkardığı 1 Mayıs'ı sınıfsal özü ve anlamına uygun kutlamak istiyoruz. 1 Mayıs'ı kızıştırmak için mücadelemizi ve örgütlenmemizi sürdürüyoruz. Ulusal İstihdam Stratejisi ve diğer saldırılara karşı taleplerimizi 1 Mayıs alanında haykıracağız. Ancak geçmiş 1 Mayıslar'da olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da sendikalar üzerlerine düşen görevleri yerine getirmekten kaçıyorlar. Tabanı alanlarla çıkaracak birtakım politikaları izlemiyorlar. 1 Mayıs, sendikal bürokrasiye yönelik tepkinin de dile getirildiği bir gün olmalı.

“1 Mayıs'ı örgütlemeye çağırıyorum”

Özlem Kalaycı (Birleşik Metal üyesi Penta işçisi): İşçilerin birlik, mücadele, dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Biz de 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında Penta işyerinde sınıf bilinçli işçiler olarak hazırlıklarımızı sürdürüyoruz. Bu hazırlığı, fabrikada çalışan tüm işçi arkadaşlarımızı 1 Mayıs'a katmak üzerine kuruyoruz. Ne yazık ki sınırlı bir çalışma oluyor, çünkü sendikacılar bu yönde çalışma yapmıyorlar. Aynı tablo geçtiğimiz yıl da yaşanmıştı. Tüm hazırlıklar ve alana katılım alana çağrıyla sınırlı bırakılmıştı. Biz Penta'daki sınıf bilinçli işçiler olarak 1 Mayıs Hazırlık Komisyonu ile hedefimiz bütün işçileri 1 Mayıs'a taşımaktır. Kalabalık bir şekilde alanlara çıkmayı da istiyoruz. Bu yıl farklı bir hazırlığımız da var. Geçtiğimiz yıllarda işçiler orada atılan sloganlar neyse onu atıyorlardı. Biz Penta işçileri olarak sınıfın gündemlerini ve kendi gündemlerimizi alana taşıyacağız. Bunu da pankart ve dövizlerimizle ifade edeceğiz. Bütün metal işçilerini ve Birleşik Metal üyelerini de kendi hazırlıkları

çerçevesinde yürütecekleri hazırlıklar üzerinden 1 Mayıs'a çağırıyorum.

“Taksim Meydanı'nda olacağız”

Pınar Tetik (Tez-Koop-İş Sendikası üyesi): İçinden geçtiğimiz süreçte işçi sınıfının saflarının oldukça dağınık olduğunu görüyoruz. Bir dizi saldırı yasası meclisten geçiyor ama işçi hareketinde durgunluk var. Sendikalar da bu dağınıklığı toplama noktasında sorumluluklarını yerine getirmiyorlar. Sendikalı veya sendikasız tüm işçi kardeşlerimi 1 Mayıs alanına davet ediyorum. Uzun yıllar boyunca büyük bedeller ödeyerek kazanılan Taksim Meydanı'nda olacağız.

Tersane işçileri de Taksim'de olacak

Ercan Kayahan (TİB-DER üyesi tersane işçisi): Patronlar her zaman işçileri biraraya getirmemeye çalışıyorlar. Bunu yaparak işçileri ölümlerle burun buruna çalıştırıyorlar. Biraraya gelmezsek yapabileceğimiz bir şey yok. Meclisteki vekillerin birçoğunun işveren olması her şeyi anlatıyor. Bu yüzden haklarımızı arayıp, birlikte hareket etmemiz lazım. Tersanelerde kölece çalışma koşulları içindeyiz. Yemekler, oturma yerleri vs. birçok sorunumuz var. Bunları düzeltmek için mücadele vereceğiz.

Ali Akgül (TİB-DER üyesi tersane işçisi): 1 Mayıs tüm işçilerin bayramıdır. Bunu düşünerek 1 Mayıs'ı kitlesel ve coşkulu bir şekilde kutlamamız gerekiyor. Tersanelerde direniş yapıyoruz. Tüm haklarımız gasp edildiği için 1 Mayıs'ta birlik ve beraberlik içinde olmalıyız. Tüm arkadaşlarımızı Taksim'e bekliyorum. Siyasi görüşünün farklılığına bakmadan sınıfsal düşünerek hareket etmeliyiz. Korkutulmuş, sindirilmiş işçi arkadaşlarımız var. İş korkusu yaşadıkları için kapı önüne konulacağını düşünen işçilere de çağrı yapıyoruz. Ücretli kölelik düzeninde yaşıyoruz. Tersane patronlarının evlerindeki süs köpeklerine harcadıkları parayı tersane işçilerine verseler bu ölümler yaşanmazdı. Mücadelede pes etmemek için son nefesime kadar devam edeceğim.

Özlem Kalaycı

“Taksim direnişin simgesidir”

Emrah Şahin (Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube YK üyesi): 1 Mayıs'ın önemi zaten belli, bu nedenle üzerinde pek durmak istemiyorum. 1 Mayıs'ta Taksim işçi sınıfı için direnişin, onurun, umudun, vefanın simgesidir. Sendikalı-sendikasız, çalışan çalışmayan, ev kadını, öğrenci ayırtmadan işçi kimliğini benimsemiş herkesin 1 Mayıs'ta olması onursal bir sorumluluktur. 1977 kanlı 1 Mayıs'ını yüreğinde hisseden ve bu kimliği benimsemiş her arkadaşı 1 Mayıs'ta Taksim'e davet ediyorum.

“Mücadele çağrısı yapmalıyız”

Mehmet Doğan (Çelik-İş üyesi): 1 Mayıs tarihsel olarak Avustralya işçi sınıfının 8 saatlik işgünü talebiyle verdiği mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkmış bir gündür. Türkiye işçi sınıfı bu süreçte hazırlanırken tabandan örgütlenmiyor. İşçi sınıfına yönelik saldırılar karşısında emekçilere mücadele çağrısı yapmalıyız. Bugünün bir bayram değil bir mücadele günü olduğunu anlatmalıyız. Diğer yandan, patronlar bu yıl Salı gününe denk gelen 1 Mayıs'ı haftasonu tatiliyle Pazartesi'yi birleştirerek engellemeye çalışıyorlar. Ulusal İstihdam Strateji, kiralık işçilik ve diğer saldırılara karşı sermayeyle işçi sınıfının karşı karşıya geldiği bir gündür 1 Mayıs. Biz bulduğumuz alanlarda 1 Mayıs'ı anlatıyoruz. Devrimci işçiler olarak üzerimize düşen görevlerimizi yerine getiriyoruz. Sermayenin, 1 Mayıs günü yüzde 100 mesai vererek işçileri tutma gibi hamlelerine karşı işçilere 1 Mayıs günü fabrikalara girmeme çağrısında bulunuyoruz. 1 Mayıs'ı sınıfsal karakterine uygun bir biçimde kutlamak istiyoruz.

Direnişçi işçiler Taksim'de

İlhan Yıldırım (Maltepe Belediyesi işçisi): Geçtiğimiz yılki 1 Mayıs'ta da Taksim'de yerimizi almıştık. Bu seneki 1 Mayıs'a, uzunca bir süre direniş deneyimi yaşamış işçiler olarak giriyoruz. Bu büyük ve şanlı kavga gününde işçi sınıfının direngenliğini, mücadele taleplerini alanlara yansıtacağız. Her şeyden önce, Maltepe Belediyesi'nde ortaya koyduğumuz direniş kararlılığını 1 Mayıs'a taşıyacağız.

Kadir Ağsu (Çapa taşeron işçisi): 1 Mayıs'ta her kesimden işçi sınıfına seslenmek istiyoruz. Bu yüzden 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda olacağız. Taşeron köleliğini yeryüzünden silene kadar mücadele edeceğiz. Herkesi taşeron sistemine başkaldırmaya davet ediyoruz. İşçi sınıfının kardeşliğiyle taşeron işçileri olarak Taksim'de olacağız.

İsmail Tekin (Hey Tekstil işçisi): Hey Tekstil işçileri olarak 1 Mayıs alanında yerimizi alacağız. Orası bizim alanımız, işçi alanı olacak. Daha önce de Hey Tekstil'den işten atılan arkadaşlarımıza da çağrı yapıyoruz. Kalabalık bir şekilde katılımı hedefliyoruz. Tüm işçileri de 1 Mayıs alanında yer almaya çağırıyoruz.

Taşeron İşçileri Kurultayı işçi kürsüsü oldu...**Kurultayın gücü ve coşkusuyla 1 Mayıs'a!**

15 Nisan 2012 | Kartal

Taşeron İşçileri Kurultayı 15 Nisan günü Kartal M. Boy Düğün Salonu'nda gerçekleştirildi. Taşeron köleliğine karşı mücadeleyi büyütme iradesinin öne çıktığı kurultayda, 'Taşeron İşçileri' pankartı arkasında 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı yapıldı.

Tersanelerden, enerji işkolundan, belediyelerden, metal ve tekstil gibi sektörlerden taşeron işçilerinin yoğun katılım sağladığı kurultay işçi kürsüsü oldu. Direnişçi işçilerin de katıldığı kurultayda, kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi büyütme ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

BDSP'den coşkulu yürüyüş

Kurultay öncesinde Esentepe Durağı'nda toplanan **BDSP**'liler salona coşkulu bir yürüyüşle geldiler. "Direniş mevzilerinden kurultaya" yazılı pankartı açan **BDSP**'liler sloganlar ve alkışlarla karşılandı.

İşçi kürsüsü kuruldu

Selamlama konuşmasıyla başlayan kurultay programı saygı duruşu ve sinevizyon gösterimiyle devam etti.

Kurultaya Tuzla tersaneler havzasından işçiler, Enerji Sen üyesi taşeron işçileri, Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube yöneticileri ile Adalar, Ataşehir, Kartal, Kadıköy'den belediye işçileri, Haber-İş üyesi Telekom işçileri ve farklı sektörlerden taşeron işçileri de katıldı. Ayrıca ÇHD yöneticileri de kurultaya katılım sağladı.

Tebliğlerde mücadele çağrısı

Kurultayın ilk bölümünde tebliğ sunumları gerçekleştirildi. "Taşeronlaştırma ve mücadele" başlıklı tebliğde taşeronluk sisteminin, sermaye açısından karını daha da arttırması, işçiler açısından da güvencesiz çalışmanın dayatılması anlamına geldiği, tam da bu nedenle, önemli bir kar kapısı olduğundan kaynaklı taşeronlaştırmanın yaygınlaştırıldığı ifade edildi.

Genel-İş İstanbul Yakası 1 No'lu Şube Başkanı **Mahmut Şengül** tarafından taşeronluk sisteminin belediyelerdeki yansımaları ele alan tebliğ sunuldu. Şengül, 1 Mayıs'ta Taksim'de Taşeron İşçileri Kurultayı pankartı arkasında yer almaya çağırıldı. Taşeronlaştırmanın fabrikalar ve metal sektörüne

yansımaları ise **Metal İşçileri Birliği** adına okunan tebliğde işlendi.

TİB-DER yöneticisi **Zeynel Kızılarslan** tarafından sunulan tersane tebliğinde de tersanelerde taşeronluk sisteminin tüm sonuçlarının başta iş cinayetleri, ücret gaspları, sosyal hakların her türlü sununun gasbı olmak üzere genel olarak işçilere yansıdığı belirtildi.

Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Eğitim Sekreteri **Ahmet Arıkan** da söz alarak "Rızkı veren allahdır. Kaderimizde ne varsa onu yaşarız" anlayışını eleştirdi. Bu anlayışın yaygınlaşması durumunda mücadelenin zayıflayacağını vurguladı. Teslim olmama çağrısı yapan Arıkan, geçmiş deneyimler üzerinden mücadele vurgusu yaptı.

Maltepe Belediyesi taşeron işçisi **İlhan Yıldırım**, taşeron köleliğinin işçi sınıfına etkilerini konu alan bir sunum gerçekleştirdi.

BDSP: Sermayeye karşı direniş büyütelim

BDSP temsilcisi ise, taşeronluk sisteminin 12 Eylül cuntasından sonra hayata geçirildiğini ve AKP döneminde daha da yoğunlaştığını dile getirdi. Sermaye sınıfına dur diyecek olan tek sınıfın işçi sınıfı olduğunun altını çizen **BDSP temsilcisi**, kapitalizm son bulmadıkça saldırıların süreceğini hatırlattı. İşçi sınıfının kolektif mücadele yeteneğine dikkat çeken **BDSP temsilcisi**, taban örgütlülüklerini kurma çağrısında bulundu.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi Sözcüsü **Murat Çakır** da kürsüden söz alarak kurultayı selamladı. İş cinayetlerinin, kapitalist sistem varoldukça devam edeceğini ifade eden Çakır, patronların önem verdiği tek şeyin daha fazla kar olduğunun altını çizdi. Kurultayın ikinci bölümü sanatçı Pınar Aydınlar'ın sahne almasıyla başladı.

Şimşek: Örgütlü mücadele etmeliyiz

ÇHD MYK üyesi Av. **Zeycan Balcı Şimşek**, taşeronluk sisteminin nasıl ortaya çıktığını aktardı. Her alanda taşeronluk sisteminin hüküm sürdüğünü ifade eden Şimşek, patronların maksimum kar için işleri taşeronlara devrettiğini sözlerine ekledi. Şimşek, örgütlü bir şekilde mücadele edilmediği koşullarda işçileri daha kötü koşulların beklediği uyarısında bulundu.

Taş-İş-Der adına konuşan Çapa taşeron işçisi **Kadir Ağsu**, taşeron sisteminin artık yıkılması gerektiğini ifade etti. Sağlıkta taşeronlara karşı yürüttükleri mücadeleyi anlatan Ağsu, mücadelenin genişletilmesi ihtiyacına vurgu yaptı.

Konuşmalarda birlik vurgusu

Dev Sağlık-İş Sendikası Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı **Salih Öz** ise, sağlık alanında yürüttükleri fiili-meşru mücadeleyi hukuki kazanımlarla taçlandırdıklarını dile getirdi.

Kartuşaş işçisi **Murat Aydoğan** ise, hiçbir iş güvencesi, sosyal hakkı bulunmayan, en çok ezilen işçiler olduklarını belirtti. Taşeronluk sisteminin, modern çağın kölelik sistemi olduğunu söyleyen Aydoğan, belediyedeki kadrolu-taşeron ayırımına

dikkat çekti.

Hey Tekstil işçileri adına konuşan **İsmail Tekin**, işçi sınıfının dostunun yine işçi sınıfı olduğunu hatırlattı. Hep birlikte mücadele etme çağrısı yapan Tekin, kimsenin işçi sınıfını bölmeye izin vermemesi gerektiğini vurguladı.

Taşeron Bilişim İşçileri adına yapılan konuşmada, beyaz yakalıların da işçi sınıfının bir parçası olduğuna dikkat çekildi. Bir bülten çıkarmaya başladıklarını dile getiren bilişim işçisi, örgütlenme adımları atıldığını dile getirdi.

RMK Tersanesi önünde gerçekleşen ELTA Gemi Elektrik direnişinden bir işçi konuştu. ELTA işçisi, tersanelerde mücadeleye devam edileceği belirtildi.

Genel-İş 1 No'lu Şube Yönetim Kurulu üyesi **Yusuf Ceylan**, 1990'lı yıllarda Pendik Belediyesi'nde yürüttükleri mücadelede deneyimleri paylaştı.

Kardeş Elektrik'ten bir metal işçisi ise, yakın süreçte işbaşı yaptığı fabrikadaki taşeronluk benzeri sisteme değindi.

İnşaat işçisi **Ali Doğan** da, taşeronluk sisteminin en ağır yaşandığı yerin şantiyeler ve inşaat sektörü olduğunu dile getirdi.

Kartal Belediyesi taşeron işçileri adına konuşan **Ersin Duman**, 15-16 Haziran direnişinin, Maden-İş geleneğinin ve Tekel işçilerinin mirasçısı olduklarını dile getirdi. İşçilerin düzen partilerinden medet beklememesi gerektiğini vurgulayan Duman, kurultayın toplanmasının önemli olduğunu dile getirdi.

PTT direnişçisi **Rıza Soylu** da, 9 ay süren direnişlerini hatırlattı. Kurultayın önemli bir adım olduğunun altını çizen Soylu, düzenin mahkemelerine aldanılmaması gerektiğini söyledi. Soylu, 1 Mayıs alanlarına çağrı yaptı.

MİB'den kavga daveti

Kurultayda son konuşmayı Metal İşçileri Birliği adına **Özlem Kalaycı** yaptı. İşçilerin örgütlenmemesi durumunda başarı elde edemeyeceğini söyleyen Kalaycı, MİB olarak bu denklemi bozmak için ellerinden geleni yaptıklarını söyledi. 1 Mayıs'ın kitlesel ve özüne uygun geçmesinin önemine değinen Kalaycı, tüm metal işçilerini MİB pankartı arkasında 1 Mayıs'a davet etti.

Mücadeleyi büyütme çağrısı

Kapanış konuşmasında, Suriye'ye yönelik müdahale planlarına dikkat çeken TİB-DER Başkanı **Zeynel Nihadioğlu**, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinden yana olduklarını dile getirdi. Nihadioğlu, direnişlerle sınıf dayanışmasını yükseltmenin önemine değindi. 1 Mayıs'ta emperyalist savaşa, iş cinayetlerine, faşist baskı ve teröre karşı herkesi Taksim'e çağırdı.

Mersin, Aliğa ve Seyhan'dan taşeron işçileri, BİR-KAR, Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır, Ekim Gençliği, Hatay Tekel işçileri, Küçükçekmece **BDSP**, MEPA işçileri de kurultayı selamladı.

Taş-İş-Der, DHF, EHP, DAF da kurultaya katılım sağladı.

DİSK/Genel-İş yöneticileri kurultayı değerlendirdi:

“İşyeri komiteleri kuralım, örgütlenelim!”

Mahmut Şengül

Taşeron İşçileri Kurultayı, yoğun bir hazırlık sürecinin ardından yüzlerce işçinin katılımıyla 15 Nisan Pazar günü başarıyla gerçekleştirildi. Kurultay Hazırlık Komitesi bileşenlerinden DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube yöneticileri, kurultay hazırlık süreci ve kurultayda yürütülen tartışmalar üzerinden 1 Mayıs sürecini değerlendirdiler.

- Kurultayın en önemli yanı sizce neydi?

Mahmut Şengül (Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı): Bu kurultayın en önemli yönlerinden birisi; siyasi oluşumlardan, sendikalardan bağımsız olarak örgütlenmesi ve konuyu kendi muhataplarıyla, yani taşeron işçileriyle beraber tartışmasıydı. İşçilerin seslerini rahat biçimde duyurabildiği, sorunlarını paylaşabildiği ve bu sorunların çözüme kavuşması için neler yapılması gerektiği yönünde örgütlenen bir kurultaydı. Taşeron İşçileri Kurultayı'na katılan işçiler kendi sorunlarını kürsüye çıkararak paylaştı. Kurultaydan çıkan sonuçları, bir sonuç bildirgesi hazırlayarak basın ve kamuoyuyla paylaşacağız. Bu bildirmede bundan sonraki süreçte neler yapılması gerektiği ifade edilecek. Bundan sonra, bildirmedeki taleplerle birlikte taşeron işçilerinin kendi sorunlarına çözüm bulabilmesi amacıyla meclise baskı oluşturulacak.

“Renkli ve kitlesel bir katılımı hedefliyoruz”**- Kurultayda ortaya çıkan irade 1 Mayıs'a nasıl taşınacak?**

1 Mayıs öncesinde gerçekleştirilen kurultay taşeron işçileri ve sendikalı işçiler açısından da önemliydi. 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesinden sonra bilhassa hükümet tarafından içi boşaltılmaya çalışılıyor.

Kurultayda hem buna vurgu yapıldı, hem de 1 Mayıs'ta taşeron işçileri pankartı arkasında yürüme çağrısı yapıldı. Taşeron işçilerinin bu pankart arkasında renkli ve kitlesel katılımını hedefliyoruz.

Ayrıca, taşeron işçilerinin sesinin medyada yer bulacağı farklı etkinlikler olacak. Bunun için de önümüzdeki 1 Mayıs'ta kurultay çalışanlarının taşeron işçileri pankartı arkasında yer alması gerekiyor.

Eskiden 1 Mayıslar öncesinde işyerlerinde etkinlikler gerçekleştirilir ve işyerleri canlı tutulurdu. Bugün geldiğimiz noktada sanki pikniğe gider gibi 1 Mayıs günü işyerleri önünden arabalara binilip alana gidip geri dönülüyor. 1 Mayıs'ın asıl amacı işyerlerinde o havayı yaratmak ve o birlikteliği oralarda yaşatmaktır. Bugün 1 Mayıs alanına 1000 kişilik yerden 100 kişi geliyorsa 900 kişi bihaber durumda. İşyerlerinde bunu sağlayabilirsek hem katılım atacak hem de taban hazır olacak. 1 Mayıs'ın geçmişi ve geldiğimiz noktaya ilgili işçiler daha duyarlı olacaklardır. Bu yüzden işyerlerinde komiteler oluşturup 1 Mayıs'la ilgili etkinlikler düzenlenmesi için çaba sarfedeceğiz.

“Sendikal bürokrasi yoktu”**- Kurultayın başarısını neye bağlıyorsunuz?**

Mahmut Şengül: Kurultayın başarıyla gerçekleştirilmesindeki en büyük etken sendikal bürokrasinin olmamasıydı. Konunun muhataplarıyla ve rahat biçimde yürütülmesi başarıyı getirdi. Daha önce izlediğim kurultaylardan en büyük farkı buydu. Bu kurultaylarda işin asıl muhatapları yerine sendikal bürokrasi veya siyasal bürokrasi kürsüden işçilerin taleplerini sıralıyordu. Konunun muhatapları kendi taleplerini dile getirmeyip başkaları dile getirdiği zaman bu sıkıntı yaratıyordu. Kurultayın en iyi yanı buydu.

- Kurultay sonrasındaki süreçte neler yapılmalı?

Mahmut Şengül: Kurultayı yaptık ama burada kalmamalı. Bu kurultay, taşeron işçilerinin işyerlerinde komiteler oluşturup, bu komitelerle örgütlenme yollarının yaratılması için bir imkan yarattı.

“Ya örgütlenecekler ya da kilit vuracaklar”**- Sendikaların, taşeron işçilerinin örgütlenmesi konusundaki atıllığını düşündüğümüzde bu kurultay nasıl bir mesaj verdi?**

Mahmut Şengül: Demek ki sendikaların da boş bıraktığı bir alan var ki taban kendi başına sorunlarının çözümü konusunda kimi yerde dernekler veya kurultaylar aracılığıyla sesini ve taleplerini duyurmaya çalışıyor. Bu anlamda önemliydi. Bundan sonraki ayağında da kurultayı da örnek olarak sendikalar da bu yöne dikkat çekecektir. Bugün hükümetin dayattığı yasalar artık sendikaları bitirme noktasına getirdi. Ya buralara

Ahmet Arıkan

eğilecekler ve mücadele edecekler ya da kapıya kilit vuracaklar. Bu, artık bir ihtiyaç değil zorunluluktur. Tabandaki işçiler için de zorunluluk haline gelmiştir. Bu kurultaylar bir vesileyle birleşecek ve sesini daha gür duyuracaktır. Sendikaların bundan sonraki süreçte duyarsız kalabileceğini zannetmiyorum.

“Neler yapabileceğimizi tartıştık”**- Kurultaya nasıl hazırlandınız?**

Ahmet Arıkan (Genel-İş 1 No'lu Şube YK üyesi/ Kartursaş işçisi): Öncelikle neden böyle bir kurultaya gerek duyulduğunu açmak istiyorum. Çünkü taşeron işçilerinin örgütlenmesi konusunda çok büyük bir boşluk var. Sendikalar, kitle örgütleri ve işçi önderleri tarafından işlenmemiş, güç ve enerji barındıran bir alan. Enerji ne kadar sıkıştırılırsa patlamaya meyilli hale gelir. Bunu yönlendirmek ve doğru bir şekilde kanalize etmek önemlidir. Artık, ihtiyaçtan çok zorunluluk haline gelmişti. İşçiler, emekçiler olarak bu alana girilmesi gerektiğini ve emekçilerin muhatap bulması gerektiğini düşünerek kurultay oluşumu içerisine girdik. Çünkü işçinin muhatabı yok ve derdini kimseye anlatamıyor. İşçinin tek muhatabı sermayedir. Patron ne derse o oluyor. İşten atılma korkusu işçilerin elini ayağını bağlıyor. Birliktelik yok. Birçok işyerinde üretim parçalandığı için işçiler hangi şartlarda ne verilirse bunu kabul ediyor. Kurultaydaki konuşmamda da değinmiştim. Bunun, yakın tarihimizde çok güzel örnekleri var. Günümüzdeki koşullardan çok daha kötü koşullarda biraraya gelerek hem de kendi güçlerinin farkına vararak çok büyük kazanımların elde edildiği örnekler var. Bu örnekleri çok da zorlanmadan günümüze uyarlayarak kazanımlar elde edebiliriz. Biz de kurultayda bunu yapmak istedik. Tuzla tersanelerinden, metal işkolundan, belediyede çalışan taşeron işçilerinden, özel sektörde çalışan taşeron işçilerini de biraraya getirerek neler yapabileceğimizi tartıştık.

Bu noktada en önemli şey, işçinin kendi gücünün

farkına varmasını sağlayabilmektir. İşçi, emekçi kendi gücünün ne olduğunu anlayıp biraraya gelebilirse önünde hiçbir güç duramaz. Bunun tarihte örnekleri de vardır. Antep'te Ünal'dı dokuma işçilerinin verdiği müthiş mücadele vardı. 40 yıldır alamadıkları haklarını 30 günlük bir grevle söke söke almışlardır. Bu çok güzel bir örnektir. İçinden geçtiğimiz süreçte Tuzla tersanelerinde Ünal'dı'nın fotokopisi gibi çalışma koşulları hüküm sürüyor. İşçinin içerisine girdiğinizde işçiler "Biz asgari ücretle çalışıyoruz. Bizimle ilgili hiçbir şey yapamazsınız" diyorlar. Ama yapılabilir. Yeter ki o irade gösterilebilsin. O işçiler güçlerinin farkına varırlarsa veya inandırılırlarsa bu yapılabilir.

Murat Aydoğan

"Bıkmadan usanmadan anlatmalıyız"

- Kurultay nasıl bir atmosferde gerçekleşti?

Ahmet Arıkan: Kurultay oldukça başarılı geçti. Kurultaya katılan herkes derdini, sıkıntısını anlattı. Konuya vakıf olmayan, taşeronda çalışan veya çalışmayan işçiler de kurultaya katıldı. Kurultaya katılanlar genel tabloyu çok net biçimde gördüler. Taşeron işçileri hangi şartlarda çalışıyor. Muhatapları niye yok. İleriye nasıl gidilebilir sorusunun yanıtını aldılar. Karşımızda bir irade var. Bu irade (hükümet) işçi ve emekçi yanlısı olduğunu iddia ediyor. Biz de donanımlı bir şekilde taleplerimizi ve çözüm yollarını netleştirebilirsek onları kendi silahlarıyla vurabiliriz. Bunun için, arkamızda çok büyük bir güç olması lazım. Bu gücü toplayacak olanlar da bizleriz. Bıkmadan usanmadan bunu işçiye anlatmalıyız. Kurultay bunun ilk adımı oldu. Bu mücadeleyi Türkiye çapında vermeliyiz. Bu konuda da ben bütün arkadaşlarıma sonuna kadar güveniyorum. Bu iradeye, mücadele azmine sahipler.

"Zaafiyetler ve yetersizlikler var"

- Kurultay sendikalar açısından nasıl bir mesaj taşıdı?

Ahmet Arıkan: Tüm işkollarında artık kadrolu işçiler bitme noktasına geldi. Çünkü artık kadrolu işçi istihdam etmek sermayenin işine gelmiyor ve yük olarak görülüyor. Patronlar, "daha fazla nasıl kazanırım"ın hesabını yapıyorlar. Bu yüzden taşeron çalıştırmaya dönüyor. Muhatap da bulamaz, örgütlü bir güç olmadığı için sendikalaşma sürecine de giremez. İşkolu, işyeri barajını düşürerek, kıdem tazminatını gasp ederek, çalışma saatlerini 8 saatten 11-12 saate çıkartarak bunları elde ediyor. Tüm bunların nedeni işçilerin örgütlü olmamasıdır. Burada sendikaların devreye girmesi gerekiyor. Taşeron örgütlenmesi çok bakir bir alandır. Yeter ki, mücadeleyi doğru kanalize edip gücünün farkına vardırılmalı. Bunu da yapmak bizlere düşüyor. Bu alanda da zaafiyetler ve yetersizlikler var. Artıyetli olması bile yeterli çabanın gösterilmediğini

düşünüyorum. Kadrolu personel gittikten sonra Genel-İş'in üyesi kalmayacak. Bunun yerinin doldurulması gerekiyor. Her geçen gün kan kaybediyoruz. Torba yasa gibi yasalarla eriyoruz. Bu yüzden, taşeron, sözleşmeli, kadrolu ayırmadan hepsini tek bir emekçi güç olarak görüp yeniden bir güçbirliği oluşturmak gerekiyor. Toplumun her kesimiyle taşeron işçilerinin durumu, çalışma koşulları ve şartlarını anlatarak desteğini almak lazım. Bunu anlatmak da bizim görevimiz.

"Birlik olmadan sorunları aşamayız"

- Kurultaydaki konuşmada da taşeron-kadrolu ayırımına değinmiştin. Senin düşüncelerin nedir?

Murat Aydoğan (Genel-İş 1 No'lu Şube Disiplin Kurulu Başkanı/Kartursaş işçisi):

Kurultay oldukça başarılı geçti. Tersane işçilerinden metal işçilerine, tekstil işçilerinden belediye işçilerine kadar farklı işkollarından işçiler sorunlarını anlattı. Tekstil işçisi çıkıp kendi sorununu anlatırken peşinden çıkan metal işçisi de sıkıntısını anlatınca sorunlarının ortak olduğunu anladılar.

Bunu kurultaydaki konuşmamda da anlattım. İşveren bizleri gerçekten çok ustaca bölüyor. Bu tuzağa yıllardır düşüyoruz. Birlik olmadan da bu sorunları aşamayız.

Kurultaya katılım iyiydi ama daha da iyi olabilirdi. Benim de çalıştığım taşeron firma bünyesinde belediyede iş bırakma eylemi gerçekleştirdik. İlk kez kadrolu işçilerle taşeron işçileri birlikte eylem yaptılar. Hemen ertesi gün yemekhaneye bir yazı asıldı. Kadrolu işçilerin saat 12.00'de yemeğe girmesi, taşeron işçilerinin ise 12.15'te girmesi söyleniyordu. Artık biz bu oyuna düşmeyeceğiz.

Bir TEKEL direnişi vardı ve biz bunları yeterince yaygınlaştıramadık. Sadece kendi işkolumuz değil diğer işkollarıyla dirsek temasına girmemiz gerekiyor. Eskiden tekstil işçileri greve gidiyordu biz bunu basından izliyorduk. Artık şunu görmemiz gerekiyor. Birlikte davranmazsak hiçbir şey yapamayız. Bu dediklerim kendi işkolumuz için de geçerli. Bir işçi işten çıkartıldığında hiçbir şey yapmıyoruz. Sıranın kendimize gelmesini bekliyoruz. Artık sıra bekleme zamanı değil. Bir arkadaşımız kurultayda "Birinin canı yandığı zaman onu kendi canımız gibi düşünmemiz gerekir" demişti.

1 Mayıs'ın yasak olduğu dönemlerde de Taksim'e girmek için çok cop yedik. Artık 1 Mayıs'ı kazandık. Artık bu saatten sonra 1 Mayıs'ı bırakmaya niyetimiz yok. 1 Mayıs'a da kitlesel olarak katılacağız.

Emrah Şahin (Genel-İş İstanbul 1 No'lu YK üyesi): İşçiler arasında farklı inançlar, siyasi görüşler olduğunu görüyoruz. Patronların elindeki

Emrah Şahin

güçlerden biri de insanları inanç yönünden ve ideolojik olarak bölmektir. Patron sağcıya solcuya bakmıyor ve herkesi işe alıyor. İşçiler artık bu oyuna gelmesin. Önlerine bir ekmeği koysunlar. Patron için, bizim Alevi ya da sünni olmamızın önemi yok. Bu yolla bizi çok bölüyorlar. İşçiler, bu ayrımı yok ettiklerinde Türkiye'yi değiştirebileceklerinin farkına varmalı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kurultaydan 1 Mayıs'a!

Taşeron İşçileri Kurultayı bileşenleri, kurultayın ardından gerçekleştirdiği yürüyüş ve basın açıklaması ile tüm taşeron işçilerini 1 Mayıs'a, Taksim'e çağırıyor.

Kartal Ahmet Şimşek Koleji önünde biraraya gelen bileşenler "Kurultayın gücüyle 1 Mayıs'a yürüyoruz!" pankartı arkasında Kartal Meydanı'na yürüyüş yaptı.

Meydana gelindiğinde eyleme katılan bileşenler adına bir konuşma yapıldı.

Konuşmada şu ifadeler yer verildi:

"Değişik sektörlerde çalışan taşeron işçileri olarak bugün bir araya geldik. bir kurultay düzenleyerek sorunlarımızı ve çözüm yollarını tartıştık. Kurultay sadece kurultaya katılan taşeron işçilerini değil, bir bütün olarak işçi sınıfını ilgilendiriyor. Taşeronluk iş cinayetleri, sigortasızlık, sendikasızlık kısaca ölüm demektir. Taşeronluğa karşı safları sıklaştırmanın ve meydanları doldurmanın zamanı gelmiştir.

Bugün dünyada ve türkiyede çok yönlü saldırılar yaşanıyor. Arap dünyasındaki sosyal gelişmeleri fırsat bilen Emperyalistler savaşa hazırlanıyorlar. Türk sermaye sınıfı bu savaşta ön cephede yer almak için didinip duruyor. Bizler taşeron işçileri olarak 'İşçilerin birliği halkların kardeşliği' sloganıyla 1 Mayıs'ta olacağız.

Taşeron köleliğine, gözetli ve tutuklama furyasına, faşist baskılara, emperyalist savaşa karşı bütün işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak / Kartal

Tarihten g Tür

(4 Haziran 2011)

2011 yılının 1 Mayıs'ı, ilkin 1 Mayıs yeniden resmi tatil günü olduğu için, fakat bundan da önemli olarak zorlu ve inatçı bir mücadeleyle kazanılmış Taksim'e ilk kez olarak yasal biçimde çıktığı için apayrı bir anlam ve önem kazanmıştı. Nitekim bu kendini kutlamalara katılım ve coşku üzerinden de belirgin biçimde gösterdi. Bu olayın özel politik öneminden de hareketle, kutlamaları izleyen ay içinde gerçekleştirilen iki ayrı konferansında, H. Fırat yoldaş, ek bir konu olarak, 1 Mayıs'ı da ele aldı.

Konuyu dünya ve Türkiye üzerinden tarihsel ve politik yönleriyle ele alan bu konferansları kısaltılmış biçimiyle yeni bir 1 Mayıs'ın hemen öncesinde okurlarımıza sunmanın anlamlı ve işlevli olduğu inancındayız. Tema aynı olduğu için metinler belirli tekrarları doğal olarak içeriyor. Ama biz bunu mümkün mertebe en aza indirmeye çalıştık ve konunun sınıf hareketi, sol hareket, Kürt sorunu ve hareketine bağlanan bölümlerine ise yer vermedik...

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü, II. Enternasyonal'in 1889 yılındaki kuruluş kongresinde alınan kararının ardından ve 1890'dan itibaren tüm dünyada kutlanıyor. 1 Mayıs'ın sınıfsal bir karakteri var, adı üzerinde işçi bayramı. Enternasyonal bir karakteri var, adı üzerinde işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür sözkonusu olan. Devrimci bir karakteri var, bunu daha kökeninde görüyoruz; 1 Mayıs iki dünyayı, emek ve sermaye dünyasını, karşı karşıya koyuyor ve dolaysız bir biçimde sınıf mücadelesi çağrısı içeriyor. Bütün bu açılardan derin bir politik anlamı ve köklü bir tarihi geleneği var 1 Mayıs'ın.

Kökenine baktığımızda tümüyle işçi hareketine dayandığını, buradan mayalanıp doğduğunu görüyoruz. 1 Mayıs işçi hareketinin kendi öz ürünüdür; işçi hareketinin öz sınıfsal dinamizmine dayanıyor, buradan doğuyor tarih sahnesine. Rosa Luxemburg, 1 Mayıs'ın Kökenleri başlıkla makalesinden, bu konuda bize şu bilgiyi veriyor:

"Bir proleter bayram gününü, sekiz saatlik iş gününü elde etme aracı olarak kullanma düşüncesi ilk kez Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da, sekiz saatlik işgünü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenleyerek, hep birlikte bir günlük iş bırakmaya karar verdiler. Bu

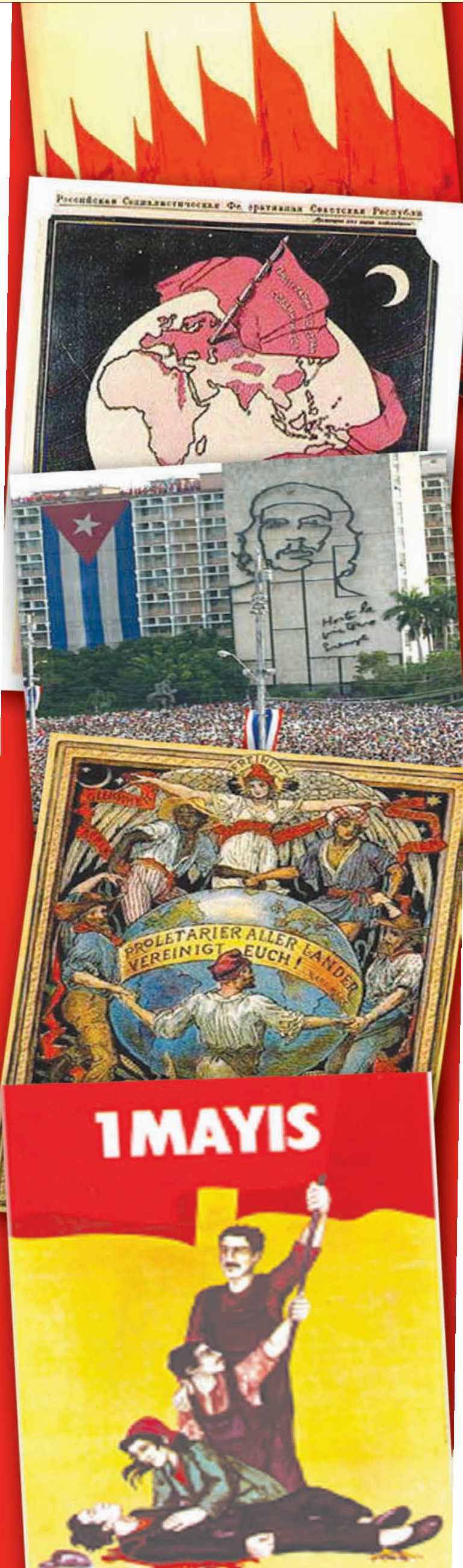
kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı. Avustralyalı işçiler bu kararı, yalnızca 1856'da uygulamaya niyetlenmişlerdi. Ama bu ilk kutlamanın Avustralyalı proleter kitleler üzerinde çok büyük etkisi oldu, onları canlandırıp yeni bir heyecana yol açtı ve bu kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verildi."

Avusturalyalı işçiler 1856 yılında, yani Amerika'daki gösterilerden tam otuz yıl önce, bu tür bir mücadele gününü gündeme getiriyorlar ve bir gelenek halinde sürdürüyorlar.

Kaynağında ve ilk dönem için ekseninde işgününün kısaltılması mücadelesi, daha somut olarak da 8 saatlik işgünü istemi var. Kuşkusuz aynı dönemde işçi sınıfının bir dizi başka sorunu ve bunlardan hareketle istemleri var. Ama çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmeye yönelik o günkü mücadelenin ana ekseninde, işgününün kısaltılması, somut olarak da 8 saatlik işgünü istemi var. Bu o dönem için işçi hareketinin en yakıcı istemi.

Bunun da anlaşılır nedenleri var. Sözkonusu olan 19. yüzyılın ikinci yarısı, yani vahşi kapitalizm dönemidir. Çalışma yaşamına kuralızsızlık egemendir ve Kapital'den de çok iyi bildiğimiz gibi, işgünü akıl almaz ölçülerde uzundur. En az 12 saat, bazı sektörlerde 14 saat, tekstil gibi sektörlerde 16 saati buluyor. Bunu en az 6 günlük, kimi durumlarda 7 günlük çalışma haftası tamamlıyor. Kapitalizmin çok zalimane temellerde işlediği, işçi sınıfına kölece çalışmak, açlıktan sürünmek, bütün bir ömrünü böylece tüketmek dışında bir yaşam alternatifi bırakmadığı bir dönem. İşgününün anormal uzunluğu işçiler için yaşamı çekilmez hale getiriyor. İşçi kendini sosyal ve kültürel açıdan bir nebze olsun geliştirebileceği, ailesi, dostları, sosyal çevresi ile birlikte olabileceği zamandan hemen tümüyle değilse bile büyük ölçüde yoksun kalıyor. Bu durumda doğal olarak siyasal yaşama da katılmıyor. Bütün bunlardan bakıldığında, işgünü mücadelesinin neden öne çıktığını anlamak kolaylaşıyor. İşçi sınıfı vahşi kapitalizme karşı işgününün kısaltılması gibi çok önemli, çok temelli bir halkadan yakalıyor sorunu.

Çok önemli, çok temelli bir halka diyorum; zira işçiler bu mücadelede başarı sağlayamadıkları sürece, işçi hareketinin politik ve örgütsel olarak gelişmesi ve serpilmesi de alabildiğine zora girer. Kuruluş Kongresi'nde, parti programımızın "emeğin korunması" bölümü üzerine tartışmaları

Emgelliğe dünyada ve yem'de 1 Mayıs

H. Fırat

sırasında, bunun üzerinde enine boyuna durduk. Biz bugünün Türkiye'si üzerinden bunun ne anlama geldiğini ayrıca da çok iyi biliyoruz. Çoğu durumda işçileri toplantılara, kültürel etkinliklere getirmekte bile zorlanıyoruz, zira uzun çalışma saatleri, artı zorunlu mesailerinden dolayı işçilerin buna vakitleri olmayabiliyor. Normalde işgünü hiç değilse 8 saat olsa, cumartesi-pazar tatil olsa, işçilerin belli zaman dilimleri birbirine denk gelir, bu denk zaman içerisinde işçiler sosyal ve kültürel yaşama, giderek siyasal yaşama zaman ayırabilirler, kendilerine ve ailelerine ayırdıkları zamanın yanısıra.

Oysa bugün durum böyle değil, gitgide de kötüleşiyor. 19. yüzyılın vahşi kapitalizmine yeniden dönmüş durumdayız. Çalışma yaşamındaki kuralızsızlıklar ile çeşitli yollarla uzatılan işgünü bunun göstergesi. İşgününün resmi olarak uzun olması bir yana, daha bir de öylesine düşük ücretler veriliyor ki, böylece işçiler sürekli biçimde mesailerle de muhtaç hale getiriliyorlar. Bugünün Türkiye'sinde bir dizi işkolunda işçiler mesailerle birlikte günde 12 saat ve haftada 6 işgünü çalıştırılıyorlar. Demek oluyor ki bu açıdan bugün adeta yeniden 1 Mayıs'ın çıkış dönemine dönmüş bulunuyoruz.

Hala da burjuvazi bunu zorluyor, sistemli biçimde işgününü daha da uzatmaya çalışıyor. İşçi sınıfının dünya ölçüsünde buna belli bir direnci var, ama sermaye de sürekli bir biçimde zorluyor, daha uzun çalışma saatleri dayatıyor. Belki resmi olarak belli sınırlarda kalıyor bu saldırı, ama fiilen ve özellikle de zorla mesailer vb. yollarla sonuçta aynı kapıya çıkılıyor. İşçi sınıfının güçsüz, örgütsüz, devrimci önderlikten yoksun olduğu, dolayısıyla da mücadele yoluyla bir çıkış bulamadığı bir evrede, zorunlu mesailer işçiler için bir çözüm yolu oluyor, böylece ücret gelirini bir parça daha artırmak olanağı buluyor. İşçilere fazladan yarım işgünü mesai yaptırıyorlar, ama sonuçta ve gerçekte geliri olağan bir işgünü için verilebilecek ücreti aşmıyor. 19. yüzyılın o vahşi koşullarına henüz tümüyle dönmüş olmasak bile bir biçimde yaklaşmış oluyoruz, hiç değilse bir dizi ülkede ve bu arada Türkiye'de.

1 Mayıs'ın kökeninde işgününü kısaltma, daha somut olarak 8 saatlik işgünü mücadelesi var dedim. Bu mücadele 1880'lerin başında ABD'de özel bir ivme kazanıyor. Nihayet 1884 yılında, bir Amerikan işçi kongresinde, iki sene sonrası hedeflenerek, 1886'nın 1 Mayıs'ında, 8 saatlik işgünü için büyük bir eylem günü kararı alınıyor. 1886 1 Mayıs'ında yüzbinlerce işçi ABD çapında greve çıkıyor. Bir dizi kentte gösteriler gerçekleşiyor. Şikago'da 80 bin kişilik görkemli bir işçi gösterisi yapılıyor. Devrimci bir partinin olmadığı koşullarda, işçilerin kendi öz örgütleriyle, sendikalarıyla, işçi dostu bir takım yayımların etkisi altında gerçekleştirdikleri görkemli bir eylem günü oluyor.

Beklenebileceği gibi eylemler saldırı ve

1 Mayıs'ın sınıfsal bir karakteri var, adı üzerinde işçi bayramı.

Enternasyonal bir karakteri var, adı üzerinde işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür sözkonusu olan. Devrimci bir karakteri var, bunu daha kökeninde görüyoruz; 1 Mayıs iki dünyayı, emek ve sermaye dünyasını, karşı karşıya koyuyor ve dolaysız bir biçimde sınıf mücadelesi çağrısı içeriyor.

provokasyonlarla yüzyüze kalıyor. Katledilen işçiler için izleyen günlerde yeni gösteriler yapılıyor. 4 Mayıs'ta Şikago'da daha büyük bir gösteri yapılıyor, saldırılara ve polis terörüne karşı. Eylemin bitiminde bir provokasyon gerçekleşiyor, polislerle işçilerin içiçe bulunduğu bir yere bomba atılıyor. İşçilerin yanısıra bazı polisler de ölüyor. Ardından polis işçileri kurşunluyor, çok sayıda işçi katlediliyor. Bunu genel bir terör atmosferi izliyor. Çok sayıda işçi tutuklanıyor, bir grup önemli işçi önderi de dahil olmak üzere. Bunlardan dördünün idam edildiğini biliyoruz, tümüyle haksız ve suçsuz yere. Bunun böyle olduğu eyalet valisinin 1893'te cezayı tüm sonuçlarıyla kaldırmamasıyla resmen de tescil ediliyor.

İdam edilen işçi önderlerinden August Spies, idama yürürken, "Mezarlarımızdaki sessizliğimizin bugün boğduğunuz sesimizden çok daha güçlü yankılanacağı gün gelecektir" demişti. Öyle de oldu. Olayların ve idamların uluslararası yankısı büyük oldu. Özellikle de Avrupa'da. O dönem, 1880'li yılların sonuna gelindiğinde, Avrupa'da işçi hareketi önemli bir gelişme kaydetmiş durumdaydı. Sendikalarda ve sosyalist partilerde örgütlü güçlü bir işçi hareketi vardı o günün Avrupa'sında. II.

Enternasyonal'in tam da o sıra kurulması bu açıdan rastlantı değildir.

1889 Temmuz'unda Paris'te II. Enternasyonal'in kuruluş kongresi toplanıyor. Burada Bordeaux'lu bir işçi, ABD'de 8 saatlik işgünü uğruna gerçekleşen 1 Mayıs olaylarının anısına, 1 Mayıs'ın tüm dünyada işçi bayramı ilan edilmesine yönelik bir önerge veriyor. Kongre bu önergeyi kabul ediyor ama, yaygın ve yanlış bir şekilde bilindiği gibi, 1 Mayıs'ı her yıl kutlanmak üzere işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü ilan etmiyor. Bu çağrı sadece bir sonraki yıl için, 1890 yılı için yapılıyor. Ama bu çağrı, bu maya tutuyor, kutlamalar her yıl üzerinden süreklileşiyor. Rosa Luxemburg'un 1913 tarihli makalesinden biliyoruz ki, yirmi yıldan az bir zamanda güçlü bir gelenek haline alıyor. 1 Mayıs artık bir mücadele çağrısı, bir kavga çılgılığı, uluslararası militan bir mücadele günü oluyor.

Devrimci bir partinin önderliğinden yoksun olmak anlamında, kendiliğinden işçi hareketinin bir ürünü 1 Mayıs, bunu bir biçimde ifade etmiş bulunuyorum. Kuşkusuz dönemin işçi hareketleri içerisinde çeşitli siyasal akımlar var. Nitekim idam edilen işçi önderleri anarşist dünya görüşüne

sahipler, yani ideolojik-politik bir kimlikleri var. Ama ortada örgütlü devrimci bir parti ve bunun önderliği altında örgütlü bir işçi hareketi yok. ABD'deki işçi hareketi üzerinden söylüyorum bunu ve şuraya bağlıyorum: 1 Mayıs'ın kökeninde işçi hareketinin bağrından, kendi öz eyleminden çıkmış olmak var. Bu anlamda proleter sınıf niteliği belirgin bir mücadele günüyle karşı karşıyayız.

Öte yandan 1 Mayıs'ın açık seçik bir enternasyonal karakteri var. Uluslararası bir eylem, bir mücadele günü olarak bu onun mayasında var. II. Enternasyonal Paris Kongresi, katledilen Amerikan işçilerin mücadelesi anısına 1 Mayıs'ı uluslararası eylem günü ilan ediyor ve dünyanın dört bir yanında işçiler bu enternasyonal çağrıya yanıt veriyorlar. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü oluyor. Enternasyonalizmi onun kaynağında ve apaçık tanımında var.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi tarihinde kanlı katliamlarla da yoğrulmuş olmak, 1 Mayıs'ın bir başka önemli özelliğidir. Bu da en baştan, daha kaynağında var, Şikago'daki 1-4 Mayıs eylemleri (1986) saldırılara ve kanlı katliamlara hedef oluyor. Bunu bu eylemlere önderlik eden işçi önderlerinin idamı tamamlıyor. Demek oluyor ki daha kökeninde burjuvazinin işçi hareketini kanla bastırma girişimi var. Ve biz 1 Mayıs'ın tarihçesinden biliyoruz ki, başka zaman dilimlerinde öteki bazı ülkelerde de benzer durumlar yaşanıyor, burjuvazi zaman zaman 1 Mayıs'ı kana buluyor. Bunu 1905'de Fransa'da, 1929'da Almanya'da görüyoruz. Bu ikincisinde, Almanya'da, bir provokasyon saldırısıyla 32 işçi polis tarafından öldürülüyor ve yüzlerce yaralanıyor. Türkiye'de 1977 1 Mayıs'ını, 37 işçi ve emekçinin katledildiği 1 Mayıs'ı biliyoruz.

Demek ki 1 Mayıs işçi sınıfının sadece mücadelecisi ve enternasyonal bir günü değil, aynı zamanda kanlı, katliamlarla yoğrulmuş bir gün. 1 Mayıs şahsında, dünya ölçüsünde işçilerin militan mücadelesiyle ve karşı cepheden burjuvazinin kanlı saldırılarıyla yoğrulmuş, bunlarla mayalanmış, böyle daha derin, daha köklü bir anlam kazanmış bir politik günle karşı karşıyayız.

Tarihten günümüze Türkiye'de 1 Mayıs

Türkiye'nin yakın tarihinde 1 Mayıs, yaklaşık elli yıllık bir aranın ardından, ilk kez olarak 1976 yılında yeniden gündeme geldi. Oysa daha Osmanlı İmparatorluğu döneminde bile 1 Mayıs var. İlk kez 1911'de Selanik'te kutlanıyor. Selanik o zamanlar Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde ve Balkanlar'ın Akdeniz'e açılan kapısı, önemli bir liman kenti. Ve dönemin Balkanlar'ında nispeten güçlü bir sosyalist hareket var ve muhtemeldir ki bunun Selanik, Kavala gibi işçi kentleri üzerinde de belirli bir etkisi var. Selanik ve bitişindeki Kavala'da mücadelecisi bir işçi hareketi var. Osmanlı döneminde işçiler ilk kez 1911 yılında Selanik'te 1 Mayıs'ı kutluyorlar.

1 Mayıs bir yıl sonra, 1912 yılında İstanbul'da kutlanıyor, ilk kez olarak. Emperyalist işgal yıllarında ve Cumhuriyet'in ilk birkaç yılında, İstanbul'da işçilerin 1 Mayıs'ı kutladığını biliyoruz. Bu 1925 yılına kadar sürüyor. 1911 yılından 1925 yılına kadar, henüz çok genç, son derece cılız, örgütsüz, devrimci bir önderlikten yoksun işçi sınıfımızın gündeminde buna rağmen 1 Mayıs var.

1925 yılında Kürdistan'da Kürtleri, Türkiye'nin metropollerinde işçi hareketini ve komünistleri hedefleyen ünlü Takrir-i Sükun ile birlikte Türkiye'de sendikalar dağıtılıyor ve işçi sınıfının kazanılmış tüm hakları gaspediliyor. Bu vesileyle 1 Mayıs da yasaklanıyor. Kemalist rejim 1935 yılında 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" ilan ediyor ve tatil sayıyor. Dünya'da 1 Mayıs işçi sınıfının birlik,

dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanıyor. Bunu karartmak, 1 Mayıs'ı unutturmak için 1 Mayıs günü Bahar Bayramı ilan ediyor. Bu, çok uzun yıllar boyunca böyle sürüyor.

Türkiye'de 1960'larda büyük bir sosyal uyanış ve bunun içinde hızla güç kazanan bir sol dalga var. Döneminin çatı partisi TİP, parlamentoda 15 milletvekili ile temsil ediliyor, gücüne göre etkili bir sol hareket var o günün Türkiye'sinde. Ama buna rağmen Türkiye'de 1 Mayıs hala yok. Son derece canlı bir sol düşünsel ve siyasal yaşam var, devrim stratejisi üzerine hararetle tartışmaları var, giderek dönemin sonuna doğru devrimci hareketin ortaya çıkışı var. Aydınlar, sanatçılar, kültür insanları içerisinde sosyalist düşüncenin yaygın bir etkisi var. Dönemin başlıca uluslararası sol akımlarının Türkiye'de yankısı var; Türkiye sol hareketinin farklı kesimleri dünyaya bakıyor, kendine enternasyonal bir kaynak, bir dayanak bulmaya çalışıyorlar. Ama dikkate değer bir olgu olarak, dönemin dünyasında tarihi bir gün olarak 1 Mayıs var, oysa Türkiye'de yok! Çeşitli toplumsal ve siyasal talepler uğruna zorlu ve coşkulu bir mücadele var, devrim ve sosyalizm idealleri var ama 1 Mayıs buna rağmen ve henüz yok.

12 Mart faşist askeri rejiminin ardından, 1974 yılından itibaren, Türkiye'de yeni bir toplumsal dalga var, devrimci harekete hızla güç kazandıran. Grevler, direnişler, gösteriler birbirini izliyor. Onbinleri bulan öfkeli kalabalıklar faşist katliamlara karşı sokaklara, alanlara çıkıyor. Özetle dönemin Türkiye'sinde yeni bir görkemli devrimci yükseliş var. 1975 yılı mücadelenin giderek yaygınlaştığı, tüm Türkiye sathına yayıldığı, daha da kitleselleştiği ve bu süreç içerisinde devrimci akımların hızla güç kazandığı bir evre. Ama Türkiye'de hala da 1 Mayıs yok.

1925'teki yasaklamanın ardından Türkiye'de 1 Mayıs, ilk kez olarak yeni devrimci yükselişin üçüncü yılında, 1976'da İstanbul'da, görkemli bir kutlamayla yeniden gündeme geldi. 1976 yılı, Türkiye'de sosyal mücadelenin sol devrimci politizasyon atmosferi içinde ülke sathında alabildiğine yayıldığı bir yıl oldu. İşte 1 Mayıs bu yeni devrimci yükselişin içine doğdu. Bugün dünyada yaygın biçimde anlamı alabildiğine zayıfladığı halde Türkiye'de 1 Mayıs coşkusunun bu denli güçlü bir biçimde yaşayabilmesinin gerisinde temelde bu var. Devrimci yükselişin içine doğmuş bir

1 Mayıs'ımız var bizim. Türkiye'de görkemli bir devrimci yükselişin yaşandığı, ve o devrimci yükseliş içinde çok sayıda devrimci akımın örgütlü biçimde yer aldığı, işçi sınıfının da DİSK üzerinden örgütlü olduğu ve sol politizasyon içinde bulunduğu bir dönemin içine doğdu 1 Mayıs. Devrimci yükselişin içine doğdu ve bununla mayalanarak tümüyle devrimci bir karaktere büründü. Bu birinci nokta.

İkinci olarak, yalnızca bir yıl sonra, devrimci yükselişin içinde yeniden doğmuş 1 Mayıs burjuvazi tarafından kana bulandı. Kanlı bir provokasyonla yüzyüze kaldı; yarım milyonluk bir görkemli işçi ve emekçi eylemi kana bulandı, 37 emekçi katledildi. Ve Türkiye'de 1 Mayıs bir de böyle, buradan kaynaklanan bir anlam kazandı. Sadece devrimci mücadelenin ateşi ile değil bir faşist provokasyonla, bir katliamla yoğruldu ve apayrı bir anlam kazandı. Bundan dolaydır ki, o büyük katliama rağmen, hemen ertesi yıl, 1978 yılında, Türkiye'de 1 Mayıs bir kez daha görkemli katılımlarla kutlandı. İstanbul Taksim'de ve Türkiye'nin dört bir yanında. Aynı yılın sonunda Maraş katliamı bahane edilerek sıkıyönetim ilan edildi ve böylece 1 Mayıs'ın yasaklanması dönemi başladı. 12 Eylül askeri faşist darbesi bu yasağı kalıcılaştırdı. 1 Mayıs Cumhuriyet Türkiye'sinde 1935'den beri Bahar Bayramı üzerinden bile olsa tatil günüydü, 12 Eylül cuntası ile birlikte buna da son verildi.

'80'lerin ikinci yarısında öncelikle işçiler ve ardından öğrenciler yeniden hareketlendiler. Buna paralel olarak, ki bu solun da toparlanma evresiydi, 1 Mayıs'ı kazanma mücadelesi yeniden gündeme geldi. '88 ve '89 yıllarında Taksim'de 1 Mayıs gösterileri var, yasaklardan dolayı terörle karşılanıyordu bu gösteriler. Bunlardan ikincisinde, genç bir işçi olan Mehmet Akif Dalcı öldürüldü. Burjuvazi bir kez daha 1 Mayıs'ı baskı, terör ve cinayetlerle karşıladı. Buna 1996'daki kutlamalar esnasında üç devrimcinin ölümü eklendi. 1 Mayıs daha '90'lı yılların başında büyük katılımlı kutlamalara konu oldu. 1996 1 Mayıs'ı en büyük katılıma ulaştı. Dönemin devrimci gruplarının nispeten büyük kalabalıklarla katıldığı bir 1 Mayıs oldu bu.

1 Mayıs mücadelesinin 2005'ten itibaren daha özel bir tarzda Taksim'i kazanma mücadelesiyle birleştiğini biliyoruz. Bunda devrimci akımların, onların oluşturduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun

özel bir rolü oldu. Kuşkusuz DİSK de bu konuda önemli bir rol oynadı. Ama bu konuyu gündemde tutan, bunda kararlılık gösteren, sürekli biçimde basınç uygulayan ve giderek de bunu fiili tutumlarla zorlayan devrimciler, özellikle de Devrimci 1 Mayıs Platformu'nda birleşmiş devrimciler oldu. Nihayet geçen yıl (2010) fiilen ve bu yıl resmen Taksim kazanılmış oldu. Bu arada 1 Mayıs emek bayramı olarak tatil günü de ilan edildi.

1 Mayıs'ın gücü ve mesajı

Türkiye sol hareketinin ve sınıf hareketinin bu denli zayıf olduğu bir evrede, 1 Mayıs mücadelesinin bu kadar büyük bir kararlılığa konu olması ve sonuçta hem tatil günü ilan edilmesi, hem de Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılmış olması, kuşkusuz son derece önemli ve anlamlı bir kazanım oldu. Bu, Türkiye'nin kendi ilerici-devrimci birikimi ve gelenekleriyle olduğu kadar 1 Mayıs'ın tarihsel birikimi ve geleneğiyle de sıkı sıkıya bağlantılıdır. Dikkat ediniz, Türkiye'de kitleler hiçbir eyleme 1 Mayıs'taki kadar geniş çaplı bir katılım sergilemiyorlar. Türkiye'de 1 Mayıs yıllarca komünist bayramı olarak karalandı, saldırı konusu edildi, terörize edilmeye çalışıldı. Terörizmle eşdeğer gösterilmeye, kitleler üzerinde bu imajla canlandırılmaya çalışıldı. Bu yüzden yasaklandı, bu yüzden saldırılara konu oldu. Ama tüm bu saldırılar cepheden karşılandı, 1 Mayıs kendi tarihsel anlamı ve politik özü üzerinden sahiplenildi ve sonunda da yeniden meşru bir biçimde kazanıldı.

Türkiye'de 1 Mayıs'ın ne anlama geldiğini, nasıl bir etki gücüne sahip olduğunu son Taksim kutlamaları üzerinden bir başka biçimde de örnekleyebilirim. Tekellerin televizyonları bu kutlamaları uzun saatler boyu kesintisiz biçimde canlı yayına konu ettiler. Bunun bugünün dünyasında bir başka örneği olabileceğini sanmıyorum. Bu bile kendi başına bir şey anlatıyor. Demek ki bugünün Türkiye'sinde 1 Mayıs'a bu çapta bir toplumsal ilgi var. Demek ki 1 Mayıs'ı 6-7 saat boyunca canlı olarak yayınlamanın toplumda bir karşılığı var. Başka türlü olsaydı, genellikle en masum kitlesel hak arama eylemlerine karşı bile bu denli suskun olan tekeleci medya, 1 Mayıs'a, Taksim'in yeniden 1 Mayıs kutlamalarına açılmasına, bu denli rağbet etmezdi.

Bu yıl 1 Mayıs sadece İstanbul'da değil, fakat başta Ankara ve İzmir olmak üzere, bir dizi başka kentte de kutlandı. Ama İstanbul'dakinin apayrı bir anlamı var kuşkusuz. İstanbul'daki 1 Mayıs dünyanın sadece en kalabalık değil en politik 1 Mayıs'ıdır aynı zamanda. Kızıl bayraklar, devrimci şiarlar, devrimci marşlar, devrimin ve sosyalizmin sembolleri, dünya devrim mücadelesinin önderleri, Türkiye'nin kendi devrimci önderleri... Ve kürsüde devrimci müzik grupları var, devrimci marşlar var, devrimci türküler, Türkçe, Kürtçe ve Ermenice olarak...

Kutlamalara katılanların önemli ölçüde reformist etki altındaki kalabalıklar olduğunu da biliyoruz. Bu durum gerçeği değiştirmiyor ama. Türkiye'nin reformistleri bile 1 Mayıs'a devrimci şiarlar, semboller, söylemlerle katılıyorlar. Saflarındaki gençler coşkulu biçimde devrime ve sosyalizme ilişkin şiarlar haykırıyorlar. Bütün bunların 1 Mayıs'ın yakın tarihimizde kazandığı kendine özgü anlam ile sıkı sıkıya bir ilişkisi var. 1 Mayıs'ın Türkiye'de, burjuvazinin karalama ve terörize etme çabasının da katkısıyla, devrim ve sosyalizmle özdeşleşmiş kendi öz anlamı var. İşçilerin salt kendi dönemsel istemlerini dile getirmek üzere meydanlara çıktıkları bir günden ibaret değil 1 Mayıs Türkiye'de. 1 Mayıs devrimci bir kutlama günü.

1 Mayıs bu geri koşullarda bile ulusal soruna

ilişkin çözümünü kutlamalar üzerinden sembolik bir biçimde de olsa ortaya koyuyor. 1 Mayıs'ın kürsüsünden 1 Mayıs bildirisi Türkçe ve Kürtçe okunuyor. Taksim'deki kutlamalarda üç müzik grubu var. İlki Grup Yorum, devrimi ve devrimci sanatı temsil ediyor. İkincisi Agire Jiyan, aynı misyonu Kürt kimliği üzerinden taşıyor. Üçüncüsü Kardeş Türküler, adı üzerinde, Anadolu'nun bütün dillerini, bütün kültürlerini, bu dillerden türkülerle dile getiriyor, halkların kültürel kardeşliğini simgeliyor. Bu üç grup Türkçe, Kürtçe ve Ermenice marşlar ve türküler söylüyorlar, yüzbinlerin katıldığı bir 1 Mayıs kutlamasında... Bunlar yüzbinlerce insanın olduğu bir ortamda, coşkuyla katıldığı bir 1 Mayıs kutlamasında oluyor ve aynı biçimde coşkuyla karşılanıyor. Bu bizim ülkemizde devrimi ve sosyalizmi simgeleyen 1 Mayıs'ın ulusal soruna kendi sınırları üzerinden sunduğu çözüm oluyor.

Kürtler kendi bayrakları ve şiarıyla kendilerini en özgür bir biçimde orada ifade ediyorlar. Çünkü bu 1 Mayıs, devrimci kimliğimiz, devrimci tutumumuz, devrimci birikimimizle özdeşleşmiş bir gün. 1 Mayıs'ın kendi devrimci ruhu, kendi devrimci kapsayıcılığı, kendi devrimci demokrasisi var. Kürt sorunu tam orada sembolik biçimde de olsa kendi devrimci çözümünü buluyor. Türk ve Kürt emekçilerinin özgür, eşit ve gönüllü birliği var orada. Bunu toplum düzeyine çıkarırsanız, Kürt sorununun devrimci ve kalıcı çözümünü bulursunuz. Kürde en ufak bir ayırım yok orada. İki dil var orada. İki dilden bildiriler, iki dilden konuşmalar, iki dilden devrimci marşlar, iki kültürden oyunlar, halaylar var orada. Ve o aynı meydana her türden ilerici-devrimci parti, grup ve çevre var, feministler, çevreciler, yerel kültürler var, tümü de kendini dilediğinde, özgürce ifade edebiliyor, dilediğini haykırabiliyor. 1 Mayıs'ın her açıdan kapsayıcı bir demokrasisi var, demek istiyorum.

Bütün bunlar da bir parça açıklık kazandırmış olmalı; Türkiye'de 1 Mayıs'ın apayrı bir önemi ve anlamı var. Türkiye'de 1 Mayıs'ın kendi kökeni var, kendi anlamı var, kendi niteliği var, kendi atmosferi var. Ve Türkiye'deki 1 Mayıs'ın bir de kendi marşı var. '70'li yılların devrimci yükselişi içinde ortaya çıktığı için de baştan sona kadar devrimci bir marş. Salt havasıyla, ritmiyle değil sözleriyle de devrimci bir marş. Bu da anlaşılır bir durum; zira Türkiye'nin devrimci yükselişi içinde doğmuş bir marş bu. 1 Mayıs devrimci yükselişin içine doğmuştur, bunun için de sözleriyle de devrimcidir. Ve bu bizim kendi marşımız, '70'li yılların iyimser ve coşkulu devrimci yükselişi içinde, 1 Mayıs'ın yeniden doğuşuyla doğmuş bir marş.

1 Mayıs tek tek parti ve grupların bilinçlerinden ve tercihlerinden öteye bir muhtevaya sahip, bunu anlatmaya çalışıyorum. Bakınız, büyük bölümüyle reformist eğilimlerin etkisi altındaki bir kitle 1 Mayıs'a katılan o kitle. Ama 1 Mayıs'ın kendi devrimci havası, kendi devrimci atmosferi var, herkesi bir biçimde sarıp sarmalayan. Havasıyla, söylemiyle, şiarlarıyla, devrimci bir kutlama günü 1 Mayıs... Burada devrimci olan, katılımcı yığın kendisinden çok bizzat 1 Mayıs'ın kendisi, 1 Mayıs'ın kendi anlamı, kendi birikimi, kendi geleneği. O kitlelerin büyük bir bölümü halen örgütsüz ve bir politik pasiflik içerisinde. Bu kitlenin hatırı sayılır bir bölümü oraya 1 Mayıs'tan 1 Mayıs'a geliyorlar. Ama sonuçta 1 Mayıs, onları o pasifliklerinden çekip çıkarıyor, yılda bir kez de olsa kendi huzuruna getiriyor, ifade uygunsa.

Taksim'e akan o büyük insan kalabalığının bir bölümü mücadeleye akan yeni güçlerden, fakat daha da önemli bir bölümü gerçekte mücadeleden düşmüş, ama devrimle gönül bağına da herşeye rağmen şu veya bu şekilde koruyan, örgütsüz ve pasif güçlerden oluşuyor. Bu insanlar örgütlü bir devrimci mücadelenin içinde değiller. Mücadeleye taze güçler olarak akan önemli de bir gençlik kesimi var kutlamalarda. Reformizmin denetiminde bulunan ve maalesef onlar tarafından heba edilecek olan böyle genç taze güçler de var. Ama 1 Mayıs'ın o görkemi, '70'li yıllarda aktif olarak mücadeleye katılmış, sonra da gönül bağlarını korumuş insan kitlelerini çekiyor oraya. İnsanlar 1 Mayıs'ta kalkıp geliyorlar kutlama alanlarına, bu artık bir davranış biçimi olmuş, bir tür kültüre dönüşmüş.

Bu nedenledir ki 1 Mayıs gerçeğimizi, bu senenin 1 Mayıs kutlamaları üzerinden yansıyan görkemi, bu çelişik bütünlüğü içerisinde ele almak durumundayız. Hem mesajını önemseyeceğiz, en durgun döneminde bile Türkiye'nin 1 Mayıs üzerinden yansıyan potansiyelini göreceğiz. Ama hem de, bugünkü şekliyle o kalabalıklara aldanmayacağız, bunların büyük ölçüde örgütsüz ve pasifleşmiş güçler olduğunu unutmayacağız.

Yine de, üstelik zayıf bir tarihi dönemimizde, 1 Mayıs'ı yeniden tatil günü haline getirmeyi başarmak ve otuz yılı bulan bir yasağın ardından yeniden meşru biçimde Taksim'e çıkmak, Türkiye'nin devrimci imkanlarının dikkate değer önemli göstergelerinden biri olmuştur, bunu da unutmayacağız.

(...)

(EKİM, Nisan 2012 tarihli 281. sayısından alınmıştır...)

Yunanistan, sınıf mücadelesinde dönüm noktası...

Ya parlamenterizm ve legalizmin yıkıcılığı ya da sokak ve kavga

Volkan Yaraşır

Yunanistan sınıfsal antagonizmanın en şiddetli yaşandığı coğrafyaya dönüştü. Troyka Yunanistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesi yönünde yaptırımlarını ağırlaştırdı.

12 Şubat'ta parlamentoda onaylanan saldırı paketi finans-kapitale stratejik hamleler kazandırdı. Paket, işçi sınıfının atomizasyonu yönünde adımları içerdi. Sınıfa yönelik saldırıları sistemleştirdi. İşsizleştirme, sistematik güvencesizleştirme ve sendikasızaştırmayı hedefleyen uygulamalar devreye sokuldu.

Teknokrat hükümet en başta 2012 yılında 3.3 Milyar € "tasarruf" yapmayı önüne koydu. Özellikle bütçede sağlığa ayrılan pay ciddi oranda (1.1 Milyar €) azaltıldı. 750 bin kamu çalışanının 15 bininin 2012 yılında, 150 bininin ise aşamalı olarak, 2015 yılına kadar işten atılması kararı uygulamaya sokuldu. 300 bin kişinin tabi olduğu asgari ücret 750 Euro'dan, 600 Euro'ya düşürüldü. Asgari ücretteki bu yeni düzenleme, genelde ücretlerin aşağı çekilmesi anlamına geldi. İşsizlik yardımı 460 Euro'dan, 360 Euro'ya indirildi. Emekli maaşlarında %15'lik bir kesintiye gidildi. 2015 yılına kadar ücretlerin dondurulması karara bağlandı. Toplusözleşme düzeninin işlevsizleştirilmesi için bir dizi uygulama devreye sokuldu. 200 bin kamu kurum, kuruluş ve birimin kapatılması ve bazı kamu kurumlarının özelleştirilmesi kararı alındı.

Bu kararlar finans-kapitalin, işçi sınıfına ve emekçi yığınlar cepheden saldırısını ifade etti. Finans-kapital bu hamlelerle, işçi sınıfını tahrip edip, onu sosyal enkaza dönüştürmeyi amaçlıyor. Yunanistan'ın toplumsal çöküşünün üzerinden hegemonyasını yeniden inşa etmesini amaçlıyor.

Parlamentodan geçen karşı devrimci kararlara, işçi sınıfı son derece sert tepki verdi. Yunanistan, son dönemin en büyük kitle gösterisine sahne oldu. Sokaklar işgal edildi. Polisler saatler süren çatışmalar yaşandı. 12 Şubat eylemi geniş kesimleri bünyesinde barındırdı. Öfke sokakları tutuşturdu.

Genel grev ve grev dalgaları, eylemlerin yaygınlığı, giderek her seferinde daha büyümesi ve sınıfsal antagonizmanın şiddetlenmesi Yunanistan'ı kıtanın mücadele odağına dönüştürdü. Yunanistan'da yaşanan süreç hızla devrimci durumun zeminlerini hazırlıyor, sınıfsal kutuplaşmayı artırıyor. Burjuva düzen bütün "iktidarsızlığı" ve çürümüşlüğüyle ortaya çıkmaya başladı.

Bugüne kadar yaşanan (50 büyük grev, bunların 1/3'ü genel grev oldu ve yaygın sınıf ve kitle hareketlerine karşın) Yunanistan egemen sınıfları gelişmeleri kontrol edemedi. En azından yıkıcı sonuçlarından korundu. Bu arada kriz sürecinde yurtdışına Yunanistan burjuvazisi "ulusal borcun" iki katı büyüklüğünde bir parayı, 560 Milyar Euro'yu transfer etti. Burjuvazinin bu tutumu bir yanıyla da yaşanan gelişmelerden ne derece korktuğunun göstergesi oldu.

Her şeye karşı egemen sınıfın düzeni sürdürmesindeki başarısında, Yunanistan solunun parlamenterist, legalist yöneliminin ve sistem içinde "dirayetle kalma" uğraşısının ve sendikal bürokrasinin son derece oportünist ve akılcı hamlelerle sınıfı bloke

Yunanistan işçi sınıfı müthiş mobilizasyon gücüne sahip olarak sokağı son derece iyi kullanıyor. Ne var ki aynı nedenlerle sokakta, kavganın içinde biçimlenecek alternatif toplumsal ilişkileri örmede zaafiyetler gösteriyor. İşçi sınıfının işyerlerinde, mahallelerde kuracağı ve geliştireceği özyönetim pratikleri, sokaklarda yaratacağı sokak parlamentoları, sistemden kopma noktalarını açığa çıkartacaktır.

etmesinin rolü azımsanmamalıdır.

Sendikal bürokrasi grevleri engelleyemediği oranda, grevlerle sınıfı yorma taktiği izledi. Ayrıca grevlerin yıkıcılığını engellemek için 1 veya 2 günle sınırlı tuttu. Sınıfa yönelik karşı devrim niteliğindeki saldırılar, uzun süreli ve uzun soluklu ve sistemi felç edici genel grevlerle bertaraf edilebilirdi. Yunanistan işçi sınıfında bu potansiyel olmasına rağmen bilinçli olarak değerlendirilmedi. Bürokrasi sınırlı eylem programıyla genel grevleri sadece kolektif protesto seviyesinde tuttu. Finans-kapital sınıftan gelen tepkilere aldırılmadan, programını intikasız hayata geçirdi ve geçirmeye devam ediyor.

Bu durum, sınıf içinde bir demoralizasyon ya da başarısızlık hissi yaratabilirdi. Fakat işçi sınıfının sokağı kullanması, sokağın yaratıcı zenginliğiyle tanışması, muktedir olma duygusu, yorulmak bilmez şekilde yeniden ve yeniden eylemler örgütlemesine yol açtı.

Bu eylem senkronu sınıfı radikal, müdahaleci, mobilize tutmasına rağmen, sendikal bürokrasinin kuşatmasını ve ablukasını bir türlü kıramadı.

Sınıfın devrimci enerjisini kristalize edecek, bu yıkıcı enerjiyi siyasal iktidara yöneltecek devrimci öznenin yokluğu, sınıfın sendikal ve siyasal anlamda reformizmin sınırlarında hareket etmesine yol açtı. Hatta sınıf sokakta, pratikte ve kavgada bu sınırları aştı ama ideolojik çizgi ve politik yönelim olarak bu öldürücü sınırlarda hapsoldü.

Yunanistan işçi sınıfı müthiş mobilizasyon gücüne sahip olarak sokağı son derece iyi kullanıyor. Ne var

ki aynı nedenlerle sokakta, kavganın içinde biçimlenecek alternatif toplumsal ilişkileri örmede zaafiyetler gösteriyor. İşçi sınıfının işyerlerinde, mahallelerde kuracağı ve geliştireceği özyönetim pratikleri, sokaklarda yaratacağı sokak parlamentoları, sistemden kopma noktalarını açığa çıkartacaktır. Bugün açısından bu yönde küçük ve mütevazı adımlar atıldı. Önümüzdeki dönem bu çabalar, hareketin genel karakteristiğini belirlediği oranda süreç başka türlü olacaktır. Aynı süreç devrimci öznenin doğum zeminlerini çoğaltıcı içeriktedir.

Genel seçimlere doğru

Finans-kapital, Papademos hükümetiyle düzeni tahkim etmeye çalıştı. Burjuva siyasal yapıların hızla meşruluk kaybettiği ve çöktüğü koşullarda, teknokrat hükümet, sisteme yeniden meşruluk kazandırmak ve burjuva siyasal yapının reorganize olması için devreye girdi.

PASOK, ND-Yeni Demokrasi ve LAOS'un desteklediği hükümet, bu hedeflerinde ve Troyka'nın programını hayata geçirmede "başarılı" oldu. Sistem soluklandı.

Önümüzdeki günlerde yapılacak genel seçimler, Yunanistan'da "yeni düzenin" kuruluşunu simgeleyecek.

Bunun birkaç nedeni var: En başta burjuva düzenin kurumlarıyla işlevsizleştiği, giderek meşruluğunu yitirdiği koşullarda seçimlerin gerçekleşmesi bile sistemin yeniden legitemasyonu anlamına gelmektedir.

Ayrıca seçimlerle kitle “radikalizasyonunun” sınırları çiziliyor ve ufku belirleniyor. Seçimler düzenin toparlanmasına, yeniden meşruiyet zemini kazanmasına ve kendini yeniden kurmasına olanak sunuyor. Hem de bunu “en iktidarsız” olduğu dönemde gerçekleştiriyor. Bu adım bir başka yönüyle düzenin en “rahatsız edici” unsurları tarafından, bu unsurların ehlileştirilerek düzenin tahkimi sağlanıyor.

Devrimci durum koşullarının arttığı bir süreçte, kitlelerin yıkıcı gücünün sisteme ve siyasal iktidara odaklanmaması muazzam bir handikaptır. Böylece sınıf ve kitle hareketinin devrimci dinamikleri kolayca eritilebilir ve sistem tarafından absorbe edilebilir. Bu durum Yunanistan özgülünde “reform mu, devrim mi?” sorusunun biçimlenişi olarak önem taşıyor.

Tabii ki böylesi bir tablonun birinci derecedeki sorumlusu Yunanistan sosyalist hareketidir.

Yunanistan soluna kısa bir bakış

Reformizm, Yunanistan solunun ana yönelimini belirliyor. Reformist solun sendikal hareket içinde de ciddi bir ağırlığı var.

Sendikal harekete hakim, işbirlikçi ve bürokratik kast, sınıfın birleşik ve bağımsız gücünün ortaya çıkmasında bilfiil engelleyici tutum sergiliyor. Mücadelenin düzen sınırları içinde kalması için azami çaba gösteriyor.

Sendikal harekete hakim siyasal eğilimlerin başında PASOK geliyor. Askeri cunta dönemi sonrasında burjuva reformist çizgiyi temsil eden PASOK, Andreas Papandreu'nun önderliğinde kitleler nezdinde büyük bir prestije sahipti. Yunanistan radikal solunun ciddi hataları PASOK'un önünü açtı. Radikal sol programını, toplumsal antagonizma üzerinden kurmuştu, PASOK'un kapitalist restorasyon politikaları solun, hızla varlık zeminini kaybetmesine yol açtı. PASOK ilk dönemlerinde sol popülist argümanlar kullandı. Cuntaya karşı mücadele imajıyla kitleler tarafından benimsendi. “Geçiş sürecini” kapitalist rasyonlara uygun şekilde tamamlayan PASOK, Yunanistan'da burjuva liberal rejimin inşasında belirleyici işlev gördü. Bu faktörler ve sol popülist politikalar işçi sınıfı içinde etkili olmasını ve nüfuzunu yaymasını sağladı.

1980'li yıllar PASOK'un “üçüncü yol”cu bir çizgi izlemesini ve neoliberal politikaları radikal biçimde hayata geçirmesini beraberinde getirdi.

Yunanistan'ın iki büyük işçi konfederasyonu ADEDY (Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu) ve GSEE (Yunanistan Genel İşçi Konfederasyonu) PASOK'un denetiminde hareket ediyor.

Bürokratik ve işbirlikçi sendikal yönetim PASOK'un iktidarı döneminde oldukça tutuk bir tavır sergiledi. Grevlere katılsa da grevlerin etkisizleşmesi doğrultusunda politikalar geliştirdi. Eylemlerin içeriğini daralttı ve sığlaştırdı. İki sendikal yapının teknokrat hükümete yaklaşımı da benzer içerikte oldu.

Diğer önemli sendikal konfederasyon PAME (Tüm İşçilerin Mücadele Cephesi) ise KKE'nin (Yunanistan Komünist Partisi) denetimi altındadır. PAME eylemlere aktif katılımıyla dikkat çekiyor. PAME diğer sendikal yapılarla ve sol güçlerle kendini bilinçli olarak yalıtma politikası izliyor. Bu politika, KKE'nin genel politik yaklaşımlarının bir yansıması olarak biçimleniyor.

KKE, Yunanistan'ın en köklü partilerinden biri. Ekim Devrimi'nin yarattığı muhteşem devrimci dalgayla kurulan parti, ilk dönemlerinde enternasyonalizmin en güzel pratiklerini sergiledi.

İngiltere güdümlü Yunanistan'ın Anadolu'yu işgaline karşı, KKE açık ve net olarak savaş karşıtı bir politika izledi. İstikrarlı bir şekilde işgal ordusu içinde savaş karşıtı yoğun ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürüttü. Leninist bir çizgiyle devrimci yenilgicilik

taktiği uyguladı.

KKE, Yunanistan iç savaşı döneminde (1943-1949) katı bir pro-sovyetik tutum aldı. Bu çizginin sonucu bünyesindeki devrimci dinamizm Kapetanios'un tasfiyesiyle eridi. Yunanistan Devrimi, II. Paylaşım Savaşı sonrası makro dengelere kurban gitti (1).

Bu süreç aynı zamanda KKE'nin bürokratik bir kasta dönüşme süreci oldu. Parti 1950-1974 arasında ağır darbeler yedi, geri çekilişler yaşadı. Yine de ayakta kaldı ve yeraltı faaliyetlerini sürdürdü. KKE cuntaya karşı aktif mücadele yürüttü.

Yunanistan'da cunta sonrası içine girilen “geçiş süreci” bir restorasyon süreci olarak kendini AT'ye üyelikle simgeledi. Yunanistan'da burjuva liberal bir rejimin kuruluşuyla, KKE legale çıktı. KKE kökleri 1940'lara dayanan siyasal rotasına bağlı olarak, varlığını ve ufkunu burjuva liberal bir rejimle sınırladı. Siyasal konumlanışını “yeni düzene” göre biçimlendirdi. Bunun yakın dönemdeki en somut örneği 1989'da ND'yle yaptığı, koalisyon ortaklığı oldu. KKE düzenin sınırlarında, düzenin kabul ettiği bir parti olarak faaliyetlerini sürdürüyor.

KKE milletvekilleri, sendika bürokratları, belediye başkanları, meclis üyeleri, profesyonel parti çalışanları ile tipik bürokratik bir yapı özelliği gösteriyor.

Sol reformist bir çizginin yürütücüsü olan KKE, ulusalcı politikalar geliştiriyor. “Sol” milliyetçi politikalarla orta sınıfın içinde güçlenmeyi amaçlıyor.

KKE kapitalist krize yaklaşımını genel siyasal çizgisine uygun biçimledi. Her ne kadar KKE sosyalizm vurgusu yapsa da, reel politik tutumları ağır basıyor. Sosyalizm bir retorikten öte anlam taşıyor. KKE seçimlere gidilmesini savundu (yapılacak seçimler KKE'nin taleplerinin birinin gerçekleştiğini göstermektedir), borçların tek taraflı reddini ve AB'den çıkılmasını istiyor. Soyut ve popülist bir çerçevede “işçilerin ve halkın iktidarı” şiarıyla hareket ediyor ve bu iktidarın seçimlerle elde edileceğine “inanıyor”.

Yunanistan'da öne çıkan diğer sosyalist yapı ise 2004 yılında kurulan SYRİZA'dır (Radikal Sol İttifak Cephesi).

Çeşitli sol çevrelerin bir araya geldiği SYRİZA bir seçim bloğudur. Sol liberal bir çizgi izleyen blok, daha çok orta sınıf refleksleriyle hareket ediyor. Bloğun sınıf içinde KKE gibi bir örgütlülüğü bulunmuyor. Sınıfla temasları çok zayıf olan blok, ağırlıkta farklı kitle örgütleri içinde çalışmalar yürütüyor. Feminist ve eşcinsel hareketleri bünyesinde taşıyor. Kimlik politikalarını önemsiyor. SYRİZA, Yunanistan'ın Avro bölgesinde kalmasını istiyor.

SYRİZA'nın ana gövdesini “Yunanistan'ın ÖDP'si” diye anılan Synaspismos oluşturuyor.

Synaspismos KKE ve Avro-komünist, komünist partiden ayrılanların kurduğu bir parti. Parlamentoda yapılan son oylamada ret oyu veren ve partiden atılan PASOK milletvekilleriyle seçimlere Halk Cephesi adıyla hazırlanıyor. Kendi argümantasyonlarıyla hem parlamentoda, hem de sokakta olmayı hedefliyor.

Sınıf içinde KKE gibi ağırlığı, hatta etkisi olmayan Synaspismos, yapılan grevleri destekledi ve kitle gösterilerine aktif olarak katıldı.

Synaspismos, sol liberal bir politik çizgiyle düzen sınırları içinde hareket ediyor. Amorf görüntüsü önümüzdeki dönemde yeni parçalanmalara yol açabilir. Benzer şeyleri SYRİZA için de söyleyebiliriz. Seçim bloklarının konjonktürelliği parçalanmaları bünyesinde taşımaktadır. Yeni genel seçimlerde partinin “başarısı”, bloğu şekillendirmekten öte, parçalanmalara yol açarsa şaşırılmamak gerekir.

2011 yılında Synaspismos'tan ayrılan Demokratik Sol adını alıp, partileşen grup hızla etkili bir güç oldu. Synaspismos'un sağ kanadının kopuşuyla oluşan Demokratik Sol, PASOK'un ve teknokrat hükümetin kriz programına onay verdi. Demokratik Sol burjuva reformist bir çizgiyi temsil ediyor.

Yunanistan'da solun ana gövdesini oluşturan bu yapıların dışında her gelenekten gelen (Troçkist, Maoist, Otonomist, Anarşist kökenli) küçük radikal sol gruplar var.

Yunanistan'da reformist sol, devrimci durum zeminlerinin olduğu, sınıf ve kitle hareketlerinin dalgasal bir şekilde geliştiği koşullarda parlamentoyu ana yönelim olarak seçti.

Merkez partilerin çöküşüne girilmesi, reformist çizginin her kesimini bütünüyle seçimlere angaje etti. Parlamenterizmin ve legalizmin “öldüren cazibesi” kendini Yunanistan'da somut olarak sandıkta simgelemeye başladı.

Yunanistan'da son yapılan anketlere göre merkez partiler ciddi oy kaybı yaşıyor. Sosyalistlerin oyları ise önemli oranda artmış görünüyor. Aslında bu tablo sadece sandıktan çıkacak oy oranını göstermiyor. Daha önemlisi Yunanistan'da siyasal polarizasyonun (neo-faşist partilerin oy oranlarındaki artış da dikkat çekiyor) derinleştiğini, kitlelerin arayışlarını ve sosyalizme yönelimlerini ortaya koyuyor.

Bu anketlerde PASOK'un oyları %10'un altına düştü. PASOK 2009 yılında %44'lük oy alarak hükümet kurmuştu. Kriz süreci iki yıl içinde PASOK'u dibe çekti. PASOK'un siyasal varlığının sorgulanma aşamasına gelindi.

ND, PASOK'a göre daha az yıpranmış görünüyor. ND 2009 seçimlerinde %33 oyla ana muhalefet partisi oldu. Partinin bugünkü oyları %20 civarında seyrediyor. Anketlerde faşist parti LAOS'un %5'lik oy

oranını koruduğu görüldü.

2009 seçimlerinde %7,5 oy alan KKE, parlamentoya 21 milletvekili sokmuştu. Anketlere göre KKE oylarını %12'ye yükseldi.

SYRİZA ise 2009'da %4,6 oranında oy almış ve parlamentoya 13 milletvekili göndermişti. SYRİZA'nın oylarını %11'e çıkarması bekleniyor.

Demokratik Sol'un oylarının ise %10'a çıktığı görüldü.

Seçimlerde PASOK'un dışındaki solun %30'un üzerinde oy alması bekleniyor. Bu sonuç sol bir koalisyon hükümetinin önünü açabilir.

KKE'nin diğer soldan kendini yalıtma tavrına, dışarıda tutma yaklaşımına rağmen, kitle basıncıyla böylesi bir koalisyon hükümeti kurulabilir. Ya da seçimlerin sonucundaki "kaos" yeni erken seçimlere kapı aralayabilir.

Sol bir koalisyon hükümeti kitlelerin büyük umutlarını içinde taşıdığı gibi, büyük hayal kırıklıklarını da içinde barındırıyor. Koalisyonun tüm ortaklarının politik programı umudun ayaklanmasına izin vermediği gibi, düzen sınırlarının anaforu hızlı çöküşlere ve hayal kırıklıklarına yol açacaktır.

Bu durum "düzenin" devamından öte bir anlam taşımayacaktır. Hatta burjuva siyasal yapıların işlevsizleştiği ve meşruiyetini kaybettiği koşullarda, parlamentodaki solun bu başarısı sistemin rektifikasyonunu kolaylaştırabilir. Başlı başına parlamentonun varlığı ve işlerliği bile sistemin kitleler nezdinde onayının ifadesidir. Kitlelere çözüm noktası ve odağı olarak her koşulda parlamento işaretlenecektir. Buradan sağlanacak meşruiyet, gerçek anlamda burjuva liberal sistemin meşruiyetidir. "Devrim tehlikesine" karşı parlamentonun bir dalgakıran işlevi görmesi kaçınılmazdır. Reformist ve legalist sol bu hegemonik işleyişin parçasından öte mana kazanamaz.

Reformist ve legalist hamlelerin kitle radikalizasyonunun önünü kesen, sönmülendiren ve arkasında muazzam bir hayal kırıklığı bırakan sonuçlar doğurması kaçınılmazdır. Hatta reformist solun "istikrar" için grevleri ve kitle gösterilerinin istememesi ve fiilen durdurması gibi girişimleri de şaşırtıcı olmayacaktır. Geçmişte birçok ülkede böylesi pratikler sık yaşandı. 1968'de Fransa'da, FKP'nin tarihin gördüğü en olağanüstü genel grevlere yaklaşımı, sekterliği ve sınıf uzlaşıcılığı rastlantı değildir.

Yunanistan'da süreç bir kez daha devrimci öznenin tarihsel önemi üzerinde durmayı zorunlu kılıyor. Sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkarıp, onu kristalize edecek ve sınıfın düzenle tüm bağlarını kopartacak, kolektif aksiyonunu sisteme yöneltecek ve sınıfın devrimci kimyasından beslenecek devrimci öznenin varlığı yaşamsal önem kazanıyor.

Sokak ve kavgada ısrar

Yunanistan işçi sınıfının sokak ve kavgada ısrarı, mücadelenin sandıkta boğulmamasının tek güvencesidir.

Özellikle sokağın yaratıcı gücü ve sınıflar mücadelesinin muhteşem zenginliği sınıfın yeniden şekillenmesine yol açacaktır. Yunanistan işçi sınıfının militan ve radikal ayağa kalkışı, sokağın kazanılması sokakta ve fabrikalarda yaratılacak alternatif toplumsal ilişkiler ve devrimin ruhunun sokağa yansımaları devrimci öncünün yaratılma zeminlerine olanak sağlayabilir.

Ayrıca Yunanistan işçi sınıfının sokakta olma ve mücadele ısrarı ve inadı, özellikle Avrupa'nın Akdeniz havzasındaki gelişebilecek yeni sınıf dalgalarıyla beslendiği oranda güç kazanabilir (2). Havzayı saracak ve sarsacak sınıf hareketleri, Yunanistan işçi sınıfına reformist ve legalist çemberi pratikte parçalama olanağı sağlayacaktır.

İberyaya Yarımadası'nın giderek öne çıkması, mali kriz senkronunun İspanya ve İtalya'ya yayılma olasılığı süreci besleyici faktörlerdir. AB'de yaşanan durgunluğun küresel etkileri, Çin ekonomisinin beklenenden öte büyüme hızında ciddi düşüş, yeni finansal tsunami olasılıkları Yunanistan'da devrimci durumun çıplak biçimde yaşanmasını beraberinde getirebilir.

Öte yandan bir devrim imkanının kaçırılması, reformizmin yaratacağı hayal kırıklığı ve finans kapitalin toplumsal çöküş programı karşı devrimin mayalanma zeminleri olduğu unutulmamalıdır. İşsizlik, geleceksizlik, umutsuzluk, anomi hali, orta sınıfların çöküşü ve küçük burjuvazinin mülksüzleşmesi ve proleterleşme korkusu faşizmin beslediği ve yükseldiği koşullardır.

Avrupa'da yükselen neo-faşist hareketlerin genel dinamiklerini bu faktörler oluşturuyor. Yunanistan'da LAOS'un oylarını koruması, daha agresif faşist parti Yeni Şafak'ın parlamentoya girme olasılığı rastlantısal gelişmeler değildir. Kapitalist krizin "diyalektiğinin", bir başka göstergesidir. Yunanistan kapitalizmi zayıf bir kapitalizm değildir. Finans-kapital Yunanistan'da olağanüstü rejimlere geçişi gündemine alabilir. Bu geçiş bir darbe şeklinde olmayabilir. Sivil diktatörlük ya da tekelci polis devletinin inşası da karşı devrimci düzenlemelerdir.

(1) Yazının çerçevesine bağlı olarak, yalnızca KKE'ye vurgu yapıldı. Kapsamı ve boyutu itibariyle Stalin dönemi, Lenin sonrası III. Enternasyonalin politikaları, reel sosyalizmin üzerine durulmadı. Genel geçer tanımlamalardan da kaçınıldı. KKE'nin politikalarını bu bütünselliği dışında ele almak son derece yanlış ve eksik olur.

(2) Bugüne kadar Avrupa'da sendikalar, sosyal demokrat partiler Yunanistan işçi sınıfıyla dayanışma içinde olmadı. ETUC Yunanistan işçi sınıfı için hiçbir adım atmadı. Avrupa düzeyinde sendikal bürokrasi iktidarlarla son derece uyumlu sosyal partnerlik işlevi ve diyalogla "sorunları" halletmeye çalışıyor. Ne var ki kapitalizmin yapısal krizi, Avrupa'nın her alanında sınıfsal kutuplaşmaları şiddetlendiriyor. Tüm uzlaşma noktalarını ve kontrol mekanizmalarını parçalıyor. Kıtanın Akdeniz havzası kadar, merkez ülkelerde (özellikle Almanya ve Belçika'da) uyarı grevleri ve sektörel grevlerin yaşanması boşuna değil. 2012'de eylem ve grevler daha da yaygınlaşacaktır. Mali kriz senkronunun yayılması ve AB'yi saran durgunluk işçi hareketlerini tetikleyecektir. Ayrıca Portekiz ve İspanya'da işçi sınıfı harekete geçti. Benzer gelişmeler önümüzdeki aylarda özellikle İtalya ve Fransa'da yaşanabilir. Bu eylemlerin enternasyonal bir şekilde genişlemesi hem Yunanistan, hem de Avrupa işçi sınıfı açısından muazzam olanakların önünü açacaktır.

Emekçiler kesintilere karşı yürüdü

İspanya'da, hükümetin eğitim ve sağlık alanında yapılmasını öngördüğü bütçe kesintilerine karşı eylem yapıldı. Emekçiler başkent Madrid'e yürüdü.

Yürüyüşe katılan binlerce emekçi, Avrupa borç krizinin etkisi altında olan İspanya'da yapılacak bu kesintilerin on yıllardır verilen mücadele ile kazanılmış hakların gasp edilmesi anlamına geldiğini belirtti.

İspanya hükümeti ise eğitim ve sağlık alanında yapılacak yaklaşık 10 milyar dolarlık kesintinin yaz başına yetiştirilmeye çalışıldığını ifade ediyor.

Sermaye devleti büyüyen toplumsal muhalefeti bastırabilmek için yasal düzenlemelere gidiyor. Yeni hazırlanan bir yasa tasarısıyla her türlü hak arama

mücadelesine katılanlar "suçlu" olabilecek. Yasa'nın getirdiği maddeler arasında "kamu huzurunu bozmak" gibi soyut tanımlar yer alırken sosyal medyadan eylem örgütlemek bile maddeler arasında. Krizle birlikte ağır yıkım yasaları çıkaran İspanya devleti işçi ve emekçilerin öfkelerini durduramıyor. Son yapılan genel greve azgınca saldıran kolluk güçleri birçok göstericiyi yaralamıştı. Yeni hazırlanan yasa tasarısıyla "Pasif direniş" dahi hapis cezasına karşılık geliyor. Bu yasanın tasarısı dahi işçi ve emekçilerin tepkisiyle karşılandı. Franco darbesi dönemiyle benzetmeler yapan işçi ve emekçiler mücadelede kararlı duruşlarına devam ediyor.

Mısır'da gerici iktidar çatışmaları...

23-24 Mayıs tarihlerinde yapılacak olan devlet başkanlığı seçimleri yaklaşırken, Mısır'ın egemen sınıfları arasındaki iktidar savaşı kızışıyor; hedef, geniş yetkilerle donatılmış devlet başkanlığı mevzisini ele geçirmek.

Amerikancı diktatör Hüsnü Mübarek'in halk isyanıyla alaşağı edilmesi, o güne kadar egemen klik dışında kalan burjuva akımlara da iktidardan pay alma savaşına katılma olanağı sağladı. Bu ise, bir yılı aşkın süreden beri alttan alta devam eden gerici iktidar çatışmasının, devlet başkanlığı seçimlerinin yaklaşmasıyla daha belirgin bir hal almasına yol açtı.

Mübarek artıkları-Müslüman Kardeşle ittifakı çatırdıyor

İlk günlerde halk hareketinden uzak duran, ancak eylemler isyana dönüşünce alanlara inen, Mübarek'in gideceği belli olunca ise 'işkencenin şeyhi' lakaplı istihbarat şefi Ömer Süleyman'la pazarlığa oturan Müslüman Kardeşler, diktatörün alaşağı edilmesinden sonra işçi ve emekçilerin eylemlerine karşı çıkarak bir an önce gerici iktidarı dümenini ele geçirmeye odaklı bir politika izlediler. Son günlerdeki olaylar, devlet başkanlığı seçimlerinin iktidardan alınacak pay konusunda kritik bir yerde durduğunu gösterdi.

Sömürü, kölelik, zorbalık, işsizlik, gelir dağılımının bozukluğu gibi emekçilerin yaşadığı musibetlerle bir derdi olmayan Müslüman Kardeşler, Mübarek rejimi artıklarıyla elele vererek halk isyanının yarattığı devrimci atmosferin etkisini kırmaya çalışıyor. Grevleri, kitle eylemlerini yasaklayan Yüksek Askeri Konsey'e (YAK) destek veren bu dinci gerici hareket, emekçileri evlerine kapatıp yoluna rahat bir şekilde devam etmek istiyor. Dahası, bu gerici zihniyet, Mübarek'in kovulmasından sonra gerçekleşen kitle direnişlerini "provokasyon" olarak tanımlayarak itibarsızlaştırmaya da çalıştı.

Görünen o ki, bir yıldır devam eden Mübarek

artıkları-Müslüman Kardeşler koalisyonu çatırdamaktadır. Zira kendi adayının kazanması için diğer adayları veto ettirerek saf dışı bırakmaya çalışan YAK, aralarında dinci adayların bir kısmının da bulunduğu on kişinin seçimlere katılmasını engellemeye çalışıyor. Bu ise ordu ile Müslüman Kardeşler/Selefiler arasındaki çatışmayı şiddetlendirdi.

Mübarek artıklarıyla Müslüman Kardeşler'in devam eden karşılıklı meydan okumaları, suçlamaları, devlet başkanlığı mevzisini el geçirmeye odaklanan taraflar arasındaki koalisyonun sonunu getirmiş görünüyor.

Gerici güçlerin ikiyezülülük yarışı

Diktatörün alaşağı edilmesinden sonra emekçilerin Tahrir Meydanı'nda gerçekleştirdikleri direnişleri 'provokasyon' olarak niteleyen Müslüman Kardeşler, iktidar çatışmasında Mübarek artıklarıyla karşı karşıya gelince, Tahrir Meydanı'na çıktılar. Ancak bu çıkışın ayaklanan milyonlarca işçi, emekçi ve gencin talepleriyle bir ilgisi yoktur. Amaç, belli bir kitle desteğine dayanarak, devlet başkanlığı mevzisini ele geçirmektir. İşçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlükler uğruna alanlara çıkmasından rahatsız olan dinci güçler, gerici iktidar çatışmasında alanlara çıkmakta bir sakınca görmüyorlar. Bu gericilerin kullandıkları şiar ise, "devrimi savunmak" oluyor.

Bu arada devlet başkanlığı seçimlerinde aday

olacağını açıklayan eski Mısır Dışişleri Bakanı ve Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa'yı destekleyeceği belirtilen generaller de, "devrimin savunucusu" havalara bürünebiliyorlar.

Dinci gericiler "devrimi savunmaktan" söz ederken, generaller ise, Müslüman Kardeşleri, "devrime ipotek koymak"la suçladılar. Bir yıldır devrimci dinamikleri bastırmaya çalışan her iki gerici burjuva akım, utanmadan "devrimi savunmak"tan söz ediyor. Oysa her iki taraf da karşı-devrimcidir.

Gerici burjuva odakların "devrimi sahiplenme" söylemini kullanabilmesi, Mübarek'i alaşağı eden halk isyanının halen işçi ve emekçiler tarafından sahiplenildiğini gösteriyor. Durumun farkında olan karşı-devrimci güçler, emekçilerden oy alabilmek için "devrimi sahiplenme" kisvesi altında sahneye çıkıyorlar.

Emekçilerin kurtuluşu direniş ruhunu diri tutmaktan geçiyor

Devlet başkanlığı seçimlerinin gündeminde, Tahrir Meydanı'nı isyan alanına çeviren işçi, emekçi ve gençlerin talepleri bulunmuyor. Gerici burjuva kliklerin temel dertleri, iktidardan aldıkları payı büyütme; haliyle emekçilerin demokratik, sosyal, siyasal talepleri onların umurunda değil.

Devlet başkanlığı seçimlerine etki etme güçleri konusunda kesin şeyler söylemek kolay olmasa da işçilerin, emekçilerin, sol/sosyalist güçlerin sorunlarına çözüm üretebilmelerinin, taleplerini somut kazanıma dönüştürebilmelerinin tek yolu, Tahrir Meydanı'nın direniş ruhuyla mücadeleye devam etmektir. Elbette şu veya bu burjuva akımın yedeğine düşmeden, işçi sınıfı ve emekçilerin bağımsız devrimci bayrağını yükselterek...

Mübarek artıklarının gücünü koruyabilmesi, bunun yanı sıra dinci gerici hareketlerin güçlenmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin işini zorlaştırıyor. Buna karşın diktatörün alaşağı edilmesiyle yeni boyutlar kazanarak devam eden sınıflar mücadelesinin ileriye taşınabilmesi için, Mübarek artıkları, dinci gerici ve diğer burjuva akımlarla mücadele etmek zorunludur.

Emekçileri isyana sürükleyen sorunların çoğu, öz itibarıyla yerli yerinde duruyor. Yani isyanın enerjisini biriktiren temel sorunlar ortadan kalkmış değil. Bunlara halk isyanının deneyim, birikim ve kazanımlarını eklemek gerek. Yeni mücadele dönemini sağlam bir hazırlıkla göğüsleyebilmek için geriye bu mücadele dinamikleriyle isyanın birikimini devrimci örgütsel zemine kavuşturmak kalıyor.

Bahreyn'de Formula 1 araçları yakıldı

Formula 1 Bahreyn Grand Prix'i öncesinde Bahreynli muhaliflerin, başkent Manama'da 2 Formula 1 aracını yaktığı öğrenildi.

Göstericilerin 22 Nisan Pazar günü yapılacak yarışları engellemek amacıyla F1 araçlarını yaktıkları belirtildi. Bahreyn İçişleri Bakanlığı da yaptığı

açıklamayla olayı doğruladı.

Bahreyn'de Formula 1 yarışları kralın lüks ve saltanatıyla özdeşleşmiş olduğu için tepkilerin hedefi oluyor. İşçi ve emekçilerin sefalet koşullarına mahkum olduğunu söyleyen eylemciler kralın saltanatına karşı mücadeleyi sürdürüyorlar.

BM'den Suriye'ye gözlemci heyeti

BM ve Arap Birliği özel temsilcisi Kofi Annan'ın gezilerinden sonra ortaya konan ve erteleme ile birlikte son günü 12 Nisan olarak belirlenen "Barış Planı", emperyalistlerin Suriye'ye dönük saldırganlığını durdurmuyor. Birleşmiş Milletler, yeni aldığı kararla Suriye'ye gözlemci yollamaya hazırlanıyor. Suriye devleti de ülkeye BM gözlemcileri yollanmasını kabul edeceğini açıkladı. Güvenlik Konseyi'ndeki tüm temsilciler de gözlemcilerin hızla sevk edilmesi kararını verdi. Emperyalistlerin her açıklamasında müdahale zemini korunurken, Suriye'nin attığı adımların onlar için önemli olmayacağı açığa çıkıyor.

Ateşkesin ardından savaş çıgırtkanlığı

Ateşkes ile birlikte planın ilk adımlarının atılmasından duyduğu mutluluğu dile getiren Annan, yine de Esad'ın anlaşmanın gereklerini tam olarak yerine getirmediğini söyledi.

Özel yetkili Kofi Annan, Suriye devletine yönelik 6 maddelik yaptırım planının uygulanması noktasında açıklamalar sunarken askerlerin henüz çekilmediğini özel olarak vurguladı.

BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon da gelişmeleri 'şüpheli gözlemler' takip ettiğini, çünkü Suriye devletinin daha önce sözlerini tutmadığını ve bu nedenle Esad'a güvenmediklerini belirtti. Ban, ülkeye en az 200 gözlemci gönderileceğini, 30 kişilik bir grubun gelecek hafta başında öncelikli olarak Suriye'de olacağını kaydetti.

Clinton, ABD'nin öncü heyetin derhal göreve başlamasından yana olduğunu belirtirken gözlemci heyetin ne kadar tarafsız olabileceği ise belirginleşiyor. Daha önce Arap Birliği'nin yönlendirdiği heyette birliğin çıkarlarını esas alan değerlendirmeler sunmuştu.

Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy, Esad'ın ateşkesine uyacağına inanmadığını, bir önce somut adımların atılması gerektiğini söyledi.

Emperyalistlerin kendi çıkarları üzerinden yaptıkları yorumlara Rusya devleti adına dışişleri bakanı da katıldı.

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, Şam'ın Annan planını uygulama yükümlülüğünü yerine getirdiğini ancak muhaliflerin planı uygulamadığını söyledi.

Türk sermaye devleti ise emperyalist efendileri ve suç ortakları gibi üzeri kapalı söylemlere başvurmadan emperyalist savaş çağrılarını yineledi. BBC'ye açıklama yapan Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu yine mülteciler üzerinden demagoji yaptı. Türk devletinin din ayrımı gözetmeksizin tüm Suriyeli mültecilere kapıları açacağını belirten Davutoğlu, bu durumu bir savaş çağrısı olarak kullanarak gerçek "insanlık" algısını ortaya koydu. Ayrıca, bir kez daha sınır ihlali tartışmalarına değinerek Türkiye'nin milli bir tehdit altına girebileceğini ve bu durumda kendi önlemlerini almaya hakkı olduğunu söyledi. "Milli tehdiye karşı alınacak önlemler" olarak kast ettiği şey ise emperyalist savaş hazırlıkları oldu.

Dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan da Annan planının uygulanmadığını iddia ederek saldırganlığını korudu. Erdoğan "Bu altı maddelik planın şu anda uygulanması oldu mu, olmadı mı? Ben

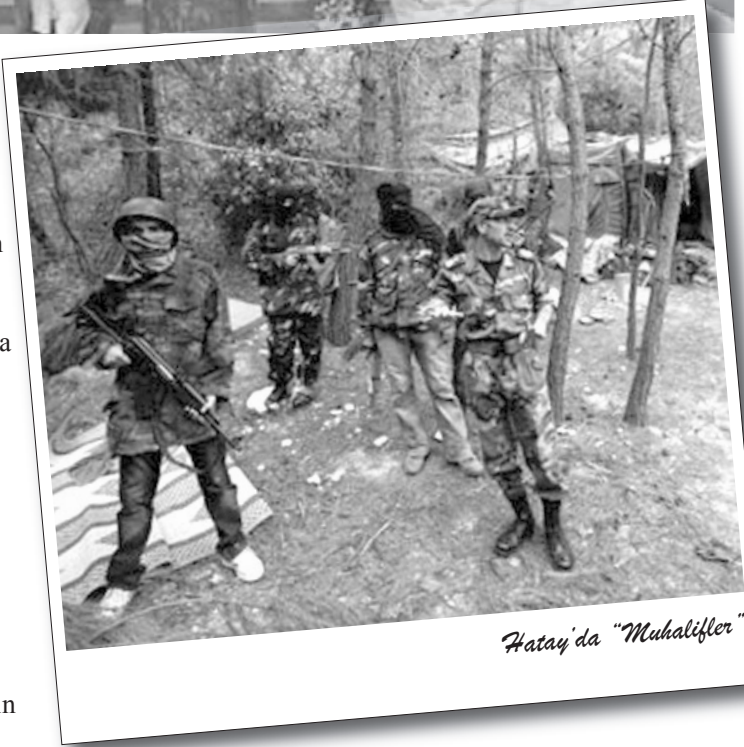

bunun uygulandığı kanaatinde değilim. Böyle bir şey ortada yok" dedi.

"Muhafifler" eyleme çağırıldı

Öte yandan, emperyalist güçler tarafından desteklenen "muhalifler" Suriye'nin birçok bölgesinde kitlesel eylem yapılması çağrısında bulundular. Çağrı üzerine açıklama yapan Rusya'nın BM daimi temsilcisi Vitali Çurkin ise eylemlerin provokasyon yaratabileceğini söyledi.

Tüm bunların yanında, Türkiye sınırında çatışmaların yaşandığı iddia ediliyor. Türkiye'ye girmeye çalışan mültecilerin üzerine Esad'ın yönetimine bağlı askerler tarafından ateş açıldığı iddia edilirken, Esad cephesinden de "muhaliflerin" saldırılarını durdurmadığı, ateşkesin ardından yaptıkları bombalı saldırıda bir kişinin öldüğü 20 kişinin de yaralandığı söyleniyor.

Hatay'da "Muhafifler"

P5+1 ile İran görüşmesi tamamlandı

P5+1 ülkeleri ile İran arasındaki nükleer zirvesi, taraflar arasında olumlu çözüm açıklamalarıyla tamamlandı. P5+1 ülkeleri adına görüşmeleri yürüten AB Dışişleri Yüksek Temsilcisi Catherine Ashton ve İran Başmüzakerecisi Said Celili, arka arkaya yaptıkları basın toplantılarında birçok noktada mutabakat sağladıklarını açıkladılar.

Lütfü Kırdar Kongre Merkezi'nde 14 Nisan günü yapılan zirve neticesinde taraflar arasında varılan anlaşmaya göre, İran, Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi (NPT) anlaşmasının getirdiği yükümlülükler uyaçak. Buna karşın İran'ın barışçıl amaçlarla nükleer programını sürdürme hakkına saygı gösterilecek.

Bir sonraki toplantı, 23 Mayıs 2012'de Bağdat'ta yapılacak.

Emperyalistlerin temsilcisi Ashton'ın hemen ardından gazetecilerin karşısına çıkan Celili'nin basın toplantısından önce, hemen arkasındaki panoya, geçtiğimiz birkaç yıl içinde suikasta uğrayan İranlı nükleer fizikçilerin anısına bir pankart asıldı.

"Herkes için nükleer enerji, hiç kimse için nükleer silah" yazılı pankartta, bu suikastlarda ölen nükleer fizikçilerin fotoğrafları yer aldı.

Türk sermaye devletinin uşaklığında gerçekleşen toplantı emperyalistlerin Ortadoğu üzerindeki çıkar hesaplarını ve atacağı yeni adımları belirginleştirmekte özel bir rol oynuyor.

Kıbrıs BES yeniden süresiz grevde

16 Nisan 2012 | Kıbrıs

Lefkoşa Belediyesi emekçileri, maaşlarının halen ödenmediği gerekçesiyle sokağa döküldü. Belediye Emekçileri Sendikası (BES) ikinci kez süresiz greve gitti. Önceki grevde anlaşma sağlanması nedeniyle grev durdurulmuştu. Ancak patronla imzalanan protokolün gerekleri yerine getirilmediği için 11 Nisan günü itibarıyla ikinci kez süresiz grev başlatıldı. BES üyeleri 12 Nisan günü de, Lefkoşa Belediyesi önünden Cumhuriyet Meclis'i önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Sloganlarla meclisin önüne gelen belediye emekçileri, protesto gösterisi yaptı. Meclis önünde BES yöneticileri Meclis Başkanı Hasan Bozer'le görüşmek için içeriye girdi. Öfkeli emekçiler, "Yasalar bize işlemiyor. Bizim önümüze polis koyuyorlar. Hukuk devleti bu mu? Demokratik toplum bu mu? Gazeteciler soframızı çeksin. Çocuklarımıza yemek pişiremiyoruz" şeklinde tepki gösterdi.

Göstermelik burjuva muhalefete tepki!

Meclis Başkanı ile görüşen ve yönetim kurulu adına açıklama yapan Belediye Emekçileri Sendikası (BES) Başkanı Savaş Bozat, Cemal Bulutoğulları'nın son 6 aylık icraatları için soruşturma başlatılacağını ifade etti.

Bozat'ın açıklamalarının ardından CTP-BG Başkanı Özkan Yorgancıoğlu ve TDP Genel Başkanı Mehmet Çakıcı şov için sahne aldı fakat emekçilerin protestosuyla karşılaştı. Emekçiler, CTP'nin işçilerin yanlarında olmadığını ve işbirlikçi olduğunu vurguladı.

Grevci emekçilere polis terörü

Grevciler, 16 Nisan günü de Cumhurbaşkanlığı önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Grevciler yaptıkları eylemin ardından Lefkoşa Belediyesi'ne yürüdüler.

Belediyede greve katılmayan çalışanlara greve katılmaları için çağrıda bulunmaya giden BES üyelerine, belediye binası içine giren polis saldırdı. Dışarıdaki grevci emekçiler içeriye girerek, saldırıyı püskürttü. Polis ve greve katılmayan çalışanlar belediye binasından dışarı atıldı. BES üyeleri,

belediye binasını bir süre işgal etti.

Binadan ayrıldıktan sonra 12 BES üyesi gözaltına alındı.

Gözaltına alınan arkadaşlarına destek vermek için BES üyeleri, emniyet müdürlüğü önünde toplandı.

Belediye başkanının kızından provokasyon

Ardından Başbakan İrsen Küçük ve Belediye Başkanı Cemal Bulutoğulları'nın evine doğru sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi.

Emekçiler, Bulutoğulları'nın evinin önünde greve katılmayan ve belediye başkanının bekçi köpekliliğini yapan zabıtalara müdahale etti.

Polisle yaşanan kısa arbedenin ardından evin önünde belediye başkanının kızı tarafından emekçilere, cinsel içerikli küfür ve hakaret edilerek provokasyon yaratılmak istendi.

Söz konusu evin önünde tekrar yaşanan arbedenin ardından emniyet müdürlüğüne meşaleli yürüyüş yapıldı.

Kararlılık geri adım attırdı

Gözaltına alınanlar serbest bırakılana kadar emniyet müdürlüğü önünden ayrılmayacaklarını açıklayan BES üyeleri, gözaltındakilerin ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakılacağını açıklanmasının ardından dağıldı. Gözaltına alınan emekçiler 17 Nisan sabahı serbest bırakıldı.

11 Nisan 2012 | Kıbrıs

Ardından BES ve Sendikal Platform basın açıklaması yaptı. Açıklamada BES emekçilerinin haklı direnişlerine destek verdikleri belirtilirken, gözaltıları protesto ettikleri söylendi.

Öte yandan, emniyet müdürlüğü tarafından gözaltılara yönelik yapılan açıklamada, gözaltıların gerekçesinin "sebepsiz ayaklanma ve polisi darp" olduğu iddia edildi.

Grevlerine devam edeceklerini belirten emekçiler, bundan sonra hedeflerinin sadece LTB değil, doğrudan Meclis'e yönelik olduğunu söylediler.

Kızıl Bayrak / Kıbrıs

Otomobil İşçileri 7. Enternasyonal Kurultayı

Bu yıl 17-20 Mayıs tarihlerinde, Münih'te yapılacak olan Otomobil İşçileri 7. Enternasyonal Kurultayı çalışmaları, değişik biçimler altında Stuttgart'ta da sürüyor. Bir otomobil kenti olan Stuttgart'ta çalışmalar, doğal olarak daha çok otomobil ve metal sektörlerini hedefliyor.

Münih'te yapılacak olan kurultayda bu yıl 20 civarında, değişik ülkelerden işçi delegasyonları yer alacaklar. Bu yılki kurultaya katılacak ülke işçileri arasında, Türkiye'den de bir işçi

delegasyonu yer alıyor. 4 gün sürecek olan kurultayda, işçi sınıfının, değişik ülkelerdeki çalışma koşulları ve mücadele deneyimleri tartışılarak, ülkeler bazında süren sınıf mücadelelerini uluslararası boyutta örgütlemenin imkanları araştırılarak, sınıf mücadelesini, uluslararası boyutta daha güçlü sürdürmenin araçları oluşturulmaya çalışılacak.

Kızıl Bayrak / Almanya

Ekim Gençliği 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

Eskişehir

Üniversite kampüslerinde ve şehir merkezlerinde 1 Mayıs çağrılarını yükselten Ekim Gençliği okurları "Denizler'in yolunda düzene başkaldırıyoruz!" şiarı ile yapacakları etkinliğin duyurusunu da yapmaya başladı.

İstanbul

İTÜ'de FEB, Maden, Elektrik Elektronik, Kimya Metalurji Fakülteleri'ne Ekim Gençliği'nin 1 Mayıs'ta alanlara çağrı yapan "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarlı afişleri kullanıldı. 75.yı öğrenci yemekhanesinde ise afiş kullanımının yanı sıra 1 Mayıs bildirisi dağıtımı gerçekleştirildi. Ekim Gençliği'nin son sayısı için masa açıldı ve dergi satışı gerçekleştirildi.

6 Mayıs'ta gerçekleştirilecek "Denizlerin yolunda düzene baş kaldırıyoruz! Özgürlük, devrim, sosyalizm için geleceğimize sahip çıkıyoruz!" şiarlı etkinliğin afişleri fakültelerde ve öğrenci yemekhanesinde kullanıldı. Ayrıca yemekhanede etkinliğin el ilanlarının dağıtımı gerçekleştirildi.

Felsefe Kulübü'nün Marksizm ve Diyalektik Materyalizm atölyesi kapsamında bu dönem Alman İdeolojisi bitirildi ve yeni bir planlama yapıldı. Karl Marks'ın 1844 El Yazmaları üzerinden yeni bir planlama yapıldı.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'te, Hukuk, İktisat, Siyasal Bilimler Fakülteleri'nde ve yemekhanede afiş çalışması yapıldı. Çalışmada Ekim Gençliği'nin "Geleceğine sahip çık!" şiarlı kampanya afişleri ile 1 Mayıs ve 6 Mayıs afişleri kullanıldı.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda açılan Ekim Gençliği masasında 1 Mayıs bildirileri ile 6 Mayıs el ilanlarının yanı sıra dergi ve gazete satışları gerçekleştirildi.

16 Nisan günü Galatasaray Lisesi önünde açılan stantta Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışları yapıldı. 1 Mayıs'a çağrı yapan bildirilerin yanı sıra 6 Mayıs'ta Aksaray Su Gösteri Sanatları Merkezi'nde gerçekleşecek olan "Denizler'in yolunda düzene başkaldırıyoruz!" etkinliğine davet eden el ilanları dağıtıldı.

YTÜ'de hazırlık öğrencileriyle söyleşi yapıldı. Söyleşide, öncelikle yapılacak olan 1 Mayıs pikniğinin hazırlıkları konuşulup, görev paylaşımları yapıldı. Ardından Ekim Gençliği'nin yeni sayısındaki başyazı okundu. Okumanın ardından yapılan

tartışmalarda 1 Mayıs'ın önemi ve gençliğin 1 Mayıs'a hangi taleplerle katılması gerektiği üzerine konuşmalar yapıldı. 1 Mayıs söyleşisinin devamında ise güncel olaylar hakkında tartışmalar yapılırken, Maltepe işçilerinin direnişi, üniversitelerdeki soruşturma ve ceza terörü ve devrimcilerin, ilericilerin, yurtseverlerin her eylemine yönelik azgın polis terörü üzerine sohbetler yapıldı.

YTÜ Yıldız Kampüsü'nde de Tonoz Kantin, yemekhane ve fakültelerde 6 Mayıs etkinlik afişleri kullanıldı. Ayrıca 1 Mayıs bildirileri de yemekhanede ve sınıflarda yoğun olarak kullanıldı.

Ankara

ODTÜ, Beytepe, DTCF ve Cebeci'de hafta başından itibaren "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarlı 1 Mayıs etkinliğinin afişleri ile Ekim Gençliği'nin kampanya ve 1 Mayıs afişleri yaygın olarak yapıldı. Yanı sıra amfilerde, dersliklerde, yemekhanelerde yapılan bildiri dağıtımlarıyla gençliğe 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısı taşındı. Açılan stantlarla Ekim Gençliği'nin son sayısı ve Kızıl Bayrak öğrencilere ulaştırıldı.

Eskişehir

Ekim Gençliği'nin "Özgürlüğüne sahip çık!" şiarlı kampanyası çerçevesinde tutuklu öğrencilere kartpostal göndermek için Anadolu Üniversitesi'nde başlatılan stant çalışması sürdürüldü.

"Emperyalist saldırganlığa, kapitalist sömürüye, faşist baskı ve teröre karşı 1 Mayıs'a!" yazılı afişlerin üniversitede kullanılmaya başlanması ile birlikte 1 Mayıs çalışmaları da başladı.

Bu çerçevede Ekim Gençliği okurlarının düzenlediği toplantıda "1 Mayıs Hazırlık Komiteleri" kuruldu. 1 Mayıs'ın enternasyonal niteliği ve tüm

dünyada kutlanması üzerinden yapılan konuşmanın ardından, içinden geçmekte olduğumuz dönem ve 1 Mayıs'ın bu dönemdeki anlam ve önemi tartışıldı. Bunun ardından Eskişehir'de 1 Mayıs'a giden süreçte nasıl bir çalışma hattı izleneceği planlandı.

Ayrıca 25 Nisan günü 1 Mayıs etkinliği yapılması da kararlaştırıldı. Müzik, şiir, sinevizyon gösterimi, sunumlar ve serbest kürsünün olacağı etkinliğin teknik hazırlıkları tamamlanarak yaygın duyurusu yapılmaya başlandı.

6 Mayıs'ta İstanbul'da düzenlenecek merkezi etkinliğin duyurusunun da bu çalışmalar sırasında yaygın biçimde yapılması kararlaştırıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul – Ankara – Eskişehir

Ankara

Ekim Gençliği Afyon'da

Kocatepe Üniversitesi'nde bu yıl çalışma yürütmeye başlayan Ekim Gençliği okurları, ilk olarak dergiyi üniversite öğrencilerine tanıttılar.

Bahar döneminde ise çevredeki insanlarla birlikte Ekim Gençliği okuma etkinlikleri yapılmaya başlandı. Öğrencilerden dergi hakkında olumlu eleştiriler alınırken öğrenciler kendi bölümlerinde başka öğrencilere çalışmayı taşımaya başladı. Öğrenciler, Meslek Yüksek Okulları'ndaki staj sömürsünü, GSS'nin gençliğe yansımalarını çevresindeki

insanlara anlatarak Ekim Gençliği dergisini tartışmaya başladı. Öğrencilerin yorumlarında, Ekim Gençliği'nin düzenin getirdiği sorunları doğru bir biçimde anlattığı ve sorunların çözüm yollarının örgütlü mücadelede olduğunu gösterdiği ifade edildi.

Ayrıca Afyon Ekim Gençliği, Felsefenin Başlangıç İlkeleri kitabıyla eğitim çalışmaları yaparken 29 Nisan Pazar günü gerçekleştirilecek Denizler anması için de hazırlık yaptı.

Ekim Gençliği / Afyon

İzmir Öğrenci Kurultayı çalışmalarından...

İzmir Öğrenci Kurultayı'nın çalışmaları çeşitli araçlarla sürdürülüyor.

15 Nisan günü kurultay çalışmaları bildiri ve fanzin dağıtımı ile sürdü. TÜYAP Kitap Fuarı girişinde dağıtım gerçekleştirildi.

17 Nisan günü ise kurultay çalışanları toplu olarak afişe çıktı ve İzmir'in merkezi noktaları ve üniversite çevrelerine yaygın kurultay afişi yapıldı. Faaliyet sırasında Buca, Bornova, Konak ve Alsancak'ın yanı sıra Ege Üniversitesi içine de afişleme yapıldı.

Aynı gün DEÜ İİBF komitesi bir yandan da imza standı açarak "Yaz okulu değil bütünleme istiyoruz"

kampanyasının çalışmalarını yürüttü.

18 Nisan günü ise çalışmalar kampüslerde devam etti. Ege Üniversitesi Öğrenci Çarşısı'nda kurultay masası açıldı. Ayrıca Öğrenci Çarşısı, Fen Fakültesi, Edebiyat Fakültesi ve Hazırlık binasına Kurultay çağrısının olduğu afişler yapıldı.

Dokuz Eylül'de ise kurultay çağrı afişleri ve pankartı asılarak propaganda çalışmalarına başlandı. Kurultay hazırlık komiteleri bileşenleri, kurultaya sunulacak tebliğleri tartışmak üzere bir toplantı gerçekleştirdi.

Kurultay Hazırlık Komiteleri

ODTÜ öğrencileri mücadeleyi büyütüyor

ODTÜ’de birinci dönemde başlayan yemekhane ve kantin sorunlarına karşı öğrencilerin birlikte hareket ettiği eylemli süreç ikinci dönemde de devam ediyor. İlk dönemde belirli yurt kantinlerinde yapılan kısa süreli eylemlerin ardından, ilk dönemin sonuna doğru İnşaat Mühendisliği’nde kantin boykotu bir buçuk ay boyunca devam etmiş, bu süreçte boykot Jeoloji Mühendisliği kantinine de sıçramıştı. Bu iki kantin boykotu da kısmi kazanımlarla sona ermişti.

Yemekhane ve kantin sorunlarının büyük ölçüde devam ediyor oluşu, ikinci dönemle birlikte öğrencileri harekete geçirdi. Yemekhanede, yemek fiyatlarından ve kaliteden şikayetçi olan, kantinlerde fiyat ve kalitenin yanında kantincilerin hem öğrencilere hem de işçilere karşı tutumlarından rahatsız olan öğrenciler yaptıkları forumlarla yemekhane ve kantin sorunlarına karşı kampanya başlattı. Kampanyanın ilk adımında, yemekhaneyi kullanan öğrenciler arasında anket düzenleyen öğrenciler, yemekhane sorunlarını ODTÜ öğrencilerinin gündemine taşıdılar. Anketin ardından 28 Mart Çarşamba günü öğlen yemekhanede bir öğünlük boykot yapan öğrenciler, alternatif olarak hazırladıkları sandviçler ile yemekhaneyi kullanan tüm öğrencileri yemek sorunlarına karşı duyarlı olmaya ve birlik halinde hareket etmeye çağırdılar. Daha sonra yapılan forumda, yemekhane sorunlarına karşı kampanya sürecinin, her hafta çarşamba günleri yapılacak eylemlerle devam ettirilmesine karar verildi. Bu çerçevede 11 Nisan Çarşamba günü öğrenciler tek öğünlük boykotun ardından “Turnikelerden atıyoruz, ücretsiz yiyoruz!” sloganıyla ikinci eylemlerini gerçekleştirdiler.

Yemekhane sorunlarına karşı yapılan bu iki eylem de öğrencilerin büyük çoğunluğunun katılımıyla gerçekleşti. Eylemlerde konuştuğumuz öğrencilerin büyük bölümü, “Hacettepe’de yemekler 1 TL iken, ODTÜ’de 2.65 TL olması büyük adaletsizlik” görüşünü belirterek, bir sonuç alınmazsa yemekhaneyi kullanan burslu-burssuz tüm öğrencilerin katılımıyla

uzun süreli bir boykotun yapılması gerektiğini ifade ettiler. Bu eylemler karşısında rektörün de huzursuz olduğu ve en kısa zamanda öğrencilerle görüşmeyi kabul ettiği öğrenildi. Yemekhane anketlerine katılanların üçte ikisinin “sonuç alınmazsa boykot yapalım” tercihini seçtiği göz önünde bulundurulacak olursa, öğrencilerin birlikte hareket ettiği bu kampanya sürecinin, rektörlüğü rahatsız etmesi zaten beklenen bir durumdu.

Yemekhaneye karşı eylemler devam ederken bölüm kantinlerindeki sorunlara karşı da öğrenciler arasında birlik olma eğilimi giderek artıyor. Şimdilik, İşletme ve Uluslararası İlişkiler bölümleri kantini ve Hazırlık bölümü kantinlerine karşı, bu iki bölümde de öğrenciler arasında sorunların ortaklaştırılması ve birlikte eylemler örgütlenmesi çalışmaları devam ediyor.

İşletme ve Uluslararası İlişkiler kantinini işleten kişinin tavırları, öğrencileri tehdit etmesi, öğrencilerin tepkisini çekiyor. Ve bu durum yapılacak boykot - alternatif kantin çalışmalarını hızlandırıyor.

Hazırlık bölümü öğrencileri ise anketler hazırlayarak sorunlarını Hazırlık öğrencilerinin gündemine taşıdılar. Bu anket sonuçları göstermektedir ki, hazırlık öğrencileri bir yandan kantinlerindeki yemek fiyatlarından ve kalitesinden şikayetçiler, bir yandan da somut bir adım atılması beklentisi içerisindedir.

Sonuç olarak, öğrencilerin başlattığı yemekhane ve kantin sorunlarına karşı kampanya sayesinde, yemekhane ve kantin sorunları öğrencilerin gündeminde kalmaktadır. Devam eden eylemler ve atılan somut adımlar da öğrencilerin beraber mücadele etme deneyimini geliştirmektedir. Bu gelişim, kantin ve yemekhane sorunlarına karşı rektörlüğün geri adım atmasının ve kazanım elde edilmesinin de önünü açacaktır.

ODTÜ Ekim Gençliği

ÇÜ’de formasyon eylemi

YÖK’ün almış olduğu bir kararla Fen Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin pedagojik formasyon haklarının kaldırılması 16 Nisan Pazartesi günü Çukurova Üniversitesi’nde yapılan bir eylemle protesto edildi.

Türk Dili ve Fen Edebiyat Fakültesi önünde toplanan öğrenciler “Fakülte uyuma formasyonuna sahip çık!” , “YÖK’e karşı omuz omuza!” , “Direne

direne kazanacağız!” sloganlarıyla Eğitim Fakültesi önüne gelerek 5 dakika sloganlar ve alkışlarla protestoda bulundular. Sonrasında yürüyüşe devam ederek, Fen Edebiyat Fakültesi önünde oturma eylemi yaptılar.

Eylemin ardından öğrenciler aralarında seçtikleri temsilcilerle bir toplantı gerçekleştirdiler.

Ekim Gençliği / Adana

AÜ’de kantin boykotu

Anadolu Üniversitesi İki Eylül Kampüsü’ndeki mühendislik kantininde geçtiğimiz hafta başlatılan kantin boykotu Yunus Emre Kampüsü İletişim Bilimleri Fakültesi’ne de yayıldı. 17 Nisan günü öğle saatlerinde üniversite öğrencilerinin yaptığı toplantı ile kantin fiyatlarını boykot etmek için alternatif bir stant açılması kararlaştırıldı.

Dayanışma standına çok sayıda akademisyen de destek verdi. Sabah saatlerinde oluşturulan komün, fakülte öğrencileriyle ortaklaştırıldı. Öğrencilerin ilgiyle karşıladığı dayanışma standı kısa sürede kantin görevlilerinin dikkatini çekti. Kantinciler, iki saat içerisinde yapılan zammı geri çekerek çıkardıkları yeni fiyat listesini kantine astılar. Bu esnada standı ziyaret eden fakülte hocaları da öğrencilerle sohbet ederek destek sundular.

Öğle arasında yapılan toplantıda ise öğrencilerin talepleri tartışıldı. Fiyatların düşürülmesi, kantinde sağlıklı besinlerin sunulması, kantin çalışanlarının kötü çalışma koşullarının düzeltilmesi gibi talepler sıralandı. Dayanışma ve yardımlaşma içerisinde geçen kantin boykotu talepler kabul edilene kadar sürdürülecek. Bunun yanı sıra, diğer fakültelerdeki öğrencilerin de durumdan rahatsız oldukları ve boykotu kendi fakültelerine taşımak istedikleri gözlemlendi.

Ekim Gençliği / Eskişehir

YTÜ’de baz istasyonuna tepki

YTÜ’de hazırlık öğrencileri fakültelerinin tepesine dikilen baz istasyonunun kaldırılması için eylem yaptı.

17 Nisan günü yemekhane önünden Hazırlık Fakültesi’ne doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi. Akademisyenlerin de katıldığı eylemde kitleye coşku hakimdi. “Bu fakülte sağlığa zararlıdır!” pankartının taşındığı yürüyüşte taleplerin yazılı olduğu dövizlerin yanı sıra kullanılan balonlar da ilgi çekiciydi.

Hazırlık önüne gelindiğinde ise konuya dair rahatsızlıklarını ifade eden, sağlığa zararlı olan baz istasyonlarına karşı öğrenciler yan yana olacağını dile getiren bir akademisyen konuştu. Ardından geçilen basın açıklamasında ise geçtiğimiz yıl kimsenin haberi olmadan Avea şirketi tarafından ve Rektörlük’ün onayıyla Yabancı Diller Yüksek Okulu’nun çatısına dikilen baz istasyonunun okula gelinen ilk günden beri herkesin yoğun radyasyona maruz kalmasına sebep olduğu, her gün yaklaşık 3000 kişinin kullandığı Hazırlık Fakültesi’nin binlerce insanın sağlığını tehdit ettiği ifade edildi.

Açıklamanın ardından Hazırlık Öğrenci Temsilcisi tarafından bir konuşma yapılırken, konuşmada baz istasyonlarının geçmişle ilgili bilgiler verildi. Öğrencilerin halay çektiği sırada ÖGB tarafından fotoğraf çekildiği anlaşılması üzerine ÖGB’ye müdahale edilip, durum ajitasyon konuşmalarıyla teşhir edildi

Ekim Gençliği / YTÜ

Paralı eğitim uygulamalarına, müşterileşmeye karşı...

Eğitim hakkına sahip çık!

Sermaye devleti işçilere, emekçilere, Kürt halkına yönelik faşist baskı ve devlet terörünü, kardeş halklara yönelik emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarını tırmandırırken öte yandan da azgın sömürü ve sosyal yıkım politikalarını hayata geçiriyor.

Resmi rakamlara göre her gün ortalama üç işçi katlediliyor. Asalak patronlar daha fazla kâr hırsıyla çok basit güvenlik önlemlerini bile almaktan geri duruyorlar. Sonuç olarak tersanelerde, maden ocaklarında, fabrikalarda, inşaatlarda yaşanan işçi katliamları hemen her gün karşımıza çıkıyor.

İşçileri, emekçileri karın tokluğuna, güvencesiz ve ağır çalışma koşullarına mahkum eden sermaye düzeni, sosyal yıkım politikalarını bir bir hayata geçiriyor. İşçilerin kazanılmış en temel hakkı olan kıdem tazminatı hakkına göz dikilirken, öğrenci gençliği de vuran ve sağlığı tamamen paralı hale getiren Genel Sağlık Sigortası (GSS) devreye sokuluyor. TMMOB Makine Mühendisleri Odası, sermaye devletinin şimdiki temsilcisi AKP iktidarı döneminde doğalgaza yüzde 187, elektriğe yüzde 108 zam yapıldığını açıklarken önümüzdeki aylarda yapılacak yeni zamlarla enerji faturalarının asgari ücretin üçte birine ulaşabileceğini belirtiyor.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın "Kentsel dönüşüm" adı altında başlattığı rantal dönüşüm projeleri hayata geçirilmeye hazırlanıyor. Bu kapsamında bakanlık, yıkımlar karşısında barınma hakkına sahip çıkacak ve direnecek işçilere, emekçilere "evinizi içinde siz olmadan yıkarız" ve "mekanlarınız mezarınız olmasın" mesajları ile tehdit ediyor.

Sermayenin çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda "4+4+4 Kesintili Zorunlu Eğitimi Sistemi" apar topar meclisten geçiriliyor. Böylece dinci-gerici eğitim müfredatına uygun düzenlemelerin önündeki pürüzler temizlenerek öte yandan da sermaye devleti eğitimde özelleştirme ve esnek istihdam konusunda sağlam bir adım atmış oluyor. 4+4+4 uygulaması ile birlikte anayasadaki "ilköğretim parasızdır" ibaresi kaldırılırken, yirmi ve daha fazla personel çalıştıran işyerlerine sınırsız stajyer öğrenci çalıştırma yetkisi ile ucuz emek gücü resmileştirilmiş durumda.

Kıscacası sermaye devleti üç kuruş kâr için işçileri katletmekten çekinmemekte, işçilere, emekçilere asgari ücret adı altında açlık sınırının altında yaşamayı dayatmakta, rant uğruna emekçilerin, yoksulların barınma hakkına göz koymakta, eğitim, sağlık gibi en temel hakları her geçen gün daha fazla paralı hale getirmektedir. Bunların karşısında kardeş Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları doğrultusunda savaşa 2011 yılında 18 milyar dolar bütçe ayrıldığı açıklandı. Sermaye devletinin askeri harcamaları 2008'de 16 milyar 767 milyon dolarken, bu rakam 2011'de 18 milyar 687 milyon dolara çıkmıştır.

Kapitalizm açık bir şekilde işçilere, emekçilere, ezilen halklara açlık, sömürü ve sefalet sunarken bu politikaların yansımaları kuşkusuz üniversitelerde de görülmektedir. Neoliberal sömürü politikalarının üniversitelere yansımaları doğrultusunda üniversiteler birer şirket haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bologna Süreci, AB-GATS süreci gibi uygulamalarla "eğitimde AB standartlarını yakalama" demagogileri eşliğinde üniversite eğitimi her geçen gün daha fazla paralı hale getirilmeye

çalışılmakta ve bu kapsamda öğrenciler müşterileştirilmektedir.

Geçtiğimiz sene gerçekleşen Uluslararası Yüksek Öğretim Kongresi (UYK) kapsamında üniversitelerin sermayenin çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırılması ayrıntılı bir şekilde planlanmıştı. Sermaye devleti bu kapsamda 2011-2012 öğretim yılına gizli harç zammı uygulaması ile girmeye çalışmıştı. UYK'da planlananların somut adımlarından biri de karşımıza İTÜ'de çıkıyor. '90'ların ortalarından itibaren Türkiye'de mühendislik-mimarlık eğitimi veren üniversitelerin gündeminde olan "yetkin mühendislik" veya "yetkili mühendislik" uygulaması İTÜ'de başlatıldı. Böylece, yetkinlik, Avrupa standartlarına uyum gibi söylemlerle birlikte ücretsiz emek sömürsünün, mühendis-mimarlar arasında haksız rekabetin önünü açan uygulamayla birlikte diplomalı işsizliğe ve mühendis-mimarların tekniker konumuna düşürülmesine de meşruluk kazandırılmış oluyor.

İTÜ yönetimi "İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ), Yetkin Mühendislik Sınavı'nın Türkiye'deki merkezi oldu. Dünya çapında yapılan sınavla mühendislere, "Yetkin Mühendislik Belgesi" veren

Amerika'daki NCEES (Mühendisler İçin Ulusal Sınav Merkezi), yaptığı denetim ve inceleme sonucunda sınava girme hakkını Türkiye'de yalnızca İTÜ öğrenci ve mezunlarına verdi" şeklinde uygulamanın duyurusunu yaparken, böylece yetkin mühendislik uygulamasının en somut adımı da atılmış oldu.

Paralı eğitim uygulamaları ve müşterileştirmeyle biz işçi, emekçi çocuklarımızın eğitim hakkının çalındığı ve bu uygulamaların her gün daha fazla öğrencinin canını yaktığı açıktır. YÖK düzeni bu uygulamaları hayata geçirebilmek için üniversiteleri her geçen gün biraz daha cezaevi-kışlaya çevirmekte, bizlere söz, yetki, karar hakkı tanımamaktadır. Kıscacası paralı eğitim uygulamalarına, müşterileşmeye karşı eğitim hakkımıza sahip çıkmaktan başka bir yol bulunmamaktadır.

Bu kapsamda azgın sömürü koşullarına mahkum edilmeye çalışılan, her türlü sosyal hakkına göz dikilen milyonlarca işçi ve emekçi ile birlikte 1 Mayıs'ta alanlarda olmak ve paralı eğitim uygulamaları ve müşterileşme karşısında "eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" şiarını yükseltmek tüm gençliğin önünde bir görev olarak durmaktadır.

Lise ve dersane öğrencileri sesini yükseltti

Gebze'de lise ve dersane öğrencileri eleme sınavlarına, 4+4+4 ile birlikte eğitim sisteminde gerçekleşen değişikliklere ve paralı eğitim uygulamalarına karşı 13 Nisan Cuma günü "Eşit, parasız, blimsel, anadilde eğitim!" şiarlı bir eylem gerçekleştirdiler.

Uğur Dershanesi önünde biraraya gelen lise, dersane öğrencileri ve destek veren öğretmenler sloganlarla Eski Çarşı'ya kadar yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eleme sınavının ve eğitim sisteminin öğrencilerin kendilerini baskı altında hissetmelerine

neden olduğunu ve son yıllardaki sınav döneminde gerçekleşen intiharların bilançosundan bahsedilen açıklamada geçen seneki şifre skandalı hatırlatıldı. Paralı ve elemeci eğitim sistemi yüzünden hayatını kaybeden öğrencilerin hesabının sorulacağı belirtilen açıklamanın ardından sokak tiyatrosu gösterimi gerçekleşti.

Devrimci Liseliler Birliği, Emek Gençliği, Gençlik Muhalefeti ve LÖB'ün örgütlediği eyleme BDP Gençliği destek verdi. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Osmangazi Üniversitesi'nde cami yapımı...

Dindar bir nesil olmayacağız!

Üniversitelerin piyasalaşmaya ve dinci gericiye kan taşıdığı bir dönemin öğrencileriyiz. Okullarımızda her geçen gün daha da gerileyen koşulları açıkça gözlemleyebiliyoruz. Üniversite öğrencilerinin paralı eğitim ve geleceksizlik gibi saldırılara karşı birleşik bir mücadele örneği gereken bir dönemde, gerici kapitalist sistem her alanda gençliği ayırıştırmanın, birbirine yabancılaştırmanın yollarını arıyor ve bu projelerine her gün bir yenisini ekliyor. Yakın zamanda dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın yaptığı "dindar nesil yetiştirmek istiyoruz" açıklaması, gençliğin üzerindeki gerici ablukayı alenen ilan etti.

İlkokullardan başlayarak tüm eğitim kurumlarında cemaatçı yapılanmaların örgütlendikleri ve gençliğin bu yapılar içinde yobazlaştırıldığı sır değildi zaten. Bundan sonraki süreçte bunun daha yüksek sesle söyleneceği bir döneme giriyoruz. Marmara'dan Nevşehir'e Isparta'dan Erzurum'a kadar birçok üniversitede İlahiyat Fakülteleri'nin uygulama alanları olduğu gerekçesiyle camiler inşa edilmesi meselesini (Erzurum Atatürk Üniversitesi kampüsünde 3 cami var!) ve bunlara bir yenisini ekleyen Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'ni bu çerçevede ele alalım.

Büyük resme bakarak Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'ndeki gelişmeleri yakından incelemek ve anlamak daha olanaklı. Nisan 2011'de üniversitenin merkez kampüsü olan Meşelik Yerleşkesi'ne İlahiyat Fakültesi inşaatı yapılmaya başlandı. Bununla eşzamanlı olarak da kampüsün en işlek yerine, yapımına 4 trilyon lira harcanacak olan cami yerleştirildi. Osmangazi Üniversitesi'nin yurdundan başlayarak birçok fakültesinde yuvalanan cemaat yapılanmalarının mantar gibi çoğaldığı bir dönemde okula yapılan caminin neden olacağı sonuçları ise şimdiden öngörmek mümkün.

İlk olarak üniversite yönetiminin gerici ideolojisinden beslenen cemaatçı yapıların öğrenciler üzerindeki baskısından söz edelim. Her türlü maddi ve idari olanağa kolaylıkla ulaşabilen bu gruplar, öğrencileri cemaat yurtlarında kalmaya, yaptıkları etkinliklere (toplu ibadet, dini söyleşiler, risale okumaları, Fethullah Gülen kitapları okuma vb.) katılmaya, dergi-gazete almaya zorluyorlar. Yaratabildikleri alanlarda ise bunlara katılmayan öğrencileri sosyal olarak dışlama, ötekileştirme gibi kendilerine has yöntemler kullanıyorlar. Önümüzdeki dönemde açılacak olan cami ise onlara bu eylemlerini daha meşru yapma olanağı vereceği gibi yaptıkları baskılara bir de namaza gitme dayatmasını da ekleyecekler.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi yönetimi başta olmak üzere, okuldaki birçok akademisyen ve öğretim görevlisinin de bu gerici yapılanmalara açıktan destek verdikleri biliniyor. Bu durumda onlarca öğrenci ve akademisyenin namaza gitmediği için fişlenecek olması gerçeği ortadadır (ki şu anda bile benzeri ayrımcılıklar yapılıyor). Eğitim sisteminin çivisinin çıktığı bu dönemde, bir öğrencinin ya da akademisyenin ne kadar bilimsel çalışma ürettiği yerine camiye ne kadar gittiği üzerinden bir değerlendirme yapılması işten bile değil.

İkinci bir konu da camiye giderek ibadet yapanların diğer dini inançlara karşı sağladığı üstünlüktür. Ülkenin çeşitli illerinden gelen farklı etnik yapıları sahip birçok kişinin yaşam alanı olan üniversite, dini inançlar açısından da kozmopolit bir yerdir. Buna rağmen üniversitenin içinde tek bir inanca uygun

ibadethane açmak diğer dinleri yok saymak anlamına gelir. Dolayısıyla esas işlevi bilim üretmek olan bir kurum olarak üniversitede bu ve benzeri birçok soruna yol açacak bir ibadethanenin yeri olmamalıdır. Burada sadece camiler değil, benzer bir şekilde bir kilisenin ya da sinagogun ya da bir cemevinin üniversite kampüslerinde bulunması abes bir durumdur. Üniversitede hiçbir ibadethanenin yeri yoktur.

Meselenin bir diğer boyutu ise bu camilere ayrılan ödeneklerdir. Trilyonlarca paranın bu binalara yatırılması bir tercihin ürünüdür. Yani Osmangazi Üniversitesi Rektörü okulun başta laboratuvarları olmak üzere, spor salonundan, dersliklere, kütüphanesinden kulüplerine kadar birçok yerindeki eksikleri tamamlamak yerine cami için para harcamayı daha uygun bulmuştur. Devlet üniversitesi olduğunu iddia eden bu üniversite, öğrencisinden adım başı her şey için para toplamaktadır. Öğrenci belgesi, transkript, öğrenci kimliği vb. için her öğrenciden fahiş miktarda paralar alan Osmangazi Üniversitesi, din, piyasa ve

faşizmi kullanarak "dindar, sosyal hakları gaspedilmiş ve sermayenin hizmetine ucuz işgücü olarak sunulan bir nesil" yaratma konusunda diğer üniversitelerle yarışacak bir marka olma yolundadır.

Tüm bunlar ortadayken, yaratılmak istenen baskıyı kırarak olan yine öğrenci gençliğin kendisidir. 12 Eylül'ün ürünleri olan artıkların bizleri kendilerine dönüştürmeye çabalamasına cevabımız net olmalıdır. Beyinlerimizi, gençliğimizi, geleceğimizi sermayenin ihtiyaçlarına göre ayarlayan bu sistem bir yandan da ideolojisini bize pompalıyor. Bunların başında da en büyük uyuşturucu olan din, milliyetçilik ve her türden yozlaşma geliyor. Dindar bir nesil yaratarak gençliğin enerjisini sapkın kanallara akıtan Tayyip Erdoğan'a ve onun üniversitelerimizdeki uzantılarına cevabımız bir kez daha isyancı, sisteme ve kurumlarına boyun eğmeyen devrimci bir gençlik olacaktır.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nden bir Ekim Gençliği okuru

1 Mayıs'ta DLB saflarına!

Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği (DLB) 1 Mayıs Hazırlık Komitesi, 12 Nisan günü düzenlediği son toplantıda 1 Mayıs çalışmalarını ve 22 Nisan'da düzenlenecek olan 'Birlik, Dayanışma ve Mücadele Pikniği'nin hazırlıklarını değerlendirdi. Toplantıda, farklı liselerde okuyan öğrencilerin DLB pankartı arkasında kendi liselerinin dövizleriyle 1 Mayıs'a katılması kararı alındı. Bu dövizlerde, liselerin isimlerinin yanısıra mücadele taleplerinin de yer alması kararlaştırıldı.

DLB'liler, liselerde yaşanan paralı eğitim saldırıları üzerine de tartışarak 1 Mayıs sonrası paralı eğitim saldırılarına eylemliliklerle yanıt verilmesi gerektiği üzerinde fikir birliğine vardılar. 6 Mayıs'ta Denizler'i anmak için düzenlenecek etkinlik ve ardından yapılacak Dolmabahçe yürüyüşüne dair tartışmalar yürütüldükten sonra yerel liseli yayınları çıkartmanın olanakları ve ihtiyacı üzerine de değerlendirmeler yapıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

10. BİR-KAR Gençlik Kampı başarıyla gerçekleşti!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) Gençliği, 10.'su gerçekleştirilen gençlik kampına dair bir değerlendirme yayınladı.

BİR-KAR Gençliği'nin kamp değerlendirmesini sunuyoruz:

Paskalya tatili içinde 1-7 Nisan tarihleri arasında Bad-Berleburg'da gerçekleştirilen kampa 17-23 yaş grubundan yaklaşık 30 kişi katıldı. Bugün içinde yaşadığımız toplumlara kesen temel sorunlar karşısında bu kamp vesilesiyle yarattığımız bilinç açıklığı ile daha donanımlı ve güçlü olduğumuzu iddia edebiliriz.

Özellikle de günümüzde gençliğin karşı karşıya kaldığı gelecek kaygısı ve işsizliğin yanısıra mesleki ve eğitim alanındaki sorunlar bu kampın daha dar ve de politik eğitim ağırlıklı olmasını gerekli kılıyordu. Değerler sisteminin hoyratça tüketildiği, özellikle kapitalist sistemin gençliği bencilleştirip yozlaştırdığı bir süreçten geçtiğimiz bilinciyle, gençliği marksist ideolojinin gücüyle donatmak, dünyaya ve sorunlarına sağlam bir bakış açısı oluşturmak için özel bir kamp eğitim programı oluşturduk.

Bu kampı diğerlerinden ayıran en temel özellik baştan sona genç yoldaşlar tarafından hazırlanmış olmasıdır. Başta eğitim seminerleri olmak üzere kampın bütün teknik, ulaşım ve kültürel sorunları büyük bir titizlikle organize edilmiş ve kampın başarıyla gerçekleşmesi için gençlik kolektifi çok iyi bir şekilde çalışmıştır.

Genç yoldaşların sunumunu yaptığı seminer konuları başlıca şunlardı; "Kapitalizm ve kriz", "Gençlik ve yabancılaşma", "Irkçılık ve faşizm", "Kürt sorunu", "Diyalektik ve tarihi materyalizm" ve son olarak "Devrim ve reformizm". Yine buna ek olarak daha kısa sunumlar halinde "Küba devrimi", "Che, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in yaşamları" anlatıldı. Her seminer öncesi yapılan grup çalışmaları ve canlı tartışmalar deyim uygunsu sonrasına denk düşen kısa özetler halindeki seminerleri gereksiz kıldı.

Bizler bu bir haftalık kamp dolayısıyla en azından yukarıda konu başlıklarını verdiğimiz temel meselelerde büyük bir bilinç açıklığıyla ayrıldık diyebiliriz.

Kapitalizmin içine girmiş bulunduğu krizden çıkmasının olanaklı olmadığını ve bu krizin faturasını da başta işçi ve emekçiler olmak üzere biz gençlere çıkardığını bilmekteyiz. Yine sistematik bir hale dönüşen krizin faturasını yoksul ve az gelişmiş ülkelerin ekonomilerine ve insan kaynaklarına fatura ederek insanlığı büyük bir çöküşün eşiğine getirdiğini her geçen gün yaşamakta ve görmekteyiz.

Yine bu vahşi kapitalist sistemin bu krizden çıkmak için tıpkı 1929 bunalımı sonrası yaptığı gibi faşizm silahına nasıl sarıldığını, bir toplumun içindeki ilerici ve devrimci kuvvetleri nasıl vahşi bir şekilde ortadan kaldırdığını çok iyi biliyoruz. Kardeş halkların, aynı sınıftan emekçilerin bir anda nasıl bu faşizm demagojisiyle düşman hale gelebildiklerini, başta nazi Almanya'sında olmak üzere, İtalya, İspanya ve günümüzde Kürt sorunu üzerinden Türkiye'de çok somut bir biçimde görmekteyiz.

Yine biliyoruz ki bunun adı ulusal bir sorun da olsa son tahlilde sınıf ilişkileri üzerinden ancak anlaşılabilir ve çözüm gücüne kavuşturulabilir. Günümüz dünyasında orta ve küçük burjuva sınıfların bu soruna köklü bir çözüm getirebilme şansları yoktur. Ancak ve ancak

devrimci proletaryanın önderliğindeki bir devrimle bu sorun gerçek anlamda çözüme kavuşabilir.

Bir başka temel konu olarak "Gençlik ve yabancılaşma" konusu, uzun ve bir o kadar da detaylı bir tartışmanın sonucunda gençliğin kapitalist sistem tarafından nasıl etki altına alındığını ve bilincinin nasıl köreltiltiğini bütün bir çıplaklığıyla ortaya serdi. Bu seminerde özellikle günlük yaşadığımız, okulda, sokakta, evde, medya aracılığıyla yapılan yalan yanlış yayınlara karşı ve sanal alemde nasıl uyanık olmamız gerektiği ve sadece görüneni değil onun arkasında yatan nedenleri bulup ona bakmamız gerektiği üzerinde oldukça verimli tartışmalar yürüttük.

Kapitalist sistemin yarattığı ve özellikle gençleri alet ederek büyük bir rant kapısına çevirdiği başta kozmetik olmak üzere uyuşturucu, kriminal suçlar vb. konularda soru sormayı bilen, görüntüye aldanmayan ve hayatın toplamında sorumluluk sahibi olabilmek ve sorumlulukları titizlikle yerine getirmenin biricik görevimiz olduğu bilincini oluşturmaya çalıştık. Yine kapitalist sistemin gençliğe dönük saldırıları karşısında kendimizi nasıl savunmamız gerektiği, hangi silah ve hangi alternatifle gençliğin karşısına çıkmamız gerektiği fikrini katılımcıların çoğunda bir açıklığa kavuşturmayı başardığımızı büyük bir rahatlıkla söyleyebiliriz.

Temel ve çok önemsedığımız bir konu olan "Devrim ve reformizm" konulu seminerde, artık sosyal devlet ya da kapitalist sistemin kimi sivri uçlarını budamayı program edinmiş veya savunan reformizmin günümüz dünyasında insanlığın daha da ötesi gezegenimizin içinde bulunduğu duruma bir çözüm olamayacağını bütün bir tarihsel örnekleri üzerinden yoğun bir tartışmaya konu ettik. Yerkürenin kaynaklarını çok hızlı ve acımasız bir şekilde tüketen, kaderini bir avuç asalağın insafına bırakan bu vahşi sistemi bir devrimle yıkmadığımız sürece, gençliğin yaşadığı sorunlardan tutun, çevre sorununa oradan işçilerin ve emekçilerin yaşadığı sorunlara ve yine açlık, savaşlar, faşizm ve daha bir dizi birikmiş soruna kadar köklü bir dönüşümü yapmanın mümkün olmadığı fikrini bilince çıkardık. Devrimciler her türlü demokratik hak için ve en sıradan reform için mücadele edip bunu en nihayetinde devrime giderken kazanım olarak görürler. Oysaki reformistler bu

tür iyileştirmeleri varlık nedeni olarak görür ve düzenin icazet alanı dışına çıkmazlar, tam da bu açıklıkla devrim olmaksızın köklü çözümler üretmenin mümkün olmayacağı özellikle de günümüz dünyasında, kapitalist emperyalist sistemin biriktirmiş olduğu sorunlar düşünüldüğünde olmazsa olmazdır. Özellikle de yaşadığımız ve euro-komünizm ile reformist karakterini bile yitirmiş bu kıta Avrupası'nda bu sorun temellidir, anlaşılması da bir o kadar zorunludur. Özellikle de Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin tarihi üzerinden bakıldığında aynı zamanda ne kadar köklü olduğunu daha somut olarak anlamış olacağız.

Bir haftalık zaman dilimi içerisinde yarattığımız kamp atmosferiyle birlikte yaratmanın ve birlikte paylaşmanın ne demek olduğunu ve ne kadar değerli olduğunu yaşama şansı bulabildik. Gerek genç yoldaşların yeteneklerini sergileme fırsatı bulunduğu bir olanak yaratarak gerekse de baştan sona başarılı bir kampı organize etmenin mutluluğunu hep beraber yaşama fırsatını yakaladık. Yine bu kamp vesilesiyle şunu da somut olarak anlamış olduk ki, yeteneklerimizi, birikimimizi, mücadele azmi ve enerjimizi pratik yaşama taşımaksızın arzuladığımız bir dünyayı yaratmak olanaklı değildir. Tam da bu bilinç açıklığı üzerinden daha örgütlü ve daha donanımlı bir gençlik örgütü yaratmak, ertelenemez biricik görevdir. Gençliğin biriken sorunlarına karşı özellikle de günümüzde, kapitalizmin içinde debelendiği küresel krize ve onun doğuracağı sonuçlara bağlı olarak, örgütlü olmak, örgüt fikrini özellikle de yeni gençlik kuşağı içinde canlı tutmak en temelli sorun durumundadır.

Sonuç olarak kampımız bütün katılımcıların temel gözlemi ve ifadeleri üzerinden bakıldığında büyük bir başarıyla gerçekleşmiştir diyebiliriz. Gençliğin başta kendi sorunları olmak üzere gezegenimizdeki bütün sorunlara karşı sorumluluklarının büyük bir açıklıkla tartışıldığı, kararlar alındığı ve geleceğe umutla bakılması gerekliliğinin altını bir kez daha çizen anlamlı bir platform oldu.

Yaşasın İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği!

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizmdir!

BİR-KAR Gençliği

Mücadele Postası

MIKE Müzik Topluluğu İmaj Radyo'daydı..

1 Mayıs çalışmaları çerçevesinde Radyo İmaj'da yapılan Yavuz Canpolat'ın sunduğu "Bir resim sessizliği" isimli programa konuk olan Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu, devrimci kültür-sanat, İşçi Kültür Evi'nin topluluk ve kurs çalışmaları üzerine sohbet gerçekleştirdi.

14 Nisan'da yapılan programda, ayrıca sermaye iktidarının işçi sınıfına yönelik sosyal yıkım saldırılarını dile getiren topluluk üyeleri 2012 1 Mayıs'ında alanlara çıkmak için fazlası ile sebep olduğunu söylediler. Müzik topluluğu bileşenleri, 1 Mayıs'ın içeriğinin hem sermaye iktidarının hem de sendikalar bürokrasinin yoğun çabaları ile boşaltılmaya çalışıldığını dile getirerek, 1 Mayıs'ın

içeriğine uygun bir şekilde gündeme getirilmesi gerektiğini vurguladı. Ve bu günün işçi sınıfının sermayeye karşı bir mücadele günü olması gerektiğinin altını çizdiler. Ayrıca radyo aracılığı ile tüm işçi ve emekçiler 22 Nisan'da Ankara BDSP'nin Vedat Dalokay Düğün Salonu'nda yapacağı etkinliğe çağrıldı.

Radyo programının ardından, radyo binasına gelen www.ankayasam.com çalışanları MIKE Müzik Topluluğu bileşenleri ile, web sitesinde yayınlamak üzere İşçi Kültür Evi ve müzik çalışmaları üzerine görüntülü röportaj yaptı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sanatsal özgürlüğe darbe!

Şehir Tiyatroları Yönetmeliği'ni oyçokluğuyla değiştirerek sanatsal özgürlüğe büyük bir darbe vuran dinci-gericilik, Genel Sanat Yönetmeni'nin görevlerini de tirpanladı.

Repertuarı oluşturma görevi genel sanat yönetmeninin elinden alınarak, oluşturulan 'edebi kurul'a devredildi.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Meclisi'nde alınan karara karşı çıkan tiyatro sanatçıları ise tepkilerini dile getirdi.

"Yönetmelik kabul edilemez"

- **Orhan Alkaya:** Yönetmeliğin imzalandığını bana kendisiyle telefonda görüştüğüm Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanı Abdurrahman Şen söyledi. Ancak daha sonra Kadir Topbaş'ın imzalamadığı ve geri çektiği söylenildi. Bu da bilgi kirliliği oluşturdu. Ama bu yönetmelik hiçbir şekilde kabul edilemez. Yönetmelik imzalandığı takdirde Şehir Tiyatroları bir sanat kurumu olma vasfını yitirir.

- **Jülide Kural:** Bir sanatçı bu özgürlük alanını kaybederse ölmüş demektir. Bu süreci Türkiye sanatına vurulmuş bir darbe olarak görüyorum. Kabul etmiyoruz.

- **Mehmet Ali Alabora:** 98 yıldır bu kurumu ayakta tutan sanatçıların, bakanlığın, belediyenin, STK'ların bir araya gelerek, 2014'te 100. yılını kutlayacak olan Şehir Tiyatroları'nı, dünyada örnek olabilecek şekilde bir modeli hep birlikte oluşturabilmek. Sayın Başkanımızı konuşmaya davet ediyoruz.

- **Emre Kınay:** Tiyatroyu tiyatrocular yönetir. Topbaş'ın tiyatrodan önce uğraşması gereken İstanbul'la ilgili bir sürü işi var.

- **Levent Üzümcü:** Şimdi top başkanda ve kendisi tarihi bir kararın eşliğinde. Vereceği kararlar ya tarihe geçecek ya da tiyatronun cellatı olacak. Unutmayın ki, Shakespeare tarihe geçti ama o dönemin siyasileri tarihe geçemedi.

"ON'ların Türküsü" söylendi...

Grup Yorum'un "ON'ların Türküsü" adını taşıyan konseri 15 Nisan Pazar günü Bakırköy Pazar Meydanı'nda gerçekleşti. Yüzbinlerce kişinin katıldığı konser geçen yıl da düzenlenmişti. Bu yıl Grup Yorum'a Zülfü Livaneli, Aynur Doğan, Aylin Aslım, Hüseyin Turan ezgileriyle eşlik ederken Nihat Behram da şiirleriyle programda yer aldı.

Bağımsız Türkiye vurgusunun öne çıkarıldığı konserde Hüseyin Turan, Grup Yorum'a saygılarını ifade etti. Aylin Aslım, Grup Yorum'un 'Ulaşır Sana' şarkısını söyledi. Zülfü Livaneli ise "Sizlerden güç almaya geldim" diye bitirdi. 'Böyledir Bizim Sevdamız'la başlayan Livaneli, 'Karlı Kayın Ormanı' şarkısıyla katkısını sonlandırdı. Konser sanatçıların seslendirdiği türkü ve marşlarla gün sonuna kadar devam etti.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

“Yaşamı köleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz...”

**Hatice Yürekli
TKİP Kurucu Üyesi
Ölüm Orucu şehidi**

HATİCE YÜREKLİ

YOLDAŞ YAŞIYORI

ZAFER DAVAYI KAMU DAVAYI

**Devrettiğin bayrak
ellerimizde!**